

A.M.C. GOLGOTA
Școala Biblică

EPISTOLA LUI PAVEL CĂTRE
GALATENI

DAVID GOODING

Această carte a fost realizată
după cursurile predate de Dr. David Gooding
la Școala Biblică Golgota din Tâlmăciu,
în septembrie 1996.

EPISTOLA LUI PAVEL CĂTRE
GALATENI

David Gooding, MA, PhD, profesor emerit de limba greacă la “Queen's University”, Belfast, Irlanda de Nord, e membru al “Royal Irish Academy” (Academia Regală Irlandeză).

În cadrul lucrării sale de predare a învățăturilor biblice, profesorul Gooding călătorește în multe țări ale lumii, și pe lângă lucrările sale academice, este autorul unor cunoscute cărți de studiu din Faptele Apostolilor, Evrei și Luca.

INTRODUCERE

Dorim să-l mulțumim lui Dumnezeu din inimă pentru că ne-a lăsat această epistolă uimitoare. Îți mulțumim, Doamne, că ne-ai dăruit această epistolă glorioasă. Îți mulțumim Domnului și pentru apostolul Pavel, prin care am primit această carte. Îți suntem datori lui Pavel, iar atunci când vom ajunge acasă în ceruri, desigur că vom dori să ne întâlnim mai întâi cu Domnul Isus, iar apoi poate că am dori să-l întrebăm pe Iona cum s-a simțit în pânțele peștelui. Cât despre mine, cred că îl voi căuta mai întâi pe Pavel, care a adus până în Europa Evanghelia, prin care am primit mântuirea, și aș dori să-i adresez și cuvântul meu de mulțumire.

Aș dori să-i spun: „Îți mulțumesc, Pavele, pentru curajul cu care ai călătorit atât de mult și pentru faptul că nu te-ai mulțumit să păstrezi Evanghelia numai pentru tine. Îți mulțumesc pentru planul tău minunat de a acoperi toată Europa cu Evanghelia, pentru tot ce ai îndurat pentru mine, pentru că ai acceptat să fii lovit cu pietre, să fii întemnițat și de două ori ai fost aproape înecat în mare. Acestea le-ai îndurat și pentru mine, ca Evanghelia să ajungă până la mine. Și îți mulțumesc, Pavele, pentru tot ce ai scris. Știu că nu ți-a fost ușor să scrii. Uneori ai scris în închisoare, unde era foarte frig, aveai lanțuri la mâini și nici nu vedeai prea bine. Îți mulțumesc, Pavele, că ceea ce ai scris tu a revoluționat Europa. Îți mulțumesc că nu ne-ai spus doar povești, ci ne-ai învățat să-L iubim pe Domnul Dumnezeu nostru din toată inima noastră. Pavele, tu ne-ai făcut să ne gândim la ceea ce ai scris.“

Epistola către Galateni ne prezintă extraordinara preocupare a lui Dumnezeu pentru noi oamenii, în ceea ce privește mântuirea și libertatea noastră. Epistola către Galateni se remarcă prin tratarea subiectului despre libertatea creștinului (Galateni 4:31-5:1). În primul rând, Dumnezeu e preocupat de libertatea noastră, pe care ne-a dat-o prin Isus Hristos, Domnul nostru. În al doilea rând, Dumnezeu dorește să nu ajungem din nou sub jugul robiei.

Aceste cuvinte ne amintesc de experiența poporului Israel. Israelii se aflau în Egipt, iar Dumnezeu a auzit gemetele și strigătele lor datorate jugului greu al robiei și al tiraniei lui Faraon. Erau robiți de păcatele lor. Israelii din Egipt meritau pedeapsa lui Dumnezeu, la fel ca și egiptenii. În noaptea când a venit Îngerul nimicitor în Egipt, primii născuți ai copiilor lui Israel ar fi fost nimicți dacă nu s-ar fi îngrijit Dumnezeu să le dea un miel de Paște. Evreii și-au uns ușorii ușii cu sângele mielului junghiat, care i-a scăpat de mânia lui Dumnezeu și de sub jugul robiei și al păcatului.

Prin puterea lui Dumnezeu, au fost scăpați de sub tirania lui Faraon și au ieșit din Egipt. Apoi au pornit călătoria spre țara promisă. După un timp, lui Faraon i-a părut rău că i-a lăsat pe copiii lui Israel să plece din țară și a încercat să-i aducă înapoi în robie. Într-o zi israeliții au privit înapoi cu groază și au văzut armata lui Faraon care venea după ei ca să-i reîntoarcă sub jugul robiei. S-au uitat îngroziți la Moise și s-au certat cu el. „Ce te-a apucat să ne eliberezi din robia Egiptului?” În imaginația lor, privind cum se apropia oastea lui Faraon, se și vedeau din nou sub robia egipteană. Dumnezeu a fost Cel care i-a liniștit în panica lor. El era Cel care i-a scos din Egipt și nu putea să-l lase pe Faraon să-i ducă înapoi în robie, astfel că Moise le-a spus israeliților: „Nu va trebui să luptați voi împotriva lor; Domnul va lupta pentru voi și nu veți mai intra iarăși sub jugul robiei.”

Același lucru se întâmplă și în Epistola către Galateni. Credincioșii din Galatia au auzit Evanghelia și au fost eliberați. Dumnezeu i-a eliberat de sub puterea întunericului, i-a strămutat în împărăția Fiului Său preaiubit și le-a dat libertate: „Hristos ne-a izbăvit ca să fim slobozi.”

Dar în Galatia au venit anumiți învățători care doreau să-i ducă pe credincioși înapoi în robie. Însă nici de data aceasta, Dumnezeu nu a stat nepăsător și nu a îngăduit ca credincioșii să fie duși din nou în robia din care au fost smulși. Acesta este de fapt subiectul Epistolei către Galateni: Dumnezeu dorește să-i învețe pe oameni să nu mai ajungă din nou sub jugul robiei. Dacă ne place libertatea pe care o avem în Hristos, atunci să-l mulțumim lui Dumnezeu pentru această epistolă glorioasă care a fost scrisă cu scopul de a ne păzi să nu cădem iarăși sub jugul robiei.

Care era jugul pe care învățătorii falși doreau să-l impună galatenilor? Se vehicula doctrina aceasta: este foarte frumos să crezi în Hristos și să capeți mântuirea, dar ca să fii mântuit pe deplin, trebuie să fii tăiat împrejur și să păstrezi Legea lui Moise (Fapte 15). În ce privește această învățătură falsă, Pavel și Barnaba s-au suit la Ierusalim ca să se consulte cu ceilalți apostoli și prezbiteri ai Bisericii primare și să hotărască ce era într-adevăr Evanghelia. Pavel nu avea nici o îndoială cu privire la Evanghelia propovăduită, dar învățătorii falși spuneau că cei de la Ierusalim nu erau de acord nici cu Pavel și nici cu Evanghelia propovăduită de el. Astfel, s-au hotărât să meargă la Ierusalim. Acolo s-au adunat cu toți ca să hotărască într-adevăr ce este Evanghelia.

Fapte 15:1, 5 prezintă învățătura falsă predicată de învățători falși. Lucrul uimitor (v.5) era că unii dintre farisei crezuseră și propovăduiau această învățătură falsă. Din punct de vedere istoric, iată cum s-a întâmplat: primii care au crezut Evanghelia erau iudei și după obiceiul lui Moise, toți bărbații erau tăiați

împrejur. După ce au auzit Evanghelia, au crezut că Isus Hristos este Mesia și astfel și-au pus încrederea în Hristos. Dar nu cred că s-au gândit la legătura dintre mântuirea primită prin Hristos, ținerea Legii și tăierea împrejur, deoarece ei erau deja tăiați împrejur, deci pentru ei era totul normal. Apoi Evanghelia a ajuns și la neamuri, care nu erau tăiate împrejur. Neamurile și-au pus încrederea în Domnul, care i-a botezat cu Duhul Sfânt, deși n-au avut parte de tăierea împrejur. Astfel, au început să se ridice întrebări, iar evreii s-au gândit că neamurile ar trebui tăiate împrejur ca să poată fi mântuite. Oare atunci când au crezut în Domnul Isus nu au fost mântuiți? Oare nu au fost botezați cu Duhul Sfânt? Dar s-au gândit că, sigur trebuie să fii tăiat împrejur ca să poți fi mântuit. Astfel s-a ajuns la această mare dispută în Biserică.

Pretutindeni unde Pavel predica Evanghelia la neamuri, le spunea că mântuirea este prin credința în Hristos. Dar după Pavel, veneau învățătorii falși, care spuneau că credința în Hristos nu era îndeajuns. Dacă vrei să fii într-adevăr mântuit sau dacă vrei să continui să fii mântuit trebuie să respecti Legea lui Moise și să fii tăiat împrejur. Acum, liderii Bisericii primare trebuiau să ia o hotărâre. Din cauza aceasta Evanghelia nu ajungea la neamuri uneori. Problema era: „Ce este într-adevăr Evanghelia; pe ce bază suntem mântuiți?”

Astfel, liderii Bisericii au ținut o conferință la Ierusalim. Petru s-a ridicat în picioare și a dat verdictul din partea tuturor (Fapte 15:10-11). El a numit această învățătură un „jug“ care este pus pe grumazul credinciosului și care nu-l mântuiește încă odată. Cât de serioasă era această învățătură? Punerea acestui jug pe grumazul credinciosului însemna să-l ispitești pe Dumnezeu Însuși, care a scos odată acel jug de pe grumaz. Cine ești tu omule, să-l pui iarăși pe grumaz? Această învățătură era o prefăcătorie, deoarece nici iudeii nu-l puteau duce. Atunci de ce încercați voi să-l puneți pe grumazul neamurilor? (Fapte 15:11). Iată care este crezul nostru, al tuturor apostolilor și bătrânilor din Biserică din Ierusalim - aceasta este credința noastră creștină: „Prin harul lui Dumnezeu și nu prin tăierea împrejur.“ Aceasta este credința noastră: „Prin harul lui Dumnezeu primim mântuirea și nu prin faptele legii.“ Petru a întărit cuvintele „noi suntem“, adică „noi iudeii suntem mântuiți prin har, nu prin altceva - noi ca și ei“. Iudeii sunt mântuiți pe aceeași bază ca și neamurile. Petru și ceilalți apostoli nu numai că credeau în libertatea credinciosului, dar se temeau ca nu cumva copiii lui Dumnezeu să apuce iarăși sub jugul robiei.

Epistola către Galateni ne învață despre marea libertate a Evangheliei. Evanghelia ne învață patru lucruri:

1. Cum putem să trăim pentru Dumnezeu? Cum putem să ne trăim viața pentru Dumnezeu, ca să nu mai fim morți în păcat și în nelegiuiri și să nu mai fie întreruptă legătura dintre noi și Dumnezeu?

2. Cum putem fi siguri de moștenirea noastră? Genesa 15 prezintă exemplul lui Avraam, când Dumnezeu i-a promis un moștenitor. Avraam l-a crezut pe Dumnezeu și această credință i-a fost socotită neprihănire. Avraam este modelul omului îndreptățit prin credință, la fel cum suntem și noi. Dumnezeu i-a promis lui Avraam că îi dă lui și urmașilor lui tot ce vede cu ochii. Cât s-a mai bucurat Avraam! Cu toate că i-a mulțumit lui Dumnezeu, totuși l-a amintit că nu are urmaș. El dorea să fie sigur că așa va fi. Dumnezeu nu l-a muștrat pentru îndoiala lui, nu i-a spus că trebuie să creadă ca un copil, ci i-a spus: „Iată cum o să știi, Avraame.“ Și în ziua aceea, Dumnezeu a făcut un legământ cu Avraam, prin care moștenirea avea să fie legiferată. Epistola către Galateni va răspunde la această întrebare.

3. Cum putem menține libertatea ?

4. Cum putem crește în fiecare zi în sfințenia practică?

1. Galateni 2:19. Acest verset semnificativ ne spune că dacă vrem să trăim, să fim vii pentru Dumnezeu, trebuie să murim față de Lege. Câtă vreme ținem Legea ca să fim mântuiți, nu vom putea trăi pentru Dumnezeu. Trebuie să murim mai întâi și apoi vom avea viață în Hristos.

2. Galateni 3:18. Nu câștigăm moștenirea dacă ținem Legea. Nu obținem moștenirea prin efortul nostru de a ține Legea, pentru că dacă așa ar fi stat lucrurile, nu am fi siguri niciodată de moștenirea noastră. Nu putem câștiga moștenirea atât prin Lege cât și prin credință. Fie că o câștigăm prin ținerea Legii, fie prin credința în Domnul Isus. Dumnezeu i-a dat moștenirea lui Avraam printr-o promisiune. Galateni 3:29 ne arată că dacă suntem ai lui Hristos, atunci suntem sămânța lui Avraam și deci, cei cărora Dumnezeu le-a promis moștenirea. Pavel spune că moștenirea este a lui Avraam și a lui Hristos, iar noi am intrat în posesia ei, fiind botezați împreună cu Hristos și în Hristos. Dacă suntem ai lui Hristos, dacă suntem în Hristos, atunci când El va primi moștenirea de la Dumnezeu, o vom primi și noi - dar numai dacă suntem în El. Aceasta e minunăția.

3. Galateni 4:30. Dumnezeu o să-Și umple cerul într-o zi numai cu robi. Domnul Isus spunea: „Robul nu va rămâne în casă pentru totdeauna, numai fiul liber va rămâne în casă pentru totdeauna“ și „Dacă Fiul vă va face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi“. Putem să ne bucurăm de libertate, ascultând de poruncile Scripturii. Versetul 30 este rezumatul unui lung argument din Epistola către Galateni. În acest verset, apostolul Pavel nu se referă la soție sau copii, ci

la relația cu Dumnezeu. Duhul nostru e legat în lanțuri. Noi trebuie să împlinim acest verset: „Izgonește pe roabă și pe fiul ei.“ Aici vedem cum Dumnezeu suveran este preocupat ca să ne menținem libertatea.

4. Galateni 5:25. Noi am fost născuți din nou, nu prin eforturile noastre de a ține Legea, ci prin puterea Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, Cel care a creat în noi o viață nouă spirituală, care nu a mai existat în noi înainte. El este cel care nu numai că ne-a regenerat, ci continuă să dezvolte în fiecare zi sfințenia Sa în noi. Galateni 5:18 nu spune numai că Legea nu poate să ne aducă îndreptățire, dar în același timp, Legea nu poate să ne aducă nici sfințire adevărată. Principiul sfințeniei din viața unui credincios nu ne învață că suntem călăuziți de Lege, de porunci și de amenințarea pedepselor, ci că noi suntem călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. Dacă suntem călăuziți de Duhul, nu suntem sub Lege. Contextul capitolului 5 ne vorbește despre viața sfântă pe care o ducem zi de zi. Îndreptățirea prin credință nu duce la o viață păcătoasă, ci ne arată singura cale de a ajunge la sfințenie.

Epistola către Galateni se va centra deci, în jurul temei despre *Libertatea creștină*. Slobozenia noastră a fost câștigată prin suferințele Domnului nostru Isus și a fost păstrată pentru noi prin truda apostolului Pavel. El a depus multă energie pentru a aduce argumente. Epistola către Galateni este un șir lung de cel puțin 11 argumente folosite de apostolul Pavel în lupta pentru apărarea libertății noastre. Unii creștini se feresc să folosească argumente când predică Evanghelia. Alți creștini încep câte un studiu biblic și când ajung la diferențe de opinie, încetează să mai fie creștini și se transformă în canibali care se mănâncă unii pe alții. Dacă asta înseamnă să aduci argumente, atunci nu avem voie să aducem argumente. Dacă nu putem discuta în calitate de bărbați creștini și să ne iubim de la începutul până la sfârșitul discuției, atunci poate este mai bine să aducem nici un argument! Dar dacă dorim să fim ai Domnului Isus și dacă-i iubim pe ceilalți oameni, atât pe cei neconvertiți, cât și pe prietenii noștri creștini și mai ales, dacă-i iubim într-atât, încât să-i ajutăm să-și păstreze slobozenia creștină, atunci va trebui să aducem argumente.

Evangheliile ne prezintă pasaje întregi în care Domnul Isus aducea argumente în fața fariseilor și a altor grupuri de oameni. Foarte adesea, El argumenta cu texte din Scriptură. La fel procedează și Pavel în această epistolă, ca să fie sigur că adevărul Evangheliei rămâne clar și necompromis. Dacă-i iubim pe ceilalți oameni, va trebui să învățăm „manierele” argumentării. Pavel argumentează ca un profesionist. El aranjează toate argumentele cu foarte mare grijă și nu folosește un singur fel de argumente, ci mai multe.

1. Argumentul autorității apostolice	1:1-10
2. Argumentul istoriei Bisericii primare	1:11-2:21
3. Argumentul experienței convertirii	3:1-5
4. Argumentul afirmațiilor explicite și al proviziilor legale din Vechiul Testament	3:6-14
5. Argumentul solid al practicii legale	3:15-29
6. Argumentul analogiei	4:1-7
7. Argumentul experiențelor efectelor convertirii	4:8-20
8. Argumentul unui prototip din Vechiul Testament	4:21-5:1
9. Argumentul implicării doctrinei false pe care o combate Pavel	5:2-12
10. Argumentul faptului că Evanghelia justificării prin credință include trăirea în sfințenie și ceea ce este și implică ea	5:13-6:10
11. Argumentul bazat pe expunerea motivelor nevrednice ale învățătorilor falși, comparate cu caracteristicile adevăratei apostolii întâlnite la Pavel	6:11-18

1. Argumentul autorității apostolice - Galateni 1:1-10

Pavel ridică această problemă din primele cuvinte. De câte ori scria o epistolă, Pavel folosea metoda greacă, potrivit căreia începea scrisoarea menționând numele lui, iar apoi numele celor cărora le scria. În cele mai multe epistole a procedat la fel. Dar această epistolă are un început diferit de celelalte (Vezi Coloseni 1:1-2). Pavel începe Epistola către Galateni printr-o afirmație importantă: „*Pavel, apostol nu de la oameni, nu printr-un om, ci prin Isus Hristos și prin Dumnezeu Tatăl care L-a înviat din morți.*” Această afirmație este o descriere în detaliu cu privire la autoritatea sa apostolică. De ce oare a accentuat autoritatea sa apostolică în această Epistolă către Galateni?

Învățătorii falși puneau la îndoială autoritatea sa de apostol, iar Pavel le scrie galatenilor această epistolă, ca să le arate care este adevărata Evanghelie, ce drept are să le spună care este adevărata Evanghelie și de ce să nu ascultăm de învățătorii falși. Mai întâi de toate, învățătorii falși nici nu sunt apostoli, în timp ce Pavel este. Evanghelia noastră nu trebuie să fie nimic altceva decât Evanghelia apostolică, propovăduită de Pavel și de ceilalți apostoli. Pavel le spune apoi de unde are autoritate apostolică și prin cine a primit-o. Sursa autorității sale de apostol nu erau oamenii, indiferent cât de mari ar fi fost ei, nici măcar ceilalți apostoli - Petru, Iacov, Ioan - sau Biserica. Sursa autorității sale era Dumnezeu.

Acum, sursa este un lucru, iar canalul este cu totul altceva. Undeva prin munți, trebuie să fie un lac de acumulare. Aceasta e sursa de unde primim apă la robinet, dar apa din lacul de acumulare trebuie să treacă prin anumite țevi.

Deci, sursa și conductele sunt două lucruri de bază. „Sursa” apostoliei lui Pavel nu este de la oameni, iar „canalul” prin care a primit Evanghelia nu este un om. Aceste cuvinte sunt foarte importante.

Câțiva prieteni l-au trimis la mine pe un prieten de al lor ca să stau de vorbă cu el. Dorea să se facă călugăr în Biserica Romano-Catolică. Omul a venit și mi-a povestit despre intențiile sale. Eu i-am spus că este la latitudinea lui să decidă. I-am spus: „Biserica în care vrei să devii călugăr este o biserică ce mă blastămă pe mine.” Nu-i venea să creadă acest lucru, dar eu i-am citat din conciliul de la Trent unde s-a hotărât: „oricine spune că a fost mântuit într-un mod simplu, doar prin credință, să fie anatema”. Apoi am continuat: „eu sunt unul dintre oamenii aceștia care a fost mântuit doar prin credință, fără fapte.” El mi-a răspuns că nu ar trebui să cred așa ceva, căci mântuirea noastră depinde de fapte. Eu i-am răspuns că nu știu de așa ceva; el a susținut că totul depinde de fapte. Atunci i-am citit Romani 4:4-5, unde spune Pavel că cel ce nu lucrează, ci crede în Hristos este socotit neprihănit înaintea Lui. Omul a recunoscut că nu cunoștea lucrul acesta, dar numai Pavel a afirmat așa ceva și el a fost „oaia neagră” printre apostoli. Apoi mi-a spus că noi nu putem înțelege lucrurile acestea singuri și întrucât Biserica l-a ales pe Pavel ca apostol, Biserica trebuie lăsată să ne explice acest verset. Atunci i-am citit primele cuvinte din Galateni 1:1, unde Pavel spune că nu a primit autoritatea apostolică prin Biserică, ci de la Dumnezeu.

Omul cu care am stat de vorbă nu cunoștea Biblia. Dar Pavel a primit autoritatea de apostol direct de la Dumnezeu. Acest lucru este foarte important, deoarece are legătură cu libertatea noastră creștină. Omul acela îmi spunea că ar trebui să le cer preoților să-mi explice ce a dorit Pavel să spună. El susținea că noi nu putem să citim singuri cuvintele lui Pavel și apoi să le interpretăm și să ajungem la concluzia că putem primi mântuirea fără nici un efort. Trebuie să întrebăm Biserica despre însemnătatea acestor versete. Dar eu i-am răspuns astfel:

Să presupunem că așa fi fost în Arabia, acolo unde s-a dus Pavel după ce a fost mântuit și ales să fie apostol de către Domnul Isus cel înviat și l-aș fi întrebat:

- Nu vă supărați, sunteți apostolul Pavel?

- Da.

- Pot să vă pun o întrebare?

- Da.

- Eu sunt păcătos, desigur, dar știți cum aș putea să mă împac cu Dumnezeu?

Pavel mi-ar fi răspuns cu cuvintele din Romani 4:4-5 - Tu ai călcat Legea lui Dumnezeu și nu ai putea fi mântuit dacă ții Legea. Dar dacă ești pregătit să-ți pui încrederea în Hristos ca să primești mântuirea, Dumnezeu te va socoti neprihănit, fără plată, fără fapte.

Dacă aş fi primit acest răspuns de la Pavel, oare aş fi înţeles eu această afirmaţie? Aş fi putut să cred şi să fiu mântuit, sau ar fi trebuit să spun:

- Pavele, am auzit ce ai spus dar nu te pot crede pe cuvânt chiar așa, de aceea, lasă-mă să merg până la Ierusalim să vedem ce au de spus Petru și Ioan.

Prietenul meu spunea că nu putem să-l credem pe Pavel pe cuvânt, ci trebuie neapărat să întrebăm Biserica. De aceea, este foarte important să știm sursa de la care a primit Pavel Evanghelia și canalul prin care a primit-o. El a primit-o de la Dumnezeu și de la Domnul Isus cel înviat. Deci putem merge direct la Pavel, putem asculta ce ce are de spus, putem pricepe ce vrea să spună, apoi putem să credem și să fim mântuiți. Este o chestiune legată de libertatea noastră. Ar fi bine să ne amintim de istoria Bisericii, când, la un moment dat, oamenii au uitat acest adevăr. Biblia a fost luată din mâinile oamenilor, deoarece unii susțineau că oamenii de rând nu pot înțelege Biblia și trebuie să lase Biserica să le spună ce să creadă. Toate aceste lucruri i-au dus într-o robie enormă.

Iată ce implicație are pentru noi autoritatea apostolică a lui Pavel. Putem spune că atunci când Dumnezeu l-a trimis pe Pavel ca apostol și misionar, a făcut-o printr-un om – Anania. Nu știm cine era acest om, nu s-a auzit de el nici înainte și nici după acel eveniment. Anania nu era apostol, învățător sau un om cu o slujbă specială în Biserică, dar Domnul Isus l-a trimis să-i spună lui Pavel că Domnul l-a ales să fie apostol. Anania nu avea autoritate, nu era o persoană oficială din Biserică, ci doar un mesager. Pavel a fost ales de Domnul Isus care i s-a arătat în mod direct pe drumul Damascului. Așa a putut Pavel să scrie: „*Nu sunt eu un apostol oare? Nu l-am văzut și eu oare pe Domnul?*“ E foarte clar Domnul Isus i s-a arătat în mod direct lui Pavel.

Să meditam acum la fraza: „*Prin Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morți*“, deoarece este fundamentală pentru credința creștină. Este vorba despre învierea Domnului Isus. Dacă nu ar fi înviere, nu ar fi Evangheliie. Dacă Hristos nu ar fi înviat din morți, am fi rămas încă în păcatele noastre. Cine L-a înviat pe Domnul Isus din morți? Dumnezeu. Prin faptul că L-a înviat din morți, Dumnezeu a declarat lumii întregi că Isus este Fiul lui Dumnezeu (Vezi Rom. 1:1-4). În Evangheliile citim că Domnul Isus a murit și a înviat pentru noi. Pavel spune că același Dumnezeu care L-a înviat pe Isus, l-a ales pe el ca apostol, ca să explice Evanghelia.

În Galateni 1:2, observăm cum Pavel, plin de har, se alătură tuturor fraților care erau împreună cu el. Ei nu erau apostoli ca Pavel, dar erau lucrători împreună cu el. În Galateni 1:3-5, găsim salutul adresat bisericilor din Galatia. Acest

text este de fapt și o expunere veritabilă a Evangheliei. Altfel spus, salutul lui Pavel este „Evanghelia în miniatură”. Dacă Pavel ar fi fost acum în mijlocul nostru și ne-ar fi salutat personal, ce cuvinte pline de har ar fi fost acestea! Am fi sărit în sus de bucurie. Pavel a început cu „*har și pace vouă*”, nu cu cuvinte de mustrare. Trebuie să primim în inimă acest belșug de har divin. Ce cuvânt măreț! Unii oameni au descris harul ca fiind „favoarea nemeritată acordată de Dumnezeu.” Nu am fi meritat niciodată favoarea lui Dumnezeu, ci doar blestemul Lui. În loc ca blestemul să cadă asupra noastră, a căzut asupra Domnului nostru cel binecuvântat. Dumnezeu are pentru noi acum un mesaj de har. Har cu care începem, har cu care vom isprăvi și har pe tot parcursul călătoriei.

Efesenii 2:8 spune că „am fost mântuiți”. Noi cei păcătoși, copiii ai mâniei ca și ceilalți oameni, am început drumul credinței prin harul lui Dumnezeu. Am căpătat îndurarea lui Dumnezeu, care ne-a iubit așa de mult și ne-a mântuit și aceasta numai prin har. El ne-a ridicat și ne-a așezat împreună cu Hristos în locurile cerești. Așa am început drumul, dar cum continuăm? Romani 6:14 vorbește despre viața zilnică de sfințenie și ne explică cum se face că nu mai suntem robi ai păcatului. Păcatul nu va mai fi un tiran asupra noastră. De ce? Pentru că nu mai suntem sub Lege, ci sub har. Faptul că Duhul Sfânt locuiește în noi este o parte indispensabilă pentru trăirea unei vieți sfinte (Vezi Romani 8). Dar aici el vorbește de baza legală a vieții creștine.

Legea este exprimarea gândurilor lui Dumnezeu. Legea este „poruncă plus pedeapsă”. Legea nu se mulțumea ca noi să o împlinim în proporție de 50%, nici chiar în proporție de 99%. Atunci când am fi păcătuit, Legea nu ne-ar mai fi acordat nici o șansă, ci ne-ar fi spus: „îmi pare rău, nu mai este nici o altă șansă.” Dar mulțumim lui Dumnezeu că nu suntem sub Lege. Dacă am fi sub Lege, în clipa când am greși, am fi terminați și păcatul ne-ar termina. Secretul ruperii acestei tiranii a păcatului este harul lui Dumnezeu. Un credincios care păcătuiește trebuie să-și mărturisească păcatul Domnului. Dacă nu, Dumnezeu îl disciplinează până când își mărturisește păcatul. Dar Îi mulțumim lui Dumnezeu, că atunci când ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte și să ne curețe de orice nelegiuire, iar noi ne putem ridica și putem continua drumul credinței. Nu avem parte de har numai la început, ci pe tot parcursul călătoriei noastre. Căci nu suntem sub Lege, ci sub har. Apostolul Petru ne spune la 1 Petru 1:13: „*Harul care ne va fi arătat când va veni Domnul Isus Hristos.*”

Har de la început până la sfârșit. Dar nu numai har, ci și pace cu Dumnezeu. Acesta este fundamentul vieții creștine: să fim socotiți neprihăniți prin credință și să avem pace cu Dumnezeu. Războiul s-a terminat, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său și Dumnezeu a declarat pace, ca rezultat al

lucrării de ispășire a lui Hristos. Pacea lui Dumnezeu ne păzește inimile și gândurile în mijlocul suferințelor din lume. Dar este vorba și de pace în sensul loialității lui Dumnezeu. Atunci când Hristos și-a lăsat apostolii, le-a spus: „*Vă dau pacea Mea, vă las pacea Mea. Nu așa cum vă dă lumea; să nu vi se tulbure inima.*” El vorbea ca un oriental. În momentul în care le-a spus „vă dau pacea Mea” le-a arătat care va fi atitudinea Lui față de ei: o atitudine de pace, nu de vrăjmășie față de ei, nimic altceva decât loialitate. Nu așa cum face lumea. Oamenii din lume încheie tratate de pace pe față și apoi se atacă pe la spate. Astăzi, cei din lume pot fi de partea noastră, iar mâine pot fi împotriva noastră. Pacea lui Hristos nu este așa. El a fost de partea noastră la Calvar, ca să ne împace cu Dumnezeu și astăzi este tot de partea noastră. El mijlocește în fața Tatălui pentru noi și va fi de partea noastră în vecii vecilor. El va rămâne loial în totalitate.

„Har și pace vouă!” - aceste cuvinte au fost rostite de un apostol ales de Domnul Isus cel înviat, ca să ne explice ce simte Dumnezeu față de noi în inima Lui. Iată salutul acestui apostol - „*har și pace vouă de la Dumnezeu Tatăl și de la Domnul nostru Isus Hristos.*” Dar salutul nu se termină aici, ci ne prezintă în continuare pe ce bază ne-a dat Dumnezeu har și pace (1:4). Domnul Isus ne-a eliberat pe noi - ce minunat - la fel cum, Dumnezeu a eliberat Israelul de sub robia Egiptului, după cum ne descrie Ștefan în Fapte 7. Iată ce predicator bun era Pavel, având în minte obiectivul de la început până la sfârșit, iar ceea ce spunea era în conformitate cu acesta.

Punctul central al Epistolei către Galateni este *libertatea*. În Isus Hristos, noi suntem liberi. Preocuparea lui Pavel este să-i avertizeze pe galateni ca nu cumva, odată ce au fost eliberați, să se mai supună din nou jugului robiei. Isus Hristos ne-a eliberat. De ce a făcut lucrul acesta și din ce anume ne-a eliberat? Domnul Isus ne-a eliberat de lumea rea în care trăim. Veacul prezent este în contrast cu veacul care urmează să vină. Pavel spune că veacul în care trăim este rău. Lumea este rea încă de la căderea lui Adam, dar lumea de acum este de nedescris. Acest veac este cel care a văzut omorârea Fiului lui Dumnezeu pe acest pământ. Ar trebui să medităm asupra faptului că în Hristos, Dumnezeu a vizitat planeta noastră și după treizeci și trei de ani, oamenii l-au alungat din „vie”. „*Acesta este moștenitorul, au spus ei; veniți să-l ucidem și astfel moștenirea va fi a noastră.*”

Acesta este un punct important de observat. Nu numai vameșii și păcătoșii L-au omorât pe Domnul Isus Hristos. Răstignirea Lui nu a fost cerută de oamenii de rând din Ierusalim. Nu avem dreptul să spunem că națiunea Israel L-a răstignit pe Domnul Isus Hristos, deoarece majoritatea evreilor erau

răspândiți în Imperiul Roman. Înainte ca marea majoritate a lor să audă despre cele petrecute, Domnul a murit și a înviat. Cei care într-adevăr L-au omorât pe Domnul Isus, au fost liderii religioși din Ierusalim. Crima lor este prezentată pe paginile Scripturii, nu ca să ajungem să-i urâm sau să ne imaginăm că suntem mai buni decât ei. Crima lor ne arată ce se ascunde în inima oricărei ființe umane. Este vorba de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. În fiecare dintre noi există un rebel. Acesta este un fapt. Până și religia poate fi o răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, o expresie de independență umană, o încercare de a se baza pe propriile sale merite și de a nu primi nimic în dar din partea nimănui. Când Domnul Isus a venit să ne aducă mântuirea, acești lideri religioși L-au pus pe cruce.

Pavel ne învață că acest veac este rău. Dacă vrem să vedem ce gândește apostolul Ioan despre această problemă, vom descoperi că el prezintă lumea ca având mai multe multe fațete. În 1 Ioan 2:15-16, ne vorbește despre partea atrăgătoare a lumii și spune: *„Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume.”* Nu lumea cu minunățiile ei e ceva păcătos în sine, dar domnitorul acestei lumi, Satan, ia lucrurile frumoase pe care Dumnezeu le-a creat și ni le-a dăruit și încearcă să ne întoarcă inimile de la Dumnezeu. Prosperitatea și plăcerile ne întorc foarte ușor inima de la Domnul. Aceasta este fața atrăgătoare a lumii, care ne cucerește dragostea și astfel înlocuiește dragostea pentru Dumnezeu.

În 1 Ioan 3, ni ne vorbește despre o altă fațetă a lumii. Domnul Isus ne spune să nu ne surprindă faptul că lumea ne va urî. Aceasta este fațetă ostilă a lumii. Lumea urăște pe adevărații credincioși, la fel cum Cain a urât pe Abel. Cain a fost un om religios și disputa pe care a avut-o cu Abel a fost pe probleme religioase. Fiindcă Abel a fost acceptat de Dumnezeu și Cain știa acest lucru, mânia l-a cuprins peste măsură de mult și astfel l-a omorât pe Abel. Ioan ne învață să nu fim surprinși dacă lumea ne urăște. Aceasta este fațeta ostilă pe care lumea ne-o arată.

Dar lumea mai are încă o față, care este mai dificil de descris. E vorba de o forță, de o greutate mare, ca forța gravitației. Biblia ne spune că poruncile Domnului nu sunt grele, pentru că cel care este născut din Dumnezeu, biruiește lumea. Lumea nu este întotdeauna împotriva credincioșilor, dar societatea este organizată într-un asemenea mod, încât este foarte greu pentru un credincios să păzească poruncile Domnului. Un prieten misionar din Spania mi-a povestit următoarea întâmplare. El l-a vizitat pe inspectorul financiar și s-a plâns cu privire la creșterea taxelor. Inspectorul i-a verificat documentele și i-a spus că

a declarat prea multe lucruri în acte. „Da, este adevărat, pentru că Dumnezeu mi-a spus să declar toate lucrurile” a răspuns prietenul meu. Atunci inspectorul i-a replicat: „Ești un prost dacă le declari. Legea este dată pentru ca cei mai mulți spanioli să înțeleagă să nu declare toate lucrurile. De aceea taxele sunt așa de mari și cei mai mulți spanioli nu plătesc așa de mult.” Uneori lumea este organizată astfel încât e dificil să respecti legile. Dar poruncile Domnului nu sunt grele. Putem să le împlinim, putem să depășim forța acestei lumi. Căci cel care este născut din Dumnezeu biruiește lumea. Cel care biruiește lumea este cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Dacă noi credem că Isus este Fiul lui Dumnezeu, atunci ne aparține întregul univers. Și dacă va fi nevoie acum să sacrificăm ceva pentru El, la sfârșit vom vedea că nu am pierdut nimic. Dacă El nu este Fiul lui Dumnezeu, am fi proști dacă am pierde chiar și cel mai neînsemnat lucru pentru El. Problema se pune astfel: „Este El Fiul lui Dumnezeu?”

Secretul de a birui lumea este o credință temeinică, bazată pe dovezile prin care Dumnezeu ne demonstrează că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Hristos ne-a smuls din acest veac rău. Cum a făcut lucrul acesta? Nu obligându-ne să păzim Legea mai eficient, când noi am făcut tot ce ne stătea în putință ca să păzim Legea. Am văzut că este imposibil și ne aflam sub mânia lui Dumnezeu. Domnul Isus S-a dăruit pe Sine însuși pentru păcatele noastre, pentru ca să ne elibereze din acest veac rău și făcând acest lucru, El a împlinit voia lui Dumnezeu. Pavel spune în Galateni că El ne-a eliberat „după voia lui Dumnezeu Tatăl.” Voia lui Dumnezeu a fost ca noi să fim eliberați. De aceea, Dumnezeu L-a primit.

Oare a împlinit Domnul Isus voia lui Dumnezeu în totalitate? Lipsește ceva din mântuirea noastră, a rămas oare ceva din voia lui Dumnezeu care să nu fi fost împlinit? Domnul Isus a fost fără pată și ascultător până la moarte. Prin jertfirea trupului Său, a lucrat după voia lui Dumnezeu și i-a făcut desăvârșiți pe toți cei ce se apropie de El. Cui i se cuvine lauda pentru lucrul acesta? Nouă? Nu, nu! Lui Dumnezeu I se cuvine toată cinstea și lauda. Ce ne-a eliberat de puterea lumii? Nu Legea lui Dumnezeu, ci harul Lui, prin Isus Hristos, ne-a schimbat inimile. Dacă așa stau lucrurile, cum pot să mai lupt împotriva lui Dumnezeu? Crucea lui Hristos zdrobește puterea lumii și în smerenie și pocăință, ne schimbă în oameni care Îl slujesc pe El toată viața. Dumnezeu ne eliberează și ne păzește să nu cădem din nou în jugul robiei.

În 1:6, Pavel își exprimă mirarea cu privire la atitudinea galatenilor față de Dumnezeu. Era de necrezut că au început să creadă o altă Evanghelie, care nici măcar nu era o evanghelie, ci pune asupra lor un jug, pe care nici ei, nici părinți lor nu-l puteau purta. În ce situație penibilă se aflau! Ei nu săvârșeau

păcate mari. Dar acceptând această „evanghelie”, galatenii erau în pericol. Pavel se mira că ei se îndepărtau de Dumnezeu. Era o jignire personală la adresa lui Dumnezeu și o lovitură directă în inima lui Dumnezeu.

Să presupunem că aş avea o boală incurabilă și singurul lucru care m-ar putea salva ar fi o operație chirurgicală. Dar fiindcă chirurgul este cel mai bun din lume, taxa pentru operație este imensă și nu am cum s-o plătesc. Dar, dintr-o dată, vine un om la mine și mă anunță că vrea să suporte cheltuielile operației. După prima operație, binefăcătorul mă vizitează la spital, dar eu nu mai sunt acolo. Îi întrebă pe toți unde este pacientul și i se spune că am fost externat la cerere. Vine la mine acasă și stăm de vorbă. Mă întrebă de ce am plecat de la spital. Eu îi răzund că am găsit o cale mai bună de a mă vindeca de boală. Există un doctor mai bun pe undeva prin Africa și m-am gândit să mă duc la el, fiindcă este mai chipeș. Cum s-ar simți binefăcătorul meu? El a venit la mine în harul și mila lui, a plătit pentru vindecarea mea, iar eu merg la alți doctori mai slabi, care prin otrăvirile lor m-ar putea omorî rapid. Nu e vorba numai de faptul că am renunțat la medicamentele bune în favoarea celor rele, ci l-am părăsit pe omul care mi-a oferit harul său.

Pavel se mira că ei făceau tocmai lucrul acesta. Întorceau spatele Celui care i-a chemat în harul Său și se îndreptau spre o altă evanghelie. Pavel dorește ca ei să înțeleagă cât de serioasă este situația lor. El rostește o „anatema”, care era cea mai severă formă de judecată. „Anatema“ nu este pentru credincioși ci pentru învățătorii falși. Pavel o rostește la adresa celor care propovăduiesc o altă Evanghelie. Pavel era un om foarte smerit, dar când era vorba depre Evanghelie și siguranța credincioșilor, nu-i era teamă să facă apel la autoritatea lui apostolică. „*Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema*“ (1:8). Este o judecată severă.

Pavel le mărturisește în continuare că nu caută bunăvoința oamenilor, ci a lui Dumnezeu. Ca apostol al lui Isus Hristos, el nu avea libertatea să-și schimbe mesajul. Nu putea să meargă înaintea lui Dumnezeu și să spună: „mesajul pe care mi l-ai dat, nu este acceptabil pentru oameni, ai putea să-L faci puțin mai plăcut?” Nu e posibil așa ceva. Omul are obligația să se schimbe, pentru că aceasta este Evanghelia lui Dumnezeu. Pavel era un slujitor a lui Dumnezeu și trebuia să ofere altora mesajul pe care l-a primit. Fără nici un compromis din acest punct de vedere.

2. Argumentul istoriei Bisericii primare - Galateni 1:11-2:21

De ce studiem istoria Bisericii primare? Pavel vrea să cunoaștem istoria, ca să știm dacă ceilalți apostoli au predat aceeași Evanghelie cu a lui Pavel. Dacă ceilalți apostoli au predat aceeași Evanghelie cu a lui Pavel, atunci Biserica ar fi autoritatea principală. Și noi ar trebui să facem apel la Biserică. Astfel ar fi de neimaginat ca Biserica să spună că Pavel a luat-o pe un drum greșit. A fost vreodată un moment în istorie, când Biserica a trebuit să corecteze Evanghelia predată de Pavel? Dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, atunci ar putea să corecteze și Epistolă către Galateni.

Din fericire, nu Biserica l-a învățat pe Pavel Evanghelia, ci a primit-o direct de la Domnul Isus cel înviat. Oare Evanghelia primită a fost suficientă, sau era Biserica chemată să adauge elemente esențiale la Evanghelia predicată de Pavel? Acestea sunt chestiuni de importanță majoră și pentru noi astăzi. Implicația practică aceasta: când citim epistolele lui Pavel, înțelegem și credem, suntem mântuiți sau citim ce a scris Pavel și spunem: ar trebui să întrebăm Biserica să ne explice ce vrea Pavel să spună aici. Această problemă ar implica, în cele din urmă, libertatea noastră. Am putea pune această întrebare cu privire la tot Noul Testament și la întreaga Biblie. Nu este adevărat că Biserica ne dă Biblia, ci Bisericii i s-a dat Evanghelia, prin apostoli și prooroci.

Pavel afirmă că nu a primit Evanghelia de la un alt om. Nimeni altcineva nu l-a învățat Evanghelia, ci a primit-o prin descoperire directă de la Isus Hristos. Ca dovadă a acestei pretenții, el face referire la patru perioade ale Bisericii.

1. Ce se întâmplat înainte de convertirea sa? Cum a avut loc convertirea lui?
Care au fost evenimentele care au avut loc imediat după convertire?
2. Ce s-a întâmplat în următorii 3 ani de la convertire?
3. Ce s-a întâmplat la 14 ani după convertirea sa?
4. Ce s-a întâmplat când Petru a venit în Antiohia?

Pavel susține că nu a primit Evanghelia de la oameni. Dovadă este viața pe care o ducea înainte de convertire, când era un împotrivor al lui Dumnezeu. Nu a fost condus la Domnul de nici un predicator. Când a fost convertit, în jurul lui nu se afla nici un creștin. În primii trei ani după mântuire nu a mers nicio dată la Ierusalim, ci a stat în Arabia. La trei ani de la convertire, s-a dus la Ierusalim ca să-l cunoască pe Petru. A stat acolo cincisprezece zile și nu s-a întâlnit decât cu Iacov, fratele Domnului Isus. După două săptămâni, fiindcă viața îi era în pericol, a părăsit Ierusalimul, îndreptându-se spre Siria. La trei ani de la convertire, Biserica din Iudeea nu-l cunoștea la față. Credincioșii auziseră doar despre el și despre convertirea lui, dar încă nu-l văzuseră. Biserica nu a

adăugat nimic atunci la Evanghelia lui. După patrusprezece ani, s-a suit din nou la Ierusalim și a stat față în față cu apostolii.

În 2:2, Pavel este preocupat ca nu cumva să alerge sau să fi alergat în zadar. Aceasta nu înseamnă că nu mai era sigur de Evanghelia lui. Iată ce dorea să spună: el a mers la neamuri și a predicat Evanghelia. Sute și mii de oameni au fost mântuiți, iar acum veneau oameni din Iudeea și-i învățau pe cei noi convertiți că apostolii din Ierusalim nu sunt de acord cu învățătura lui Pavel. Unii dintre noii convertiți se gândeau că s-ar putea să fie adevărat. Pavel a văzut lucrul acesta și a căutat să oprească răspândirea minciunii, pentru că nu cumva lucrarea lui printre neamuri să fie distrusă. S-a dus la Ierusalim și a prezentat apostolilor Evanghelia pe care o propovăduia. Le-a împărtășit rezultatul și ei i-au dat mâna dreaptă de însoțire. Au aprobat tot ce predica el, nu au corectat și nu au adăugat nimic, afară de faptul că trebuiau să-și aducă aminte de credințioșii săraci din Ierusalim.

Observăm în felul acesta ce importanță mare are istoria. Pavel nu primise Evanghelia de la oameni, de la Biserică sau de la un alt apostol, iar când a prezentat la Ierusalim Evanghelia predicată de el, ei nu au corectat și nu au adăugat nimic. Au fost de acord și au confirmat totul. Au fost de acord că este voia lui Dumnezeu ca Pavel să conducă evanghelizarea neamurilor iar Petru să conducă evanghelizarea evreilor. Încă o filă din istorie: nici Iacov, nici Ioan, nici Petru nu au adăugat nimic la Evanghelia lui Pavel. Nu a fost nevoie să fie corectată, dar a fost o ocazie în care Pavel a fost nevoit să-l corecteze pe Petru. Nu a trebuit să corecteze Evanghelia lui Petru, ci comportamentul lui. La o conferință din Antiohia, deși Petru credea aceeași Evanghelie ca Pavel - și anume că neamurile sunt mântuite numai prin credința în Isus Hristos - pe la jumătatea conferinței, Petru a început să se comporte într-un mod care dădea impresia că nu credea în Evanghelia harului. Cum a ajuns Petru să facă o asemenea greșală enormă?

Galateni 2:11-21

Toate cele patru părți ale argumentului istoric ne-au arătat că Pavel nu a primit Evanghelia de la oameni, Biserică sau apostoli. Apostolii de la Ierusalim nu au adăugat nimic la Evanghelia predicată de Pavel neamurilor. Dar a patra perioadă istorică la care se referă Pavel, ne arată că erau departe de a-l corecta pe Pavel. Mai degrabă, Pavel a trebuit să-l corecteze pe Petru în ceea ce privește comportamentul său. Petru cedase unei presiuni și se comportase creând impresia că nu credea Evanghelia pe care de fapt o credea.

Versetele pe care le luăm acum în discuție conțin câteva idei dificile, dar în același timp, idei care descriu secretul trăirii creștine. Sunt de fapt versete care

răspund la întrebarea „cum putem trăi pentru Dumnezeu?“ (19-20). Pavel nu afirmă că moare „în fiecare zi“, ci vorbește despre un fapt ireversibil, care a avut loc în trecut. Afirmatia lui este la trecut: „*am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.*“ Apoi enunță principiul pe baza căruia își trăiește viața pentru Dumnezeu: „*Și viața pe care o trăiesc în trupul acesta muritor, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.*“ Aceste versete sunt extraordinare. Mesajul lor pătrunde până în adâncul inimii celui care trăiește pentru Dumnezeu. Ele ne arată pe ce bază trăim pentru Dumnezeu. Fiindcă nu putem trăi cu adevărat pentru Dumnezeu, dacă ne bazăm viața pe o temelie greșită. De aici vine importanța acestor principii de bază, care sunt incluse într-un argument foarte mare.

Am dori să observăm detaliile conflictului dintre Petru și Pavel.

Care a fost vina lui Petru

Petru se temea de iudaizatorii care spuneau că vin din partea lui Iacov (2:12). Petru a avut o slăbiciune. Omul acesta curajos, care scosese sabia în grădina Ghetsemani ca să-l apere pe Domnul Isus, singur împotriva atâtor soldați, care veniseră să-L aresteze pe Domnul Isus. A fost o greșeală să încerce să-L apere pe Domnul cu sabia, dar totuși putem admira curajul lui. Una este să ai curaj fizic exterior, dar alta este să ai curaj moral interior. În sensul acesta interior, Petru a avut aceeași slăbiciune care l-a tulburat și în curtea marelui preot, când s-a lepădat de trei ori la rând de Domnul Isus. Cu toții avem slăbiciuni la fel ca Petru. Critica noastră trebuie să fie făcută cu îngăduință și îndurare.

Ce schimbare a apărut în viața lui Petru, după Ziua Cincizecimii! El s-a ridicat și a avut curajul să-i acuze pe toți că L-au răstignit pe Domnul Isus. Până la urmă a fost întemnițat pentru Hristos. Schimbarea pe care o face Duhul Sfânt când intră și umple viața unui om, este absolut reală. Dar oare, nu a mai greșit Petru după ce a fost umplut de Duhul Sfânt? Nu a fost așa. Omul care a putut să confrunte o mare mulțime de oameni și care a fost întemnițat pentru Hristos, la un moment dat s-a temut de niște frați la o conferință creștină. Așa ceva se poate întâmpla oricui. Dar la urma urmei, ce este chiar așa de grav în atitudinea acesta? Până la conferința respectivă, Petru mâncase împreună cu neamurile. Toți erau credincioși, dar nu erau tăiați împrejur și nu aderaseră la nenumăratele reguli din Lege. Au venit câțiva oameni de la Iacov, dar nu credem că aveau vreo autoritate din partea lui Iacov. Într-o situație similară, din Fapte 15, mai mulți oameni s-au dus în Antiohia și au învățat neamurile că trebuie să țină Legea ca să fie mântuiți. Iacov și ceilalți apostoli au scris atunci o epistolă pe care au

trimis-o prin biserici, demascând faptul că cei care au venit și i-au tulburat nu aveau nici o autoritate din partea lor și nu fuseseră trimiși de ei. Oamenii aceștia, care au venit în Galatia pretinzând că sunt trimiși de Iacov, erau din cei care credeau că credincioșii trebuie să țină Legea lui Moise. Ei au făcut unele presiuni asupra lui Petru și lui i-a fost frică de ce vor spune celorlalți frați din Ierusalim despre el. Dintr-o dată a simțit că-l doare stomacul, că nu-i mai era foame! În clipa când era gata să iasă din încăperea, Pavel l-a oprit și i-a spus cam așa „sigur nu este o durere de stomac, să fim sinceri”. De ce era o problemă atât de gravă? Era ceva serios, fiindcă sub presiunea de acum, Petru se făcea vinovat de fățarnicie.

Sunt două feluri de fățarnicii: una este să pretinzi că ești ceea ce nu ești, cealaltă este să pretinzi că nu ești ceea ce ești. Fățarnicia lui Petru era cea de a doua. Prin comportamentul său, crea impresia că nu credea ceea ce de fapt credea. Fățarnicia sa a fost atât de subtilă, încât chiar și Barnaba și alții au fost înșelați. Acum Pavel se vede nevoit să-l confrunte pe Petru. Desigur nu a făcut-o cu mânie, ci a făcut-o pentru că era în joc adevărul Evangheliei. Comportamentul lor nu era conform credinței pe care o aveau. Credința lor era că atât neamurile, cât și iudeii erau socotiți nepreihăniți în același fel, adică, prin credința în Hristos. Petru credea că atunci când neamurile s-au încrezut în Mântuitorul, Dumnezeu le-a curățit inima și în ochii lui Dumnezeu, neamurile erau curate. Dumnezeu i-a primit și le-a dăruit Duhul Sfânt, chiar dacă nu erau tăiați împrejur. Petru trebuia să stea la masă cu frații săi și să mănânce. Acest lucru era foarte important și semnificativ pentru Petru. El învățase lecția aceasta de la Dumnezeu, în Fapte 10, atunci când a avut o vedenie cu privire la sfințenie.

În primele zile ale Bisericii, unul din obstacolele mari în calea propovăduirii Evangheliei, a fost concepția iudeilor cu privire la sfințenie. Sub Lege, legile despre mâncare erau foarte stricte și de aceea iudeilor le era foarte greu, chiar imposibil, să mănânce împreună cu neamurile. Cum poți să duci Evanghelia unui om cu care nu poți să stai la o ceașcă de cafea? Să ne imaginăm că Petru stătea în piață și Corneliu ar fi venit să-l vadă.

- Sunteți cumva marele apostol Petru?

- Da, eu sunt.

- Vă rog dacă puteți să veniți până la mine acasă. Aș dori să aud mai multe despre Domnul Isus, să aflu cum aș putea să fiu mântuit. Vă rog veniți la mine acasă.

Dar Petru ar spune atunci:

- Cred că ar fi mai bine să discutăm aici în piață.

- Dar aici nu putem discuta în liniște, mai bine la mine acasă.

Petru ar susține că tot în piață este mai bine, deoarece:

- Tu nu ești sfânt, Corneliu.
- Dar tu ești sfânt? I-ar întreba Corneliu.
- Da, noi iudeii suntem.
- Și Caiafa, cel care L-a omorât pe Domnul Isus, este unul din sfinții voștri?
- Da, face parte din neamul iudeilor.
- La el acasă ai merge să bei o cafea?
- Dacă m-ar invita, aș merge.
- Și la mine acasă nu vrei să vii? Eu nu sunt îndeajuns de sfânt?

Oare nu este acest lucru un obstacol în calea predicării Evangheliei? Ce lucruri ciudate sunt acestea. Dacă Petru ar fi îmbrățișat acest ideal fals, cum ar fi putut el vreodată să ducă Evanghelia la neamuri? Dumnezeu i-a arătat odată lui Petru vedenia cu tot felul de animale care au coborât din ceruri, iar vocea lui Dumnezeu i-a spus să mănânce și să nu numească necurat ceea ce El a curățat. Domnul Isus a spus: *„Nimic din ce intră în om din afară, nu-l poate spurca, ce iese din om, aceea spurcă pe om.”* Adevăratul necaz în ceea ce privește necurăția este inima, nu ceea ce mâncăm. Ca să ne curățăm inima, avem nevoie de ceva mai mult decât de niște reguli de mâncare. Avem nevoie de spălarea care are loc prin regenerarea dată de Duhul Sfânt a lui Dumnezeu. Petru a învățat lecția aceasta, a plecat și a vorbit cu Corneliu. A fost martor al minunii că Duhul Sfânt a venit peste neamuri. Neamurile, netăiate împrejur cum erau, mâncau orice animal. Adevărata curăție a avut loc însă în inima lor. Dumnezeu le-a curățit inimile când le-a dat Duhul Sfânt. A trebuit să treacă mult timp până când cei din Iudeea au acceptat acest adevărat. Atunci când, după întâlnirea cu Corneliu, Petru s-a întors la Ierusalim, a trebuit să facă față credincioșilor din Biserică, care-l acuzau că a intrat în casa unuia dintre neamuri și a mâncat cu ei. Petru le-a povestit despre vedenia pe care a avut-o și despre faptul că el a predicat Evanghelia, iar cei care-l ascultau au primit Duhul Sfânt, la fel ca în ziua Cincizecimii. „Eu nu am putut opri lucrarea aceasta, Dumnezeu este cel care a făcut-o.“

Acum era în Antiohia și nu a avut nici o rețineră să stea la masă cu credincioșii neevrei, până când au venit așa zișii „credincioși trimiși Iacov”. De frica lor, Petru s-a retras. Nu era doar o dovadă de politețe creștină, ci era în joc Evanghelia. Dacă Dumnezeu i-a primit pe cei dintre neamuri, cum am putea noi, oamenii, să refuzăm să luăm parte cu ei la Evanghelie? Aceasta a fost vina lui Petru și reacția lui Pavel (v.14).

Galateni 2:15-21 - Argumentul detaliat a lui Pavel

1. După standardele evreiești, neamurile erau foarte păcătoase, nu aveau Legea și nici nu încercau să o păzească.
2. Dar noi, iudeii, ne-am dat seama că nici o creatură, nici o ființă umană, fie iudeu, fie grec, nu poate fi socotit neprihănit prin faptele Legii.
3. În consecință, chiar și noi iudeii ne-am pus încrederea numai în Hristos, iar nu în faptele legii, ca să fim îndreptățiți (2:16).
4. Dacă credința în Hristos i-ar fi lăsat chiar și pe credincioșii evrei să fie expuși mâniei lui Dumnezeu și ar fi trebuit să țină Legea ca să scape de condamnare și să câștige acceptarea din partea lui Dumnezeu, atunci Hristos n-ar mai fi Mântuitor (2:17). I-ar fi lăsat pe oameni în starea în care i-a găsit: păcătoși pierduți și condamnați. Hristos ar fi fost deci „un slujitor al păcatului.“

Implicațiile comportamentului lui Petru erau scandaloase. Noi toți ne-am pus încrederea în Hristos ca să fim mântuiți. „Dar dacă într-adevăr vreau să fiu primit în fața lui Dumnezeu și să scap de condamnarea Legii, pe lângă faptul că am crezut în Hristos, trebuie să împlinesc faptele Legii.“ Dacă susținem acest lucru, spunem că credința în Hristos nu a fost îndeajuns. Dacă credința în Hristos nu ne-a schimbat starea de păcat pe care o aveam înaintea lui Dumnezeu, dacă suntem în continuare expuși mâniei lui Dumnezeu și nu am fost acceptați în totalitate de Dumnezeu, fiind încă nevoie de ținerea Legii pentru a fi mântuiți pe deplin, atunci Hristos nu este bun! El nu a făcut decât să ne lase mai departe în starea de păcat, ba mai mult, ar mai fi nevoie de ținerea Legii pentru a obține favoarea lui Dumnezeu!

Atunci Hristos ar fi un slujitor al păcatului. Ce gând groaznic. Să afirmăm că tot ce a făcut Dumnezeu pentru noi atunci când ne-am pus încrederea în El a fost să ne lase mai departe în păcat, supuși mâniei Lui și nesiguri de acceptarea finală a lui Dumnezeu. Ce insultă la adresa lui Hristos! Petre, tu, de fapt spui că neamurile care și-au pus încrederea în Hristos, nu au primit încă acceptarea din partea lui Dumnezeu și că trebuie să mai țină Legea, ca să primească acceptarea din partea Domnului. Petre, dacă așa stau lucrurile, Hristos nu are nici o valoare, dacă credința în Hristos nu-i eliberează pe oameni de păcat.

5. Prin abandonarea faptelor Legii în vederea mântuirii, Petru și Pavel au stricat datina și credința străveche a iudeilor (2:18).

Înainte de a fi convertit, Pavel se străduia din răspuțeri să țină Legea și căuta o neprihănire a Legii, la care să ajungă prin eforturile sale proprii. El a ajuns să exceleze în această neprihănire proprie, dar când L-a întâlnit pe Hristos, și-a dat seama că neprihănirea sa era falimentară. El „a dat toate cărțile pe față” și în cele din urmă a declarat că toate lucrurile care în trecut erau un câștig, acum le-a

pierdut pentru Hristos. Prin faptul că a abandonat credința în faptele Legii, ambiția lui era să fie găsit în Hristos nu având o neprihănire a Legii, la care să ajungă prin strădaniile sale. Ci el depindea în totalitate de neprihănirea dată de Dumnezeu, pe care a primit-o prin credință, prin Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Prin faptul că a crezut în Hristos, Pavel a renunțat la lucrurile pe care le „zidise” înainte, la fel ca Petru. Dar dacă Petru avea de gând să insiste că neamurile trebuie să țină Legea lui Moise, ca să poată să aibă părtașie cu iudeii, nu făcea decât să zidească iarăși ce dărâmasese mai devreme. Poate că Petru a vrut să-i spună lui Pavel că nu vrea să strice nimic, ci, de fapt, vrea să zidească. Dar prin ceea ce faci, Petre, tu arăți că ești un călcător de Lege. În loc să ții Legea cum zici, de fapt, cobori standardul Legii. Cum adică? În Galateni 2:19, Pavel arată că el ținea Legea. Nu că Legea lui Dumnezeu nu mai are valoare, „ci prin Lege” am înțeles că „am murit față de Lege.” Romani 3:19 arată că prin Lege orice gură este astupată și toată lumea este vinovată în fața lui Dumnezeu, supusă mâniei lui Dumnezeu. Toată lumea se înfățișează în fața blestemului Legii. Aceasta spunea Legea. Aceasta este sfințenia lui Dumnezeu. Pavel îi spune lui Petru că a învățat să accepte verdictul dat de Lege.

Eu, într-adevăr, am fost lipsit de slava lui Dumnezeu și acum sunt lipsit de slava Lui și, dacă vreți, toată viața va fi tot așa. Am păcătuit în trecut și sunt lipsit de slava lui Dumnezeu. Ce spune Legea unui astfel de om? Când predam la universitate, trebuia să corectez examenele studenților. Ca să treacă, trebuiau să obțină un punctaj minim de 50%. Dacă obținea cineva 75%, era foarte bun! Dar unii reușeau doar 49%, iar examinatorii discutau situația socială a studenților respectivi și până la urmă îi treceau cu indulgență.

Unii oameni cred că Dumnezeu procedeză la fel ca noi. Unii spun că trebuie să ții Legea ca să fii mântuit, dar n-ai cum să știi dacă ai trecut, decât la judecata de apoi. Dar tu faci tot ce poți ca să ții Legea. Dar se pune întrebarea: dacă o ții, poți să fii mântuit? Să ne gândim că Dumnezeu este bun și îndurător și când ne vom prezenta înaintea Lui ne vor lipsi doar câteva procente. Dar noi credem și sperăm că Domnul ne va zice atunci: „O, ai încercat cât ai putut și ai ajuns la 90%, celelalte 10% nu contează chiar așa de mult”. Atunci înseamnă că nici tu nu ții Legea. Susții cu toată tăria că oamenii trebuie să țină Legea, dar până la urmă tot nimeni nu o ține. Tu spui că Legea nu contează chiar 100%.

Nu putem face lucrul acesta cu Legea. Singura modalitate prin care ții sus Legea, este să înțelegi adevărata însemnătate a Legii lui Dumnezeu care spune: „sufletul care păcătuiește va muri” și „orice om care ține Legea este vinovat înaintea lui Dumnezeu.” Adevărata pocăință înseamnă să fii de acord cu Dumnezeu în ce privește Legea dată de El și să fii de acord cu Dumnezeu cu

privire la ce spune Legea despre tine. Sentința dată de Lege este moartea. Suntem de acord cu aceasta? Atunci merităm să murim. Numai când ajungem în punctul acesta, suntem gata să primim mântuirea pregătită de Dumnezeu. Nu putem să coborâm standardul Legii, ci trebuie să ținem sus Legea. Dumnezeu trebuie să execute pedeapsa dată de Lege. Dar dacă eu Îl primesc pe Fiul lui Dumnezeu ca Mântuitor al meu personal, Dumnezeu este satisfăcut să considere moartea lui Hristos în locul morții mele. Pavel îi spune lui Petru că așa s-a întâmplat cu el. „*Eu, prin Lege, am murit față de Lege*”, cu alte cuvinte, am fost executat. Trebuie să acceptăm verdictul Legii. Nu merităm nimic altceva decât pedeapsa Legii.

Dar Dumnezeu a trimis un Mântuitor pentru noi. Când a murit, a purtat pedeapsa dată de Lege în locul nostru. El a ținut sus Legea, a slăvit Legea și a plătit pedeapsa în întregime. Noi nu am contribuit cu nimic la răscumpărarea aceea. Având în vedere acest lucru, Pavel continuă în versetul 20: „*am fost răstignit împreună cu Hristos.*” Aici nu e vorba despre procesul zilnic de sfințenie, ci despre statutul său în fața Legii. Care este poziția mea față de Legea lui Dumnezeu? Cum mă raportez eu la Lege? Poziția mea este următoarea: am fost răstignit, pentru ceea ce m-a condamnat Legea și am fost răstignit, fiindcă L-am primit pe Hristos ca Mântuitorul meu. În ochii lui Dumnezeu, atunci când Hristos a murit, am murit și eu. Atunci când a fost răstignit Hristos, am fost și eu răstignit. Acesta a fost sfârșitul persoanei mele. Legea nu mai poate să mă învieze și apoi iarăși să mă răstignească.

„Dar acum trăiesc” spune Pavel. „Trăiesc pentru Dumnezeu!” Cum a primit Pavel viața nouă? Nu prin Lege, ci prin darul suprem a lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ci prin credință, darul suprem a lui Dumnezeu. Viața pe care acum o trăim în trup este darul lui Dumnezeu. Eu trăiesc și totuși într-un anume sens nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Numai așa pot trăi pentru Dumnezeu. Acesta este secretul unei vieți care îi face plăcere lui Dumnezeu. Care este puterea motivației? „*Eu trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și s-a dat pe Sine însuși pentru mine.*” Hristos a făcut și face pentru noi, ceea ce Legea nu a putut face niciodată. Dacă ar fi fost vorba de Lege, ar fi fost vorba de meritul nostru. Dar motivația unei adevărate vieți de credință nu este meritul meu, ci minunea înfăptuită de Hristos. El ne-a iubit și s-a dat pentru noi, nu ca răsplată pentru faptele bune pe care le-am făcut. El m-a iubit și a murit în locul meu. Nu aș fi avut viață deloc, dacă nu ar fi fost El.

„Hristos în mine” este recunoștința mea și credința mea în El. „Astfel”, spune Pavel, „*eu nu vreau să fac zadarnic harul lui Dumnezeu*”. Căci dacă Hristos ne dă mântuirea prin har, dar apoi mântuirea trebuie experimentată prin

faptele Legii, atunci eu, de fapt, afirm că harul lui Hristos nu este îndeajuns. „Căci dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos” (v.21). Acesta a fost argumentul lui Pavel în confruntarea sa cu Petru. Petru nu s-a simțit jignit de intervenția lui Pavel.

Până acum am învățat cel puțin două lecții practice importante:

1. Nici o ființă umană, nici ceilalți apostoli, nici Biserica nu i-au dat lui Pavel Evanghelia.
2. Lecția din combaterea comportamentului fals a lui Petru. Comportamentul nostru trebuie să fie întotdeauna conform adevărului Evangheliei. Să nu cumva să dăm impresia că nu credem ceea ce, de fapt, credem. Trebuie să-i primim pe toți aceia care l-au primit pe Hristos prin credință.

Lecțiile descoperite în confruntarea dintre Pavel și Petru sunt asemănătoare cu o ilustrație din Vechiul Testament: judecata lui Dumnezeu asupra Ierihonului (Iosua 6-8). Uneori predicatorii spun că distrugerea Ierihonului este un exemplu prin care învățăm să rezolvăm păcatele care apar în viața noastră. Mulți dintre noi, dacă nu chiar toți, știm prea bine că avem anumite slăbiciuni, sau păcate care apar mereu. Unele dintre acestea sunt mai greu de biruit. Dar când încercăm să le smulgem din viața noastră, ni se pare că au crescut ziduri în jurul păcatelor, ca zidurile Ierihonului. Se spune că dacă avem credință în Dumnezeu, aceste ziduri se vor dărâma într-o zi și vom fi biruitori. Victoria asupra păcatului care ne înfășoară, este a lui Hristos. La fel a pățit și Petru. Hristos poate să ne dea biruință asupra unui păcat care ne înconjoară. Dar aceasta nu înseamnă că vom rămâne imuni față de acel păcat. Petru l-a tăgăduit pe Domnul Isus din cauza fricii, dar prin harul lui Dumnezeu și puterea Duhului Sfânt, el a obținut victoria asupra acestei slăbiciuni. O mare parte din viața lui s-a bucurat de biruință, dar acum în Antiohia, Petru a fost biruit de aceeași slăbiciune.

Aceasta nu înseamnă că trebuie să fim descurajați. Dumnezeu este realist. El este hotărât ca noi să fim sfinți. Dar pentru aceasta, Dumnezeu știe că e necesar să ne confruntăm cu păcatul. Dumnezeu nu ne dă întotdeauna biruință în momentul în care ne confruntăm cu păcatul. Uneori, Dumnezeu ne confruntă cu același păcat, până când ajungem să urâm acel păcat. Este o parte din tratamentul administrat de Dumnezeu. Nimeni nu este chiar așa de sfânt, și aceasta o putem vedea și din experiența Israelitilor. Au ieșit din Egipt, au pornit în călătorie spre țara promisă, au văzut armata egiptenilor înecatâ în Marea Roșie și stând pe malul ei, au izbucnit în cântece de laudă la adresa lui Dumnezeu, care le-a dat biruința. După trei luni, nu mai aveau nici mâncare, nici apă. Atunci au descoperit cum erau când au plecat din Egipt, adică nu chiar atât de sfinți. Și au

ajuns la concluzia că Dumnezeu nu este chiar așa de bun cum și-au imaginat ei. De ce a îngăduit Dumnezeu toate acestea? Dumnezeu le-a explicat mai târziu că a îngăduit să le fie foame pentru ca să-și vadă adevărata stare a inimii. Dumnezeu trebuie să ne învețe cât de păcătoși suntem și, de aceea, îngăduie anumite împrejurări în viața noastră. Cu cât înaintăm în vârstă, avem o părere tot mai smerită cu privire la noi înșine. Primul efect al smereniei, este că vom avea o părere mai înaltă despre Hristos, care ne-a cunoscut dintotdeauna cum suntem și cu toate acestea, a murit pentru noi. Părerea despre noi înșine va scădea, iar Hristos va crește în ochii noștri. Prin Noul Legământ, Hristos ne-a promis că va scrie Legea Sa în inima noastră, prin lucrarea plină de har a Duhului Sfânt. Vom descoperi că există o cale de izbăvire din păcătuire.

Dar lupta împotriva Ierihonului nu reprezintă lupta cu păcatul care ne înfășoară, ci este istoria judecării lui Dumnezeu împotriva unei civilizații înrăite. Cu 400 de ani înainte, Dumnezeu i-a spus lui Avraam că o să-i dea Canaanul în stăpânire, atât lui cât și urmașilor lui. Dumnezeu a spus tot atunci că acest lucru nu e va întâmpla imediat. *„Nu am să aduc judecata Mea acum, căci nelegiuirea amoriiților nu a ajuns la culme.”* Dar după 400 de ani, a sosit clipa judecării lui Dumnezeu asupra acelei civilizații rele și păcătoase. Atunci când Dumnezeu s-a ridicat să judece pe Canaan, El i-a implicat pe israeliți. Acela ta nu ne dă nici permisiunea să luăm „sabia în mână” într-o situație dificilă. Dumnezeu putea să-i lase pe israeliți deoparte, până când El singur încheia socotelile cu amoriiții iar apoi să-i călăuzească mai departe, fără ca israeliții să lupte. Dumnezeu nu a ales modalitatea de a lupta de Unul singur. Unii spun că israeliții erau o adunătură de sălbatici însetați după sânge, însă dovezile sunt împotriva acestui fapt. Israeliiții au trăit alături de canaaniiții și s-au unit până la urmă cu ei. S-au compromis nu numai cu canaaniiții, ci și cu idolatria lor. Israeliiții s-au gândit că nu erau chiar așa de răi.

Deci Dumnezeu i-a ales să fie alături de El în judecata Sa. Într-o viziune, Iosua L-a văzut pe Domnul Însuși, care a venit să judece. Când Dumnezeu se ridică să judece, El este fără părtinire. Dumnezeu le-a dat instrucțiuni clare. Ierihonul trebuia nimicit. Judecata Ierihonului trebuia să fie severă: totul trebuia distrus iar lucrurile care nu puteam fi distruse (aurul și argintul) trebuiau predate lui Dumnezeu. Le era interzis să păstreze vreun lucru pentru ei. Cuvântul în ebraică pentru interdicție este „herem”, iar în limba greacă, „anatema”. Toate lucrurile din Ierihon trebuiau să fie anatema, adică, se aflau sub blestemul lui Dumnezeu. El i-a avertizat pe Israeliiții: „să nu cumva să păstrați ceva din Ierihon” și dacă nu țineți seama de anatema și încercați să păstrați ceva pentru voi, anatema va dădea asupra voastră. Acan a cedat ispitei și a luat

pentru el aurul, argintul și haina aceea superbă, aducând astfel necaz asupra lui însuși și asupra lui Israel. Atunci când Iosua a descoperit ceea ce a făcut Acan, l-a întrebat: „*De ce ai necăjit pe Israel? Domnul Dumnezeu va aduce necaz peste tine!*” Și l-au executat în valea Acor (necaz).

Putem observa că anumiți termeni din Iosua apar și în Epistola către Galateni. Ierihonul se afla sub anatema, iar Pavel în Galateni rostește și el un anatema asupra celor care vor căuta să pervertească Evanghelia. Dumnezeu i-a avertizat că dacă încearcă cineva să păstreze ceva pentru el însuși, va aduce necaz în Israel și în viața lui. Când Ierihonul a fost în cele din urmă nimic, Iosua a rostit un blestem asupra oricărei persoane care va îndrăzni să zidească iarăși ceea ce au dărâmat Israelii. Este aceeași metaforă pe care o folosește Pavel, în discuția sa cu Petru. „*Dacă zidesc iarăși lucrurile pe care le-am stricat, mă fac un călcător de Lege.*” (2:18) În Galatia erau unii care, la fel ca și Acan, aduceau necazuri credincioșilor. „*Mă mir*”, spune Pavel „*că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat.*” Cum se poate așa ceva? Nu-mi explic decât că sunt unii care vă necăjesc, vă tulbură.

De ce ternenii din Galateni sunt asemănători cu cei din vechime? Ce făceau iudaizatorii? Ei căutau să păstreze ceea ce Dumnezeu blestemase. Galateni 3:10 ne arată că dacă nu stăruiești în toată Legea ești blestemat. Legea nu-ți permite să o împlinești numai parțial. Dacă împlinești unele lucruri din Lege, iar pe altele le calci, sentința este: „*blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii ca să le facă.*” Noi, într-adevăr, suntem greșiți și Legea lui Dumnezeu ne-a blestemat, dar acum Hristos a reușit să ne elibereze de blestemul Legii. Domnul Isus a împlinit Legea cât timp a fost pe pământ. Unii spun că El ne ajută să împlinim Legea și astfel nu mai suntem sub blestemul Legii. Nu, nu este adevărat! Modul în care Hristos ne-a eliberat de sub blestemul Legii ne este prezentat în 3:13. Noi am greșit față de Legea Lui și merităm blestemul. Dar Hristos a purtat acest blestem pentru noi, ca noi să fim eliberați. Aceasta credea și Petru, dar într-un moment de panică, sub presiunea învățătorilor falși, Petru a încercat să păstreze ceva din sistemul Legii (tăierea împrejur și legile despre mâncare), vrând să le adauge creștinismului. Petru a făcut exact ca Acan odinioară. Iudaizatorii spuneau oamenilor că dacă vor să fie mântuiți, trebuiau să țină anumite porțiuni din Legea pe care Dumnezeu a blestemat-o. Blestemul a fost dat pentru oricine încerca să rezidească Ierihonul. Pavel îi spune lui Petru: „*Dacă zidim iarăși lucrurile pe care le-am stricat, ne arătăm ca niște călcători de Lege.*”

Dacă moștenirea noastră ar fi fost prin Lege, n-ar fi venit prin făgăduință. Să nu încercăm să păstrăm anumite lucruri dintr-un sistem, care a căzut sub

blestemul lui Dumnezeu. Desigur, Legea nu e greșită. Dumnezeu nu Și-a blestemat Legea. Legea este bună, trebuie să o respectăm. Dacă ținem Legea ca o condiție pentru mântuire, atunci trebuie să acceptăm și blestemul Legii. Sunt mulți care nu sunt pregătiți să-și însușească blestemul din Lege.

Într-un oraș, credincioșii au ridicat un cort mare pentru o campanie de evanghelizare. În orașul acela, locuia și o femeie de afaceri foarte bogată, care era prietena unui prieten de al meu. Într-o după-amiază, ne-a invitat la masă. După desert, a pus următoarea întrebare: „Ce spuneți oamenilor în acel cort mare?” Prietenul meu i-a răspuns: „Evanghelia - Hristos a murit pentru păcatele noastre și putem fi mântuiți. Și noi știm aceasta, fiindcă aceste lucruri au fost scrise: „Crede în numele lui Dumnezeu ca să știi că ai viața veșnică.” Femeia a ascultat cu atenție, dar nu a venit să asculte niciodată Evanghelia predicată în cort. Ea a spus prietenului meu: „Este foarte drăguț ceea ce spui, dar nimeni nu poate știi dacă are viața veșnică.” Pe mine m-a întrebat direct:

- Dumneata ești mântuit?

- Da, doamnă, am răspuns eu, prin harul lui Dumnezeu sunt mântuit.

Doamna a spus că nu este posibil să știi că ai viața veșnică.

- De ce nu este posibil? am întrebat-o eu.

- Totul depinde de fapte. Nu ai de unde să știi dacă ai reușit destul de bine, decât atunci, în Ziua de Apoi. La care eu am răspuns:

- Eu nu am știut de așa ceva. Când vei sta în fața lui Dumnezeu la judecată, ce crezi că o să spună Dumnezeu despre dumneata?

- Sper că Dumnezeu va fi bun și îmi va spune că am greșit pe ici pe colo.

„Dar uite câte fapte bune ai făcut, nu-i nimic, hai în cerul Meu.”

Iar eu i-am răspuns:

- Dumnezeu nu o să zică nimic din toate acestea.

Ea m-a întrebat de unde știi, iar eu i-am răspuns cu Romani 3:19. Ea a spus că, totuși, Dumnezeu nu o va condamna niciodată.

Acest lucru este foarte important: Dumnezeu ne-a dat Legea Sa și ne-a arătat că nu o putem împlini. În fața Legii lui Dumnezeu, vom sta cu gura astupată și nu vom avea nici o scuză adecvată, deoarece nu am stăruit în toate lucrurile Legii. Astfel, Legea ne aduce un blestem. Este fără sens să crezi că, dacă îplinești una sau două porunci din Lege, pe care le adaugi la credința ta în Hristos, Îl vei ajuta pe Dumnezeu să te accepte! Sistemul acesta a fost blestemat și nu trebuie să păstrezi nimic din acest sistem. Dacă încerci, vei face ceea ce au făcut învățătorii falși. Vei face ce a făcut Acan, vei aduce necaz.

Noi suntem sub blestemul lui Dumnezeu, dar Îi mulțumim că a pregătit o cale să ieșim de sub acest blestem, prin Hristos. El a purtat blestemul pentru noi, în locul nostru. Ce Evanghelie glorioasă este aceasta: să fii mântuit prin credință, prin neprihănirea lui Dumnezeu. Pentru că, prin moartea lui Hristos, Dumnezeu a ținut sus Legea Sa. Prin faptul că ne-a iertat, Dumnezeu este drept și tot blestemul cerut de Lege a fost pus pe umerii Mântuitorului nostru cel binecuvântat, Isus Hristos, Dumnezeu. Toată nădejdea este numai și numai în El. Dumnezeu să ne dea înțelepciune și har! Să nu încercăm să mai păstrăm ceva din sistemul acela vechi, ca un mijloc de a contribui la mântuirea noastră. Să nu zidim iarăși Ierihonul care a fost dărâmat deja.

Am văzut că Pavel a primit Evanghelia direct de la Domnul. Nu a primit-o de la ceilalți apostoli sau prin Biserică. Această afirmație ridică două probleme.

1. Canonul Vechiul Testament

Se afirmă frecvent că Biserica este cea care ne-a dat Biblia și deci Bisericii îi revine dreptul să ne spună câte cărți cuprinde Vechiul și Noul Testament. Întrebarea fundamentală este: cine și când decide lucrul acesta? Iar în zilele noastre, cine poate să decidă numărul cărților din Vechiul și Noul Testament? Realitatea este că timp de multe secole nu au existat discuții cu privire la Noul Testament. În ultimele 16 secole, toate denominațiunile majore din creștinism au fost de acord în privința numărului de cărți incluse în Noul Testament. Au existat dezacorduri în privința Vechiului Testament. Să formulăm întrebarea în termeni moderni și practici: Trebuie Vechiul Testament să cuprindă cărțile apocrife? Unii spun nu, alții da. Așa că de mai multe secole, dezbaterea continuă.

Ce înțelegem prin Canon? O listă de cărți care sunt considerate Cuvântul cu autoritate din partea lui Dumnezeu. Deocamdată, această definiție ne este suficientă. Primul lucru pe care trebuie să-l observăm este că nu Canonul este cel care oferă cărților biblice autoritatea, ci este exact invers. Cărțile trebuie să aibe autoritate pentru a fi incluse în Canon. De unde au cărțile această autoritate? Ele au autoritate pentru că au fost scrise prin inspirația lui Dumnezeu. Cărțile Sfintei Scripturi primesc această autoritate din momentul în care a fost scris 2Timotei 3:16: „*Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu ...*” Faptul că cineva acceptă ca unele cărți să fie incluse în Canon, prin aceasta nu se adaugă nimic la autoritatea cărților respective. Acest element este extrem de important. Atunci când cărțile au luat ființă prin insuflarea lui Dumnezeu, nu toți le-au recunoscut imediat autoritatea. A fost nevoie de mult timp pentru ca oamenii să le citească, să le asculte, până când au recunoscut că este Cuvântul, cu autoritate din partea lui Dumnezeu.

Dar indiferent dacă oamenii au acceptat sau nu aceste cărți, ele au fost date prin inspirația lui Dumnezeu. Domnul Isus a rostit multe predici și pilde. Dar când au primit cuvintele Lui autoritate? Aceste cuvinte au avut autoritate din clipa când au fost rostite de Isus. Autoritatea lor nu se bazează pe introducerea lor într-un canon sau altul. Atunci când cărțile care conțin Cuvintele lui Dumnezeu au fost acceptate într-o listă de cărți, faptul că ele au fost cuprinse pe listă, nu adăugat nimic la autoritatea lor. Aceasta înseamnă că nu Biserica este cea care a dat autoritate cărților care au fost acceptate în Canon. Includerea unor cărți pe o listă a fost o simplă recunoaștere a autorității pe care respectivele cărți o aveau. Dar nu Biserica este cea care a acceptat Canonul Vechiul Testament. Acesta conține cărți evreiești care nu au fost scrise de autori creștini.

2. Canonul evreiesc

Este lista cărților recunoscute în canonul evreiesc. Dacă luăm o Biblie modernă evreiască, vom descoperi că ea conține trei secțiuni:

- Legea (Tora) - Genesa, Exodul, Leviticul, Numeri și Deuteronom
- Profeții
 - *din prima perioadă* - Iosua, Judecători, 1 și 2 Samuel, 1 și 2 Împărați
 - *din perioada de sfârșit* - Isaia, Ieremia, Ezechiel, Osea, Ioel, Amos, Obadia, Iona, Mica, Naum, Habacuc, Țefania, Hagai Zaharia, Maleahi
- Scrierile - Psalmi, Proverbe, Cântarea Cântărilor, Rut, Plângerile lui Ieremia, Ecclesiastul, Estera, Daniel, Ezra, Neemia, 1 și 2 Cronici

Această ordine este păstrată și astăzi în bibliile evreiești. Evreul contemporan nu va vorbi despre aceste cărți ca despre Vechiul Testament. Dacă mergem într-o librărie și-l întrebăm pe vânzător dacă are un exemplar din Vechiul Testament, s-ar putea să te întrebe „cât de vechi”. Ei nu au un „Vechi” Testament. Acesta este limbajul nostru, al creștinilor. Ceea ce noi numim Vechiul Testament, ei numesc „Tenchia”, acest cuvânt fiind format din inițialele celor trei secțiuni. [**T** – Tora, **N** - nahiim (profeți) și **Ch** - scrieri]

Se pune întrebarea: când a fost formulată această listă de cărți și care a fost momentul în care evreii au încetat să mai adauge ceva la respectiva listă? Prima diviziune a cărților lui Moise a fost încheiată foarte timpuriu. Cărțile din a doua și a treia grupă au fost compilate mai târziu, prin secolul I sau II d.H., încheierea acestei liste fiind făcută la un Consiliu al Bisericii la Lamnia. Aceste liste nu au fost închise pe timpul Domnului Isus și nici în vremea apostolilor.

Însă eu nu sunt de acord cu această părere, ci susțin că lista a fost închisă pe vremea lui Iuda Macabeul. Astfel, toate cele trei secțiuni au fost grupate și

incluse în Canon după războiul cu Antiohus Epifanus, când autoritățile de la Ierusalim au colecționat toate cărțile pierdute sau distruse de război și care acum se află în posesia noastră (2Macabei 2:14).

Dovezile pe care le avem sunt următoarele: autorul cărții 1Macabei, o carte istorică scrisă în secolul II î.H., arată că pe vremea lui încetaseră de multă vreme să mai apară profeți. Așa că macabeii s-au confruntat cu o problemă extrem de gravă. Altarul din Templu fusese pângărit de Antiohus Epifanus. Când evreii și-au recăpătat independența, au curățit Templul și s-a pus întrebarea: „Ce să facem cu acest altar pângărit într-o asemenea măsură? Cum poate fi curățat? Ce anume să facem pentru curățirea lui? ‘ Nu știau ce să facă, fiindcă nu aveau în mijlocul lor un profet al lui Dumnezeu, care să le spună ce și cum să facă. Așa că au aruncat altarul și au construit unul nou. Așteptând un profet, ei au recunoscut că la data aceea nu exista nici un profet. Cuvintele lor arătau că trecuse multă vreme de când nu mai exista în mijlocul lor un profet. Acești oameni au recunoscut că numai un profet inspirat avea autoritate.

Există o carte între cărțile apocrife, „Înțelepciunea Fiului lui Serah”. Unii o consideră „Eclesiastul”, dar nu este cartea inclusă în Vechiul Testament, ci o carte care se aseamănă mult cu Proverbele, scrisă de fiul unui om numit Serah. A fost tradusă din ebraică în limba greacă în jurul anului 132 î.H., de nepotul lui Serah. În prefața traducerii, traducătorul explică cât de dificilă a fost traducerea cărții. El vorbește și despre traducerea cărților canonice în limba greacă, o muncă extrem de grea. Când menționează aceste cărți, el precizează trei grupe: „Legea, profeții și celelalte cărți ale tovarășilor noștri.” Deci în anul 132 î.Hr. existau trei grupe. Alți autori antici menționează de asemenea cele trei secțiuni. Filo (30 î.H - 40 d.Hr.) face referire la cele trei diviziuni ale Canonului Vechiul Testament. În Luca 24:44, Domnul Isus se referă și El la cele trei diviziuni. Iosif Flavius, în jurul anului 100 î.Hr., spune că toate cărțile din Biblia ebraică au fost acceptate ca făcând parte din Canon din timpuri străvechi. El menționează și numărul cărților cuprinse în Canon. Dovezile ne arată că cele trei grupe de cărți și conținutul lor au existat deja pe vremea Domnului Isus și a apostolilor creștini. Consiliul de la Lamnia nu a discutat ce cărți trebuiau acceptate în Canonul Vechiul Testament. Ei au spus că unele cărți cuprinse în Canon aveau dreptul să fie incluse în Canon, dar altele trebuiau scoase. Astfel, au hotărât ce cărți să păstreze, nu câte cărți să adauge la Canon.

Venim acum la o problemă practică din zilele noastre. Multe denominațiuni din Biserica creștină susțin că Vechiul Testament ar trebui să cuprindă nu numai Canonul evreiesc, ci și un număr de alte cărți, numite apocrife. Experți moderni din Biserica Catolică și Ortodoxă le numesc cărți „deuterocanonice”. Vor să

spună că acestea fac parte din Canon, dar au un grad de autoritate mai scăzut în comparație cu celelalte cărți. Care este părerea noastră? Trebuie să ne întrebăm care este natura acestor cărți. Unele sunt valoroase din punct de vedere istoric, altele conțin materiale asemănătoare cu Proverbele și Eclesiastul, altele sunt romane religioase. Unii susțin că merită să fie citite. Dar să vedem dacă trebuie cuprinse sau nu în canonul Vechiul Testament.

Oare de ce nu au considerat evreii că aceste cărți fac parte din Biblia lor? În primul rând, nici una dintre cărțile apocrife nu afirmă că ar fi Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. Dar acesta nu este un argument decisiv pentru judecata noastră. De exemplu, cartea Esterei nu conține nici o afirmație explicită că este o carte inspirată de Dumnezeu. Unele cărți apocrife exprimă clar că nu sunt inspirate de Dumnezeu. De exemplu, cartea 1 Macabei se încheie cu cuvintele: „Și voi încheia istorioara mea aici, dacă nu a ieșit tocmai bine, să știți că am făcut tot ce am putut.“ Profetii inspirați de Dumnezeu nu vorbesc în felul acesta. Să ne imaginăm că întâlnim un ateu pe stradă și-l întrebăm: „Vrei să fii mântuit? Citește Biblia, de pildă 2Macabei.“ Și ateu citește 2Macabei și-l găsește pe autor afirmând: „Îmi pare rău că am scris o carte cam proastă dar nu am putut mai mult.“ Nu-i așa că nu ne-ar da câștig de cauză în fața ateuului? Ce folos ar fi să o introducem în Biblie și s-o prezentăm oamenilor?! Ca să nu mai vorbim despre miracolele stranii, la limita stupidului, pe care le găsim în alte cărți.

Există și un alt motiv pentru care evreii nu au introdus apocrifele în Canonul lor. Motivul este că unele nu au fost scrise direct în ebraică. Există cărți care au fost scrise la început în ebraică și apoi au fost traduse în greacă, dar altele au fost scrise direct în greacă (2Macabei și Înțelepciunea lui Solomon). Din această cauză, evreii ortodocși nu le consideră ca fiind cărți canonice. Se nasc alte întrebări. Când, cum și de cine au fost introduse aceste cărți în Biblie și cum se face că până în zilele noastre, în Biserica Romano-Catolică, Ortodoxă, unele Biserici Anglicane și Luterane, Vechiul Testament continuă să cuprindă aceste cărți apocrife? De ce s-a ajuns aici? De ce unii oameni continuă și astăzi să considere aceste cărți ca fiind inspirate? Răspunsul la aceste întrebări este foarte important, deoarece afectează mărturia noastră în fața lumii și atitudinea noastră față de doctrina biblică. Trebuie să avem în vedere lucrurile de bază din aceste cărți, pentru a putea discuta în mod inteligent cu cei care susțin că scrierile apocrife trebuie incluse în Biblie. Scrierile apocrife conțin învățături eronate. De exemplu, 2 Macabei conține ideea că rugăciunile pentru morți, chiar și jerfele aduse pentru cei morți este un lucru bun și pios, așa că în multe biserici creștine, se continuă aducerea de jertfe pentru cei morți. Introducerea cărții 2Macabei în canonul Vechiului Testament, ridică o întrebare fundamentală.

Este bine să aducem jertfe pentru cei morți? Liturghiile din Biserica Romano-Catolică, Ortodoxă și alte biserici, susțin că este corect să oferi trupul și sângele Domnului Isus pentru cei morți. De aceea, trebuie să cunoaștem motivul pentru care unele Biserici creștine acceptă cărțile apocrife, iar altele nu.

Trebuie să începem cu istoria. Cum, cine, când și de ce au inclus aceste cărți în Biblie? Nu evreii au inclus cărțile în Canon. Chiar și azi, evreii ortodocși nu recunosc aceste cărți ca făcând parte din canonul Vechiului Testament. Dar realitatea istorică este că în antichitate, cărțile erau scrise pe suluri individuale. „Cartea” era un sul de piele (pergament) și era prinsă cu două fusuri mari la capete. Cartea era închisă prin rularea fusurilor respective. Dacă doreai să ajungi la un pasaj, trebuia să învârti fusurile. (Dacă Biblia ar fi fost și azi pe suluri, am fi avut scuze să nu o citim fiindcă ar fi fost imposibil să găsim ceea ce doream). Cărțile mari erau scrise individual pe câte un sul, iar cele mici erau grupate pe câte un singur sul. Bineînțeles că existau și alte scrieri religioase care au fost scrise tot pe suluri. Acestea erau păstrate în diferite vase. Dar evreii făceau distincție între sulurile sfinte și scrierile care nu erau sfinte. Pentru că un sul al Scripturii nu putea fi atins cu mâinile murdare, trebuia să te speli pe mâini înainte de a atinge sulul, iar după aceea, fiindcă era vorba despre un sul al sfintei Scripturi și l-ai atins cu mâinile tale, ceva din sfințenia lor se transmitea mâinilor tale și înainte de a atinge lucrurile obișnuite, trebuia să-ți speli din nou mâinile. La fel ca preotul care la ieșirea din Cort trebuia să-și spele mâinile.

Am citit despre discuțiile rabinilor cu privire la cărțile care pângăresc mâinile și cărțile care nu pângăresc mâinile, adică ce cărți sunt Scripturi inspirate și ce cărți nu sunt inspirate. În perioada în care au apărut cărțile și conținutul sulurilor au fost colectate sub formă nouă, creștinii din secolul al II-lea d.Hr., au pierdut aproape orice contact cu evreii. Așa că în acea perioadă, creștinii au trebuit să decidă ce suluri vor include în cărțile respective. Dar fiindcă la data aceea nu se mai cunoștea limba ebraică, și fiindcă pierduseră contactul cu învățații evrei, au început să includă în Vechiul Testament conținutul unor suluri pe care evreii nu le-au recunoscut niciodată. Aceste lucruri s-au întâmplat relativ ușor. În jurul anului 280 î.Hr., în Alexandria din Egipt se găseau foarte mulți evrei, dar mulți dintre ei nu mai vorbeau ebraica, așa că au tradus Vechiul Testament evreiesc în greacă. Au început cu Legea și au continuat cu celelalte cărți, astfel că în anul 30 î.Hr. toate cărțile Canonului evreiesc fuseseră deja traduse. În această perioadă s-au tradus și alte cărți evreiești, apoi au fost unele cărți scrise direct în limba greacă. Cu trecerea secolelor, primii creștini din Grecia vorbeau greaca, așa că nu mai citeau Biblia în ebraică, ci traducerea în greacă. Aceasta nu a făcut decât să mărească problema. Nu puteau traduce direct din

originalul ebraic și nu puteau verifica astfel dacă s-au făcut greșeli, nici nu știau clar care cărți erau canonice și care nu. Așa că au început să colecționeze tot soiul de manuscrise. Dacă urmărim abundența de manuscrise în limba greacă din secolele IV-V d.Hr., respectivele colecții conțin scrieri apocrife, dar nu aceleași cărți apocrife. Deci există multe cărți cu scrieri apocrife, dar numărul scrierilor apocrife variază. În vremea aceea, a apărut Ierome (340-420 d.Hr.), care a învățat ebraica, un om deosebit care s-a hotărât să revizuiască tot Vechiul Testament. Acum, lucrurile se complică și mai tare.

Misionarii care au mers în țările vorbitoare de limbă greacă, foloseau traducerea în greacă, cei care au mers în țările vorbitoare de limbă latină, aveau traducerea în latină. Dar traducerea în latină nu s-a făcut din originalul ebraic, ci din greacă. Unul dintre suveranii pontifi l-a rugat pe Ierome să revizuiască textul pentru a ajunge la o formulare corectă.

Ierome a descoperit că în unele locuri nu numai textul latin era eronat, dar și cel din limba greacă. Din cauză că cei care au tradus nu cunoșteau bine limba ebraică, au adăugat unele lucruri care nu existau în original, iar pe altele au omis să le traducă. Ierome s-a apucat să traducă numai după originalul ebraic, ceea ce a dat naștere la o dispută aprinsă.

Marele învățat Augustin (354-430 d.Hr.) a scris niște scrisori care conțineau cuvinte aspre la adresa lui Ierome, în care îl lua la rost fiindcă venea el acum să le spună că anumite porțiuni nu ar fi trebuit incluse în Biblia pe care o avea! De atâta vreme le acceptau ca făcând parte din Biblie, de ce să nu continue să le accepte?! Augustin a recunoscut că în multe locuri, traducerea în greacă diferă de originalul în ebraică și că au fost adăugate unele lucruri care nu existau în ebraică. „Dar noi trebuie să cunoaștem traducerea în greacă, care este la fel de inspirată ca și originalul din ebraică. Trebuie să credem că Duhul Sfânt a dorit toate aceste diferențieri.“

Din pricina lui Ierome s-a născut o disensiune între creștini. Unii învățați i-au luat apărarea, spunând că doar cărțile din ebraică sunt inspirate, alții, cum a fost Augustin, susțineau că și traducerea în greacă este la fel de inspirată. Învățați ca Melita, Origen, Circil, Atanasie Epifanul și Grigore de Nazirasus au făcut o deosebire, la fel ca Ierome, între cărțile canonice și restul scrierilor, care erau considerate sfinte. De-a lungul istoriei, mulți au susținut, ca Augustin, că dacă Biserica susținea că o carte face parte din Biblie, atunci toți trebuie să susțină acest lucru. De aceea, Biserica Ortodoxă are la baza traducerii Vechiului Testament „Septuaginta”, pe care o consideră la fel de inspirată ca originalul ebraic, deși recunoaște că în multe locuri nu corespunde cu originalul ebraic.

Când Domnul Isus cita din Vechiul Testament, El se referea la Canonul ebraic. Dacă dorim să fim urmașii Lui, atunci va trebui să adoptăm același punct de vedere ca și al Lui. Trebuie să credem în autoritatea Cuvântului inspirat a lui Dumnezeu. Dacă oamenii ne întrebă, de exemplu: „Pot să aduc jerfe pentru cei dragi ai mei care au murit?” și noi le spunem că nu este bine, ei nu pot accepta așa ceva. Ei ne-ar întreba de ce suntem noi așa de cruzi. Dacă i-am iubi pe ai noștri, am fi gata să facem orice, chiar și dacă au murit. Tu de ce nu aduci jerfe pentru ei, din moment ce este scris în „Biblie” să facem lucrul acesta (2Macabei 12:39-45). Și astfel ne confruntăm cu problema Canonului. Dar cărțile Macabeilor nu sunt cuprinse în Canonul Bibliei. Potrivit cu Ioan 21:25, multe lucruri făcute de Domnul Isus nu au fost scrise în Evanghelie. Se ridică întrebarea: Cine a decis care lucruri și ce cuvinte să fie scrise și care să nu fie relatate în Evanghelie? Tot ce a spus și făcut Domnul, a făcut cu autoritate de la Dumnezeu. Domnul Isus vorbea aramaica, iar Evangheliile au fost scrise în limba greacă, deci sunt o traducere a ceea ce Domnul Isus a vorbit.

De unde știm noi că traducerea este corectă? Dacă dăm valoarea istorică credinței noastre creștine, atunci putem găsi răspunsuri adecvate la aceste întrebări. În timp ce Domnul Isus vorbea cel mai des aramaica, se poate să fi vorbit și limba greacă. Știm că înainte de a se naște Domnul Isus, Palestina a fost elenizată în mare parte. Au fost fondate 10 cetăți de Alexandru cel Mare și precis că acolo se vorbea limba greacă. Traducerea în greacă a Vechiul Testament a fost începută de rabinii din Palestina. Atunci când Domnul Isus a fost răstignit pe cruce, Pilat a scris condamnarea în trei limbi: latină, greacă și ebraică. Romanii vorbeau limba latină și mulți alții vorbeau greaca și aramaica. Credem că Matei era un bun cunoscător al limbi grecești. Ce motive avem să credem că cele patru evanghelii și epistolele, (dintre care cele mai multe au fost scrise în greacă), conțin adevărul? Prima indicație sunt cuvintele Domnului Isus înainte de a pleca de pe pământ (Ioan 14-16). În Ioan 14:25-26, Isus spune că Duhul Sfânt le va aduce aminte. Și când a venit Duhul Sfânt cu puterea supranaturală și tăria Sa, El avea să le reamintească apostolilor toate lucrurile pe care Domnul Isus le-a spus.

Promisiunea din Ioan 14:26 este foarte frecvent preluată de creștinii de astăzi și spun că Duhul Sfânt ne va aminti din când în când ceea ce am învățat de la Domnul Isus. E adevărat, Duhul Sfânt face lucrarea aceasta. Dar în primul rând, această promisiune a fost adresată direct apostolilor. Cum era posibil ca ei să-și aducă aminte de tot ce a făcut Domnul Isus, după ce El avea să plece? Domnul Isus ne răspunde la întrebare. „*Duhul Sfânt vă va învăța și vă va aduce aminte.*” Aceasta este autoritatea pe care ne bazăm când credem că Evangheliile

sunt adevărate. În ele avem împlinirea făgăduinței Domnului Isus. Dumnezeu nu a lăsat ca relatarea vieții și lucrării Domnului Isus să fie transmisă la voia întâmplării. Dumnezeu a trimis Duhul Sfânt exact pentru lucrul acesta. Noi avem convingerea că în Evanghelie și în epistole, avem împlinirea promisiunii Domnului Isus (Ioan 16:13).

Se pune întrebarea: de la cine le-a auzit Duhul Sfânt? Duhul Sfânt le-a auzit de la Domnul Isus cel înviat. Deci lucrurile acestea nu au fost lăsate la voia întâmplării și nici la latitudinea Bisericii, ca să aleagă fără nici o călăuzire. Toate acestea lucruri au fost făcute de Duhul Sfânt din ceruri. Aceasta nu se aplică doar la Evanghelie. Ioan 20 ne spune că ucenicii erau închiși în casă de frica iudeilor. A venit Domnul Isus și a stat în mijlocul lor și le-a spus: „*Pace vouă!*” Le-a arătat mâinile și coasta Sa și ucenicii au fost plini de bucurie. Domnul Isus le-a spus că, după cum Tatăl L-a trimis pe El, tot așa El îi trimite pe ei și apoi a suflat către ei și le-a spus: „*Luați Duh Sfânt! Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate.*” Întâmplarea aceasta este extrem de importantă. Ce vrea să însemne toate acestea?

Din Faptele Apostolilor, cunoaștem că apostolii nu au primit Duhul Sfânt decât în Ziua Cincizecimii. Atunci ce a vrut să spună Domnul Isus, când a suflat peste ei și le-a spus: „*Luați Duh Sfânt*”? Era un gest simbolic prin care Domnul Isus a vrut să stabilească două lucruri. În primul rând, Duhul Sfânt avea să fie trimis și de Domnul Isus, nu numai de Tatăl. Fiul lui Dumnezeu Însuși avea să trimită Duhul Sfânt! În al doilea rând, acest cuvinte ne indică motivul pentru care apostolii au avut autoritatea să pună condițiile prin care oamenii puteau să primească iertarea. Dacă ei nu respectau unele lucruri, păcatele oamenilor puteau să fie legate.

Ce înseamnă toate acestea? Dacă dorim să înțelegem, cel mai bine ar fi cercetăm ce au crezut apostolii că înseamnă aceste cuvinte, deoarece lor li s-a făcut această promisiune. În Faptele Apostolilor vedem exercitarea acestei autorități. În ziua de Rusalii, Petru a vorbit în așa fel că mulțimea a crezut că ei au răstignit pe Domnul Isus și mii dintre ei au fost „tăiați la inimă.” Au venit la Petru și l-au întrebat: „Ce să facem? Cum am putea să primim iertare?” Petru le-a spus cu autoritate: „*Pocăiți-vă.*” Când se afla în Antiohia, Pavel a predicat că în numele Domnului Isus, nu prin Legea lui Moise, oamenii pot fi îndreptățiți. Așa că atunci când au respins Evanghelia lui, Pavel le-a spus solemn și drept în față: „*veți pieri.*” Iată-i pe apostoli! Ei au primit această autoritate din partea Domnului Isus. Noi nu putem acționa ca și apostolii, ci apelăm la autoritatea Noului Testament. Apostolii au primit autoritate să vestească Evanghelia și prin același Duhul Sfânt au primit autoritatea să scrie Evanghelia.

Să ne amintim un alt lucru practic. Scrierea Noului Testament a avut loc treptat. Cuvintele pe care le-a rostit Domnul Isus cât timp a fost pe pământ aveau autoritate deplină, fără să fi fost necesar să fie scrise. Cuvintele rostite erau pline de autoritate, dar până la urmă au fost colecționate de patru bărbați cărora li s-a acordat onoarea să scrie cele patru Evanghelii. Într-un mod asemănător s-a întâmplat și cu Epistolele. La început, credincioșii aveau câte o Evanghelie sau Epistolă, dar nu le aveau pe toate. Până când au fost compilate toate la un loc, a durat ceva timp. Biserica nu a dat autoritate acestor cărți scrise, ci cărțile aveau această autoritate. Deoarece credincioșii și-au dat seama de autoritatea cărților scrise, le-au inclus într-o listă de cărți, care a primit numele de Canon. Au fost discuții cu privire la câteva cărți, fiindcă nu toate cărțile din Noul Testament au fost scrise de apostoli. Orice carte scrisă de un apostol, avea greutate și era imediat recunoscută. Epistola către Evrei nu prezintă semnătura nici unui apostol, de pildă a lui Marcu sau Luca. Dar până la urmă, Noul Testament a fost format din cărțile pe care le avem și acum. Lucru uimitor, așa cum a fost și cazul Vechiului Testament, Canonul Noului Testament nu a fost pus la îndoială în secolele care au urmat.

În Noul Testament avem scrise toate lucrurile pe care le-au scris apostolii și unele lucruri făcute și spuse de Domnul Isus. Dar Domnul Isus a spus și alte lucruri care nu sunt scrise în Evanghelii (Fapte 20:35). Acest citat nu-l vom găsi în Evanghelii. Și mai sunt multe alte lucruri pe care le-a spus și le-a făcut Domnul Isus (Ioan 20:30-31). Chiar și Petru, Pavel și ceilalți apostoli au spus mult mai multe lucruri decât cele scrise. Bisericile nereformate afirmă că nu au păstrat numai ceea ce s-a scris, ci au păstrat și tradițiile acelea, care nu au fost scrise niciodată. Că adică, Duhul Sfânt i-a ajutat să păstreze aceste tradiții. Astfel, nu ajunge să studiem numai Sfânta Scriptură nici n-am putea interpreta Noul Testament prin el însuși. Ei spun că trebuie să adunăm și să păstrăm toate tradițiile de la început și până acum. Ei spun că Biserica ne-a dat Biblia și trebuie să lăsăm Biserica să o interpreteze.

Care este răspunsul nostru la teoria lor? Ce valoare dăm noi tradiției orale? Tradiția nu este întotdeauna ceva rău. Uneori poate fi un lucru bun. De exemplu, în 1Corinteni 11:2, Pavel le-a încredințat celor din Corint anumite tradiții și apoi îi laudă că a ținut tradiția lăsată de el (2Timotei 2:2). Aici vorbește de lucrarea lui nescrisă. Timotei a auzit aceste lucruri de la Pavel și au fost mulți martori la discuția lui Pavel cu Timotei, care puteau să verifice aceasta. Așadar nu era vorba doar de lucrarea lui scrisă, ci și de lucrarea orală. Lui Timotei îi spune să păstreze ce i-a spus și să transmită mai departe și altora, care la rândul lor să învețe pe alții. Așadar, tradiția orală este o chestiune valabilă. Dar se pune întrebarea:

Atunci când tradiția orală contrazice Scriptura, ce facem cu tradiția și ce facem cu Scriptura? Cine are ultimul cuvânt: Scriptura, tradiția sau amândouă? Scriptura trebuie să aibă decizia finală. Domnul Isus vorbea ucenicilor în Marcu 7 și îi instruia cu privire la atitudinea pe care trebuiau să o aibe în ceea ce privește tradiția Iudeilor.

Rabinii ortodocși afirmă că Dumnezeu i-a dat lui Moise legile, regulamentele, poruncile și orânduirile. Moise a scris Legea și o avem în Biblie, dar toate celelalte reguli au fost transmise pe cale orală, până când, un secol mai târziu, au venit mari oameni din sinagogă și au început să scrie aceste orânduiri, transmise numai pe cale orală. Cărturarii sunt cei care spun că au păzit tradiția orală. Tot ei vor spune că nu poți înțelege Biblia doar din ceea ce este scris, ci numai cu ajutorul acelei liste de interpretare. Astfel, cărturarii au colecționat aceste tradiții orale și le-au numit Mișna. După aceea au colecționat „interpretările rabinilor cu privire la Mișna”, după care au colecționat „interpretările interpretărilor Mișnei”. Aceste interpretări au rezistat până în zilele noastre sub forma a 35 de volume de tradiție. Iudeul ortodox consideră tradiția mult mai importantă decât Sfânta Scriptură. Într-o zi, eram într-un restaurant al Universității din Ierusalim și stăteam la masă cu un teolog de seamă de la universitate. M-am gândit să-i pun unele întrebări acestui mare învățat. I-am cerut opinia cu privire la o anumită traducere și interpretare a unui verset din Biblie. El mi-a răspuns: „Sincer să-ți spun, noi nu ne prea ocupăm cu Biblia, deoarece ea este pentru copii, pentru noi este ceva prea neînsemnat.”

Este interesant cum a crescut tradiția la iudei, pentru că tot așa s-a întâmplat și în creștinism. Mulți creștini consideră tradiția mult mai autoritară decât Biblia însăși. Este foarte important să știm ce a avut Domnul Isus de spus cu privire la aceasta. Fariseii și cărturarii au venit și L-au întrebat pe Domnul Isus (Marcu 7:5): „*De ce nu țin ucenicii datina bătrânilor și mănâncă cu mâinile murdare?*” Astfel, ei încălcau una din tradițiile bătrânilor. L-au acuzat pe Domnul Isus că le-a permis ucenicilor să nu țină datina bătrânilor. Domnul Isus le-a spus trei lucruri de bază (Marcu 7:8, 9, 13)

- voi lăsați porunca lui Dumnezeu și țineți datina așezată de oameni
- ați desființat porunca lui Dumnezeu ca să țineți datina voastră
- ați desființat Cuvântul lui Dumnezeu prin datina voastră

Domnul Isus nu condamna fiecare tradiție, însă aici ne arată un exemplu cu privire la porunca: „*Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta.*” Domnul Isus a arătat ce-a făcut datina bătrânilor cu porunca dată de Moise. Domnul Isus le spune: „*voi ați lăsat porunca lui Dumnezeu ca să țineți datina așezată de oameni.*”

Acesta este primul pericol - să lași porunca lui Dumnezeu, și să îmbrățișezi datina oamenilor. Al doilea pas rău (Vechiul Testament, v.9) - *ați respins porunca lui Dumnezeu ca să țineți datina voastră*. Dacă aveau porunca Domnului pe de o parte și tradiția de cealaltă, iar dacă tradiția contrazicea porunca Domnului, ei desființau porunca Domnului ca să poată ține tradiția lor.

Al treilea pas (Vechiul Testament, v.13) - *ați desființat Cuvântul lui Dumnezeu prin datina voastră*. În acest pasaj, Domnul Isus nu condamnă fiecare tradiție existentă, ci ne arată prin intermediul unor exemple care este pericolul grav la care ne expune tradiția. Ne arată și ce avem de făcut atunci când tradiția se contrazice cu Scriptura. Nu este nici o îndoială cu privire la Domnul nostru. Cui a dat Domnul Isus autoritate deplină și unică? Cu siguranță, Cuvântului lui Dumnezeu. Foarte adesea, Domnul Isus folosea această expresie: „*este scris*.” Prin aceste cuvinte, El judeca toate celelalte lucruri.

Este greșit să lași Cuvântul lui Dumnezeu și să ții tradiția. Orice lucru care ne face să lăsăm sau să neglijăm Cuvântul lui Dumnezeu și ne face să păstrăm tradiția, este rău. Mai rău este dacă, prin tradiție, facem Cuvântul lui Dumnezeu să fie zadarnic. Putem vedea efectul distrugător pe care l-a avut asupra Israelitilor, care au dezvoltat o sumedenie de tradiții cu privire la spălarea mâinilor înainte de a mânca pâinea. Cine le desființa, nesocotea acea tradiție și era considerat un criminal în ochii lor. Dar nu li se spunea clar: „*Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta*”, cuvânt care înseamnă că atunci când ei îmbătrânesc, ai răspunderea de a-i ajuta, de a-i susține chiar și financiar. Rabinii au inventat o metodă prin care să se ferească de aceasta. Poți să spui părinților că ai dori să-i ajuți, dar nu mai poți, deoarece tot câștigul l-ai dat la Templu, pentru Domnul. Dar, de fapt, pe la spate, rabinii puteau aranja ca banii dați pentru Templu să poată fi folosiți în scop personal și nu pentru Domnul. Astfel, desființau Cuvântul lui Dumnezeu.

Cu privire la spălarea mâinilor, Domnul Isus spune: „*La ce vă folosește, nu ceea ce intră în om pângărește omul, ci ceea ce iese din om aceea îl pângărește, deoarece din inima omului ies tot felul de lucruri care spurcă pe om*.” Să fie apa cea mai sfântă din lume, dar nu are putere de curățire decât la suprafața pielii. Nu pielea murdară îi ține pe oameni departe de ceruri, ci inima nespălată. Toate spălările exterioare nu pot să ajungă la inimă. Pericolul acestor ceremonii exterioare, (precum spălarea mâinilor înainte de a mânca, pentru că credeau că această spălare avea valoare spirituală), era să-i facă pe oameni să creadă că ei sunt foarte buni, foarte religioși și să le distragă atenția de la faptul că inima lor era necurată. Asta a avut Domnul nostru de spus despre tradiție. Ceea ce a spus despre tradiția iudeilor, trebuie să aplicăm la tradițiile creștinismului din zilele

noastre. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru toate tradițiile bune păstrate până astăzi. Dar toate tradițiile trebuie testate în lumina Cuvântul lui Dumnezeu.

Iudeii ortodocși nu au fost primii care au inventat tradițiile și nici biserica nereformată nu este singura care are multe tradiții, ci poate și noi avem. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru toate tradițiile bune din Biserică, îi mulțumim pentru acei bărbați și femei din secolele trecute, care ne-au lăsat aceste tradiții bune. Ei au plătit uneori o jefă mare. Dar în fiecare generație, trebuie să fim pregătiți să luăm tradițiile și să le punem în lumina Cuvântului lui Dumnezeu pentru a le testa. Cele care rămân în picioare să le păstrăm, dar cele care nu rămân în picioare, ci se contrazic cu Cuvântul lui Dumnezeu, să fim gata să le părăsim și să păstrăm Cuvântul curat al lui Dumnezeu.

3. Argumentul experienței de convertire a galatenilor - Galateni 3:1-5

Am observat încă de la începutul cap.1 cum Pavel a folosit salutul său pentru credincioși ca un argument important împotriva învățătorilor falși. Spre sfârșitul cap.1 și începutul cap.2, a folosit al doilea argument puternic, bazat pe fapte din istoria Bisericii primare, iar acum în cap.3:1-5 folosește argumentul experienței convertirii galatenilor. În următorul paragraf, 3:6-14, folosește argumentul format dintr-un lanț întreg de citate din Vechiul Testament. Vom studia în detaliu aceste două seturi de argumente. Observăm accentul deosebit pe care Pavel îl pune asupra Duhul Sfânt.

v.2 - „*primiți Duhul*”

v.3 - „*ați crezut prin Duhul*”

v.5 - „*ceea ce vă dă Duhul*”

Prin aceste versete, Pavel le amintește galatenilor că a fi convertit, nu înseamnă să aderi la o serie de principii teologice, ci este vorba de o trăire vie cu Dumnezeu cel viu. Este vorba de primirea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, de a fi regenerat de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Pavel nu pune la îndoială faptul că galatenii au experimentat convertirea aceasta. Într-adevăr, era real faptul că au primit Duhul Sfânt și Pavel se folosește de acest lucru ca de o trambulină de lansare a argumentelor sale.

Atunci când ne convertim, Dumnezeu ne dă Duhul Sfânt. Din cauză că ne-am obișnuit cu acești termeni, pierdem din vedere minunăția realităților lui Dumnezeu. Cum adică, Dumnezeu Preasfânt, în fața căruia vin îngerii, acoperindu-și fața cu aripile și strigând: „*Sfânt, Sfânt este Domnul oștirilor*“, cum se poate concepe că acest Dumnezeu Preasfânt pune în noi Duhul Lui cel Sfânt?

Duhul Sfânt nu este o putere, așa cum este curentul electric - îl pornești sau îl oprești. Duhul Sfânt este Dumnezeu. Cum se face că Dumnezeu face ca Duhul Sfânt să locuiască în inima mea și în inima fiecăruia? Ce minune, ce taină! Putem să ne gândim la ea toată veșnicia. Cu cât vom descoperi mai mult minunea și slava lui Dumnezeu, cu atât mai mult ni se va umple inima noastră de uimire și mirare față de ce a făcut Dumnezeu pentru noi. Dumnezeu a fost gata să ne dea Duhul Sfânt și să-L pună în noi. În ceea ce ne privește, lucrarea Duhului Sfânt este să ne regenereze.

Să medităm puțin la această operație pe care o face Dumnezeu. Din punctul de vedere al lui Dumnezeu (și anume atunci când Dumnezeu pune Duhul Sfânt într-un credincios), prin acest act, El îl pecetluiește pe credincios (Efeseni 1:13). Este pecetea care dă autoritate din partea lui Dumnezeu. Este actul prin care Dumnezeu anunță în tot universul că persoana care are pecetea Duhului Sfânt, este copilul Lui, proprietatea Lui. Dumnezeu ne pecetluiește cu Duhul Său Sfânt. Care sunt condițiile în care o face? Potrivit textului din Fapte 15:7, Pavel face apel la faptul că Dumnezeu l-a ales să ducă Evanghelia la neamuri. Ei au crezut și au primit mântuirea, chiar dacă nu fuseseră tăiați împrejur. Cum a putut Petru fi atât de dogmatic? „Dumnezeu a autentificat lucrarea aceasta, dându-le și lor Duhul Sfânt ca și nouă la început.“

Dacă Dumnezeu le-a dăruit și neamurilor Duhul Sfânt, cum puteau să fie îndeajuns de curați pentru primirea acestei lucrări? Petru ne spune în Fapte 15:8-9. Orice inimă trebuie curățită ca să poată primi Duhul Sfânt. Cum poate fi inima curățită, dacă nu prin credință? Este o realitate faptul că galatenii, când au crezut, au primit Duhul Sfânt. Acest fapt formează baza pe care Pavel își formulează argumentul din Galateni. Pavel are mai multe întrebări de pus: cap.3 v.2 - „*prin faptele legii ați primit Duhul sau prin auzirea credinței?*” Inimile galatenilor au fost curățite, când înaintea lor a fost zugrăvit Isus Hristos ca răstignit (3:1). „Zugrăvit” înseamnă „făcut ca o pictură”. Astfel înțelegem modul în care Pavel propovăduia Evanghelia. Pătrundem acum în centrul Evangheliei lui Pavel, unde predomină crucea lui Hristos. Pavel nu a încercat să-i convertească prin înțelepciunea umană sau prin practici religioase, ci a zugrăvit înaintea lor pe Isus Hristos ca răstignit. Aceasta este calea lui Dumnezeu de a ajunge la inima omului, de a îndepărta barierele din inima omului și de a împăca inima omului cu Sine.

Legea nu poate face lucrarea aceasta. Legea are exact efectul opus. Mai devreme sau mai târziu, atunci când Legea lui Dumnezeu ajunge în inima noastră, în loc să ne vindece de răzvrătirea noastră împotriva lui Dumnezeu, va provoca răzvrătire (Romani 7:21-25). Pe când noi eram încă vrăjmași, am fost

împăcați prin moartea Domnului Isus. Chiar și atunci când eram neascultători, El tot ne-a iubit. Dumnezeu nu a așteptat până când noi ne-am îmbunătățit condiția, ci pe când eram noi încă păcătoși și vrăjmașii Lui, Dumnezeu ne-a iubit și L-a dat pe Fiul Său pentru noi. Acest mesaj poate să pătrundă în inima omului. Acest mesaj zdrobește orice împotrivire și aduce inima la pocăință și credință în Dumnezeu.

Pavel le spune galatenilor: „parcă v-a fermecat, parcă v-a vrăjit cineva, de nici nu mai gândiți cum trebuie; gândiți-vă la modul cum ați fost convertiți. A fost o experiență reală. Cum ați ajuns la credință? Oare v-am propovăduit eu cele 10 porunci, ca să vă îmbunătățiți condiția? Nu, ați fost aduși la pocăință prin propovăduirea crucii. „*Sunteți așa de nechibzuiți*” (3:3). Vreți să vă perfecționați prin faptele Legii? Când ne dă Dumnezeu Duhul Sfânt? Oare așa stau lucrurile? Credem în Hristos, suntem iertați dar apoi Dumnezeu spune: «Da, ai început bine, dar va trebui să progresezi mult înainte să Mă gândesc să-ți dau Duhul Sfânt. După un progres de câțiva ani, s-ar putea ca să primești Duhul Sfânt».” Dar nu este așa. Este un lucru uimitor că Dumnezeu Preasfânt pune Duhul Sfânt în noi și nu o face la sfârșitul vieții de credință, ci de la început! Acest lucru ar trebui să ne facă să spunem că Evanghelia este măreață.

„*După ce ați început prin Duhul, vreți acum să sfârșiți (să ajungeți la desăvârșire) prin firea pământescă?*” Am primit Duhul Sfânt al lui Dumnezeu și acum să-i zicem lui Dumnezeu: «Mulțumim foarte mult, da, a fost un dar destul de drăguț și frumos, pe care ni l-ai acordat, dar, desigur, nu este suficient. Trebuie să mai îmbunătățim ceva aici. Deci ne-am gândit să mai tăiem puțin din firea noastră și astfel vom îmbunătăți darul Duhului Sfânt.» «Cât de absurd este lucrul acesta! De fapt, nu este de râs, ci este o insultă la adresa lui Dumnezeu. Dacă primul stadiu al vieții de credință este darul Duhului Sfânt, cum îndrăznim noi să spunem că o ceremonie sau un ritual ar putea să îmbunătățească lucrarea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu? În concluzie: convertirea are loc prin propovăduirea crucii, regenerarea este produsă de Duhul Sfânt și Dumnezeu pecetluiește lucrarea de regenerare.

În Vechiul Testament, înainte ca preoții să fie puși în slujbă, trebuiau să fie puși deoparte pentru Dumnezeu. Trebuiau să fie sfințiți printr-o ceremonie anume. Din acest motiv, trebuiau să fie unși cu untdelemn. Pentru noi este o imagine a Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Untdelemnul era picurat pe lobul urechii drepte, pe degetul mare de la mâna dreaptă și pe degetul mare de la piciorul drept. Dar înainte ca untdelemnul sfânt să fie turnat, ei trebuiau să fie curățiți prin sângele unei jerfe, care era pus pe ureche, degetul mare de la mâna și respectiv piciorul drept. Mai întâi era turnat sângele, apoi untdelemnul.

Exact același lucru îl găsim și aici. Mai întâi este crucea lui Hristos și curățirea prin sângele Său prea sfânt curățire care îndepărtează vina păcatului nostru. Ne curățește într-atât, încât Dumnezeu poate să toarne Duhul Sfânt peste noi. Ce minunată este Evanghelia!

Pavel mai are o întrebare pentru ei (3:4). După ce s-au convertit, galatenii au fost persecutați pentru credința în Hristos. La vremea respectivă ei nu erau tăiați împrejur. Dacă trebuiau să fie tăiați împrejur ca să fie mântuiți, atunci ei nu erau mântuiți în zilele acelea, fiindcă nu erau tăiați împrejur. Înseamnă că au fost o ceată de neghiobi. Atunci înseamnă că au fost persecutați degeaba. Lipsește logica!

Când apostolii au plecat în misiunile de evanghelizare (3:5), Dumnezeu autentifica mesajul lor, dându-le putere să facă minuni și semne (Evrei 2:4 și Galateni). Pavel mai pune încă o dată întrebarea: „*Toate acestea se fac prin faptele legii?*” Desigur că nu, deoarece erau păgâni cu toții, când s-au întâlnit cu Pavel prima dată. Și Pavel nu le-a spus că trebuie să țină Legea ca să fie mântuiți. Atunci pe ce bază a făcut Dumnezeu aceste minuni printre galateni? Pe baza faptului că au auzit Evanghelia. Dacă convertirea noastră este sinceră și veritabilă, e drept să argumentăm pe baza ei. Convertirea implică cele două lucruri pe care le face Dumnezeu pentru mântuirea noastră. Primul este că a dat pe Fiul Său prea iubit ca să moară pentru ispășirea păcatelor noastre, pe când eram noi păcătoși. Al doilea lucru este că ne-a dat și Duhul Sfânt. Acesta este doar începutul.

Să privim puțin în Epistola către Romani, unde observăm o expunere foarte clară a Evangheliei lui Dumnezeu. În primele capitole, Pavel încearcă să ne convingă de păcatul nostru și ne spune că lumea întreagă este vinovată în fața lui Dumnezeu și merită pedeapsa Lui. Nimeni din lumea întreagă nu se poate justifica în fața lui Dumnezeu prin faptele Legii. Apoi continuă să ne arate calea minunată a mântuirii date de Dumnezeu - cum putem fi îndreptățiți prin credință pe baza morții Domnului nostru Isus Hristos la Calvar. În capitolul 5:1-11 - este rezumatul rezultatelor de până acum. Noi suntem deja socotiți neprihăniți, avem acces la Dumnezeu prin harul Său. Ne bazăm pe harul lui Dumnezeu. Mai mult, ne și bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu. Ne bucurăm în această nădejde, că într-o zi vom fi asemenea lui Dumnezeu. Dar până atunci, avem de trecut prin necazuri. În înfruntarea necazurilor ne putem bucura, știind sigur că necazul aduce răbdare, iar răbdarea aduce biruință în încercare. Răbdarea e dovada că suntem creștini veritabili. Iar biruința aduce nădejdea. „*Nădejdea aceasta nu ne înșală deoarece dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat*” (Romani 5:5). Acest verset este

prima mare referire la Duhul Sfânt, în legătură cu mântuirea noastră. Mai târziu, în cap.8, vom citi foarte multe despre lucrarea Duhului Sfânt în credincios.

Primele lucruri pe care le face Duhul Sfânt în inima unui credincios este că pune dragostea lui Dumnezeu. Procesul acesta nu are de a face numai cu sentimentele noastre. De la versetul 6 până la versetul 10, ne este prezentat argumentul „de la cel mai mare la cel mai mic.“ Dacă Dumnezeu a făcut lucrurile acestea colosale pentru noi, atunci cu siguranță că va face și pe cele mai mici. Imposibil să credem că El poate să facă lucrurile acelea mari și că va eșua să le facă pe cele mici. Care este lucrul „mare”? „*Dumnezeu și-a dat pe Fiul Său să moară.*” Altă lucrare mai mare nu există. Dacă Dumnezeu a făcut aceasta pe când eram încă păcătoși și acum suntem îndreptățiți prin credință, oare va refuza Dumnezeu să facă lucrurile mai mici pentru noi? Dacă ar fi așa, Dumnezeu nu ar mai fi consecvent, ci irațional. Duhul Sfânt nu lucrează numai pentru sentimentele pe care le avem noi, oamenii. Duhul Sfânt are o lucrare și pentru intelectul nostru. El ne aduce ca argument dragostea lui Dumnezeu, care se bazează chiar pe caracterul lui Dumnezeu. Și ca să aducă iarăși în forță argumentul său (5:10), ne spune că suntem împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său. Ce cuvinte mișcătoare! Nu numai că suntem împăcați cu Dumnezeu prin moartea lui Hristos, dar suntem împăcați prin moartea Fiului Său.

Noi L-am omorât pe Fiul Său preaiubit, ca vierii din pildă care l-au omorât pe fiul stăpânului ca să moștenească via. Tot așa, Dumnezeu Și-a trimis Fiul într-o lume vinovată de răzvrătire. El S-a gândit desigur că „vor avea respect față de Fiul Meu.“ Dar vrăjmășia din inima urmană a fost într-atât de mare, încât singurul Fiu al lui Dumnezeu a fost luat și pironit pe o cruce de lemn. Dacă ai fi putut vreodată să te îndoiești de posibilitatea mântuirii, la cruce ar fi fost momentul. Cum S-a simțit Dumnezeu când Și-a văzut singurul Fiu pironit pe cruce, ca rezultat al vrăjmășiei din inima mea? Noi ce am fi făcut? Vrăjmășia oamenilor i-a făcut să-L scuipe și să-L bată. Și vrăjmășia noastră a contribuit la răstignirea Fiului Său. De ce nu ne-a șters Dumnezeu de pe fața pământului? În loc să ne distrugă, crucea a devenit mijlocul prin care am fost împăcați cu El. Durerea care a simțit-o Dumnezeu, nu o s-o înțelegem niciodată pe deplin. Dacă noi am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului lui Dumnezeu, moartea Lui L-a costat foarte multă durere.

Pavel spune că, acum, cu mult mai sigur vom fi mântuiți prin moartea Lui. Duhul Sfânt este Cel care ne face conștienți de dragostea lui Dumnezeu, bazată pe caracterul Său. Aceasta este baza nădejzii noastre, care nu ne va dezamăgi niciodată.

Cu mulți ani în urmă, un om de afaceri a sosit într-o gară din Londra, de unde urma să meargă într-un oraș din provincie. Era aproape noapte. În gară, era un tren care staționa și urma să plece în direcția dorită de el. A dorit să se urce în tren, dar conductorul nu l-a lăsat, spunându-i că nu se poate călători cu trenul acela. „De ce nu?” a întrebat el. „Trenul nu este asigurat pentru călători, ci numai pentru angajații căilor ferate.” Era un tren special. Dar omul de afaceri nu a luat seama la cuvintele conductorului, ci s-a furișat în ultimul vagon. S-a așezat comod și a ațipit, gândindu-se că trenul îl va duce la destinația dorită. În timp ce dormea, ultimul vagon a fost desprins de garnitura aceea, restul trenului plecând în direcția stabilită. Ultimul vagon, în care se afla omul de afaceri, a rămas tot în gară. Când s-a trezit și a coborât din vagon gândindu-se că ajunsese în orașul dorit, a descoperit că se afla tot în gara din Londra. Și-a dat seama că a fost prost și nechibzuit. Nădejdea lui l-a înșelat.

oi avem o nădejde dată de Însuși Dumnezeu, implantată în inima noastră de Însuși Duhul Sfânt. Nădejdea aceasta nu înșeală niciodată, deoarece se bazează pe caracterul și dragostea lui Dumnezeu. Dacă aceasta este lucrarea Duhul Sfânt, Pavel spune galatenilor: „Voi nu trebuie să vă lăsați fermecați, nu trebuie să fiți nechibzuiți ca să țineți Legea și să vă tăiați împrejur ca să fiți mântuiți.“

4. Argumentul afirmațiilor explicite și al proviziilor legale din Vechiul Testament (Galateni 3:6-14)

În acest paragraf găsim șase citate din Scriptură. Prima lecție pe care o învățăm de aici, este că se obișnuia să se depună mărturie cu ajutorul Scripturii. Dacă dorim să ne depunem mărturia cu eficiență, atunci trebuie să cunoaștem foarte bine argumentele Scripturii. A fost odată un om numit Etud. A trăit pe vremea când moabiții îi subjugau pe israeliți. Regele moabiților era un om mare și gras. Etud s-a gândit că era vremea să-l omoare și și-a făcut o sulică bine ascuțită, pe care a ascuns-o lângă coapsă. A intrat la rege și pe când discutau prietenește, l-a omorât. Noi nu avem voie „să omorăm” oamenii, adică nu ne certăm ca să câștigăm o bătălie. Când argumentăm, nu dorim să-i înfrângem, să le dovedim că suntem mai inteligenți și mai deștepți decât ei, ci motivul care ne face să argumentăm din Scriptură, este dorința ca ei să fie mântuiți. Dar ca să te lupți împotriva unei doctrine greșite, este bine să ai niște sulice pregătite, să le folosești în caz de nevoie!

În 3:6 - Ca să răspundă la întrebarea din versetul 5, Pavel nu mai apelează la experiența lor, ci preia o afirmație din Biblie. A fost foarte înțelept să pro-

cedeze astfel. Nu ne putem baza pur și simplu numai pe o experiență. Ca să adeverești că o experiență este adevărată, trebuie să te bazezi pe Scriptură. Uneori oamenii au experiențe reale, dar nu sunt adevărate, deoarece nu sunt bazate pe Scriptură. În Marea Britanie s-a răspândit zvonul că, dacă oamenii vin în față la întruniri și cineva își pune mâna peste ei, aceștia cad cu fața la pământ, râd ca hienele, mugesc ca vacile, latră și plâng fără să se mai poată controla. Și asta se spunea că ar fi manifestarea Duhului Sfânt?! Dacă li s-ar fi întâmplat așa ceva, ei ar spune că experiența lor a fost reală. Nu-i poate convinge nimeni din lume ca ceea ce li s-a întâmplat lor nu a fost ceva real. O fi fost ceva real, dar a fost experiența lor adevărată, adică a fost într-adevăr de la Dumnezeu? De unde putem ști, decât dacă nu o verificăm în lumina Cuvântului lui Dumnezeu? Duhul Sfânt se primește prin auzirea Cuvântului. Experiența lor a fost reală, dar a fost adevărată? Pavel spune că experiența galatenilor a fost reală, deoarece Scriptura spune că și Avraam a crezut pe Dumnezeu și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire (Genesa 15:6). Versetul nu spune că: „Avraam a crezut pe Hristos și neprihănirea lui Hristos i-a fost considerată ca neprihănire.“ Desigur că Hristos a fost făcut pentru noi neprihănire, dar în acest verset ni se spune că a crezut pe Dumnezeu și acest lucru i-a fost socotit ca neprihănire, și anume credința sa. Aceasta este singura atitudine corectă, o atitudine de încredere absolută în Dumnezeu.

Este greșit să-i înveți pe oameni că pot fi mântuiți prin faptele lor, deoarece această învățătură pervertește relația omului cu Dumnezeul Cel Atotputernic. Noi suntem făpturi făcute de Dumnezeu. Tot ce avem în lumea aceasta vine de la El și nu putem cumpăra nimic de la Dumnezeu. Dacă avem ceva, este de la Dumnezeu de la bun început. Și mântuirea începe atunci când un om renunță la ideea că poate face ceva independent de Dumnezeu. Mântuirea începe atunci când omul învață să depindă numai de Dumnezeu. Pavel ampică lucrul acesta în Romani 4:3-5, unde explică diferența dintre fapte și credință. Dacă lucrăm pentru un lucru, înseamnă că câștigăm lucrul respectiv. Mergem la fabrică, iar la sfârșitul lunii așteptăm să ni se dea salariul. Noi, de fapt, am muncit pentru banii aceia, iar patronul ne este dator. Noi nu-i spunem: „Domnule, ar fi un har deosebit pentru mine dacă pentru luna aceasta mi-ați acorda un salariu.“ Dacă patronul ar zice: „Eu nu sunt obligat să-ți dau nici un salariu, dar vreau să fiu plin de har față de tine, să-ți dau un dar în valoarea salariului din luna aceasta“, atunci noi am spune: „Dar îmi datorați banii, nu este vorba de un har din partea dumneavoastră. Am muncit pentru dumneavoastră și-mi sunteți dator. Trebuie să-mi dați salariul convenit și dacă nu mi-l dați, sunteți un om nedrept.“

Așa putem vorbi cu patronul nostru dar nu cu Dumnezeu cel Atotputernic. Dumnezeu nu poate să ne fie dator niciodată, deoarece tot ce avem și suntem îi aparține Lui. Atunci, în mod sigur, nu putem câștiga mântuirea. Dacă am putea câștiga mântuirea prin faptele noastre, să spunem că faptele acelea L-ar face pe Dumnezeu dator față de noi, atunci mântuirea n-ar mai fi un act plin de har din partea lui Dumnezeu. Ar fi obligat să ne-o dea, dar asta ar fi o nebunie curată! Acesta este necazul din inima unui om care nu este născut din nou și care crede că este independent de Dumnezeu. Foarte adesea, religia este încercarea omului de a obține mântuirea de la Dumnezeu. Așa ceva nu se poate. Singura atitudine potrivită este dependența totală de Dumnezeu. Dumnezeu ne dă mântuirea prin harul Său (Romani 4:5). Convertirea începe atunci când omul are această atitudine corectă față de Dumnezeu.

Dar ce înseamnă „credință”? Este așa de ușor să spunem că suntem mântuiți prin credință, dar ce spune Biblia că înseamnă credința? În Romani 4, Pavel ne arată ce înseamnă credința în acest context. Ca să fim corecți față de textul din Genesa, trebuie să spunem ce anume a crezut Avraam. Dumnezeu i-a promis un fiu și Avraam a crezut lucrul acesta. Dar cineva poate spune: Stai așa, noi am fost chemați să-L credem pe Dumnezeu, dar El nu ne-a promis că ne dă un fiu. Atunci cum am putea compara credința lui Avraam cu credința noastră? Din această cauză, Pavel se ocupă de această problemă în Romani 4, ca să facă dreptate textului din Genesa, ca să nu scoată un verset din context. Pavel arată că există o analogie clară între credința lui Avraam din vechime și credința noastră de acum.

Să vedem ce însemna credința pentru Avraam. Dumnezeu i-a spus:

- Am să-ți dăruiesc un fiu.

Și Avraam l-a crezut pe Dumnezeu. După aceea, a venit Sara la Avraam și i-a zis:

- M-am gândit la făgăduința lui Dumnezeu, care ne-a spus că ne va da un fiu.

- Nu-i așa că este minunat? i-a răspuns Avraam.

- Eu nu prea sunt sigură, Dumnezeu poate a trecut cu vederea un amănunt, i-a spus Sara. Eu nu pot avea copii, sunt stearpă și dacă luăm promisiunea așa cum este, contrazice ceea ce a făcut Dumnezeu. El a spus că ne va da un fiu, dar tot El mi-a închis pântecele.

- Așa-i, nu m-am gândit la asta până acum. Ce să facem, Sara? Cred că ai înțeles puțin greșit. Atunci când Dumnezeu a spus că o să ne dea un fiu, să nu crezi că o să se întâmple așa, din senin. Cred că Dumnezeu a vrut să spună că trebuie să contribuim și noi cu ceva.

- Avraame, partea noastră trebuie să ne-o facem cât putem mai bine. Dumnezeu

ii ajută pe cei ce-L ajută. Când a spus că ne va da un fiu, Dumnezeu a vrut să spună că ne va da credința ca să trecem la acțiune și să concepem până la urmă un fiu. Dar acum trebuie să ne folosim de resursele noastre.

- Noi nu cred că avem resurse, a zis Avraam.
- Ba da, avem, a spus Sara. Uite, roaba egipteană e aici. Eu sugerez că ar trebui să o folosești pe ea și să fii tatăl unui copil născut de ea. Și uite așa ne facem partea noastră, în credință, desigur. Și Dumnezeu Își va îndeplini astfel promisiunea Sa.
- Ce teolog strălucit ești Sara, poate că i-a zis Avraam.

Biblia ne spune că ei au făcut acest lucru, gândindu-se că „credința” înseamnă, că Dumnezeu le va da înțelepciunea să facă faptele prin care să-și câștige mântuirea. Astfel, s-a născut Ismael și poate că ei au spus lui Dumnezeu: „Ce minunat este ce s-a întâmplat, noi am reușit să-ți împlinim promisiunea!” „Vă mulțumesc foarte mult, s-ar putea să le fi zis Dumnezeu. Nu am vrut să vă spun asta când v-am făcut promisiunea! Ca să vă arăt ce am vrut să spun, nu numai că Sara este stearpă, dar ca să vezi ce înseamnă fângăduința, te las până când te vei târâi de bătrân ce vei fi, până când trupul va ajunge ca a unui om mort și o să vezi atunci ce înseamnă credință cu adevărat!”

Avraam a privit la starea trupului său. Era tot mai slab, până ce a ajuns să nu mai fie bun de nimic. El a încercat să-L convingă pe Dumnezeu să-l accepte pe Ismael. Dar Dumnezeu nu dorea să-l accepte pe Ismael. Atunci când trupul lui Avraam a ajuns aproape ca a unui mort, Dumnezeu S-a coborât la el și i-a spus: „La anul, pe vremea aceasta, se va face o minune și Eu o să dau viață din moarte, printr-un act de creație.” Când a auzit Sara lucrul acesta, a luat-o ca pe o glumă, a râs în sinea ei: ea la 99 de ani să mai aibă un copil? Dumnezeu i-a spus Sarei că nu este de râs. Dumnezeu a vorbit cu multă seriozitate. Avraam a trebuit să învețe și el ce înseamnă credința. Credință înseamnă să crezi într-un Dumnezeu care produce viață din moarte. Dependență totală de Dumnezeu. Aceasta este însemnătatea expresiei: „*Avraam a crezut pe Dumnezeu.*”

Cum găsim paralela între credința noastră și credința lui Avraam? Dumnezeu nu ne-a fângăduit, ca lui Avraam, că ne va da un fiu, ci El ni L-a dat pe Hristos ca să moară pentru noi. El a fost dat în mâinile oamenilor pentru nelegiurile noastre. Acum, să ni-L imaginăm pe Domnul Isus în mormânt. E foarte clar că, dacă Hristos ar fi rămas în mormânt, n-ar mai fi fost mântuire. Dacă Hristos nu ar fi înviat, noi am fi rămas în păcatele noastre. Era absolut necesar ca Domnul Isus să fie înviat din morți. Să zicem că ne-am fi adunat toți în jurul mormântului lui Hristos și ne-am fi dat seama că, dacă Hristos nu

înviază, am fi pierduți. „Ce să facem?“, ne-am vorbi între noi. „Să avem credință mare în Dumnezeu și să facem să aibă loc învierea. Să încercuim cu toți mormântul, să ne dă mâinile și toată lumea să zică deodată : «eu cred, eu cred, eu cred». Dacă credem îndeajuns, va învia Domnul Isus? ‘ Desigur că nu! Nu credința noastră L-a înviat pe Domnul Isus din morți ci puterea lui Dumnezeu.

Mântuirea noastră depinde în întregime de faptul că Dumnezeu L-a înviat pe Isus Hristos din morți. Ca să fim socotiți neprihăniți, trebuie să credem că Dumnezeu face totul. Aceasta este credință. Deci, atunci când Pavel citează din Genesa 15:6, el nu scoate nicidecum un verset din context, ca să-i schimbe înțelesul. Principiul rămâne adevărat pentru noi, exact cum a fost adevărat pentru cei din vechime.

Să ne imaginăm că cineva a obiectat în felul următor: „Pavele, tu spui că Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și că această credință i-a fost socotită ca neprihănire. Dar Avraam a fost un om foarte deosebit, un evreu foarte temător de Dumnezeu. Este adevărat că Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire, dar cum poți să iei principiul din viața unui evreu temător de Dumnezeu și să-l aplici la neamuri, la niște oameni cu păcatele și religiozitatea lor!“ Pavel are un răspuns și la această obiecție. El citează Genesa 12:3 și 18:18, când Dumnezeu i-a spus lui Avraam: „*În tine vor fi binecuvântate toate neamurile pământului.*“ Pavel comentează această afirmație în Galateni 3:8. Atunci când Dumnezeu l-a socotit neprihănit pe Avraam, El a lăsat un model care să se aplice tuturor bărbaților și femeilor din lume. Acest lucru se numește „precedent legal”, deoarece Dumnezeu este drept, corect, cinstit și nu are în vedere fața omului. Dacă pe Avraam l-a socotit neprihănit prin credință, același principiu se aplică tuturor oamenilor din toate timpurile, din toate națiunile, de ambele sexe, indiferent de cine este vorba. Cu mult timp în urmă, Evanghelia a fost propovăduită de Dumnezeu întregii omeniri. El a indicat lucrul acesta, spunând: „*Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în tine.*“

Dar apare o a treia obiecție. În sinagoga iudeilor, erau unii care se opuneau foarte tare învățaturii lui Pavel. Să ne imaginăm pe unul dintre aceștia venind și zicând: „Ei bine, admitem că așa cum a fost binecuvântat Avraam, sunt binecuvântat prin credință. Dar și eu am credință mare. Și eu cred, că dacă mă străduiesc să fac faptele Legii cât pot mai bine, Dumnezeu mă acceptă și pe mine.“ Și noi am întâlnit asemenea cazuri.

Pavel răspunde și acestei obiecții. „Crezi că dacă te străduiești să ții faptele Legii, Dumnezeu te va accepta. Dar asta nu este credință!“ „Cum adică, nu e credință?“

Ei bine, în Biblie „credință” nu înseamnă „ceva ce crezi cu toată puterea ta”. „Credință” înseamnă „să crezi ce spune Dumnezeu”. Iar credința în ceva ce nu spune Dumnezeu, nu este credință deloc, spune Scriptura.

Pavel răspunde la această a treia obiecție printr-un alt text din Scriptură, cu alte cuvinte: „Dacă voi vă străduiți cât puteți de bine, să faceți faptele Legii, credeți că Dumnezeu vă va accepta? Ascultați ce spune Dumnezeu în Deuteronom 27:26”. Dacă spui că ai credință, făcând faptele Legii pentru ca Dumnezeu să te asculte, tu, de fapt, tăgăduiești ce Dumnezeu Însuși a afirmat în Cuvântul Său. Dumnezeu a lăsat scris: „*Blestemat este oricine nu stăruiește în toate faptele Legii ca să le facă*”. Toți cei care vor să țină Legea, cad sub blestemul lui Dumnezeu. Observați cum a fost alcătuită fraza versetului citat: „*Blestemat este cine nu stăruiește în toate lucrurile.*” Nu e bine să stăruiești doar în câteva pe care ți le alegi, ci trebuie să le faci pe toate, dacă alegi să trăiești prin faptele Legii.

Iacov ne spune în Epistola sa: „dacă ar fi să împlinești toată Legea și calci o singură poruncă, te faci vinovat de toate.” La prima vedere, afirmația pare cam extremistă, dar sunt situații în viață, când această afirmație este adevărată. Să luăm de exemplu o macara foarte mare, care are un lanț ce coboară de la cabină. Are 50 de zale și trebuie să ridice o greutate enormă. În timp ce macaraua ridică o greutate, zece zale se rup. Ce se întâmplă cu greutatea? Se prăbușește. Numai din cauză că s-au rupt zece zale? Mai legăm o dată greutatea. De data aceasta, se rupe o singură zală. Ce se întâmplă acum? Greutatea se prăbușește din nou la pământ. Dacă numai o singură zală din lanț se rupe, lanțul nu mai are nici un rost. Legea lui Dumnezeu cere perfecțiune. Dacă o singură poruncă este călcată o singură dată, toată Legea este călcată. „*Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile care sunt scrise în cartea Legii.*”

Mai există o obiecție: „Știu că am greșit în trecut și recunosc că mai greșesc și acum. Totuși, eu am mare credință că, desigur, cu ajutorul lui Dumnezeu, o să pot, în cele din urmă, să împlinesc Legea lui Dumnezeu suficient de bine, astfel încât El să mă poată socoti neprihănit și să mă accepte.” Pavel spune: „Nu, nici aceasta nu ajunge, deoarece nu înțelegi, de fapt, ce spune Biblia când se referă la credință. Habacuc 2:4 nu înseamnă că Dumnezeu ne va ajuta să împlinim faptele Legii, pentru ca astfel să fim acceptați în fața lui Dumnezeu. În acest context din Scriptură, „credință” este exact opusul verbului „a face” sau „a lucra”. În Biblie, a avea credință înseamnă să te oprești din strădania ta și să accepți ce a făcut Dumnezeu în Hristos. Dumnezeu ne acceptă acum și pentru veșnicie, nu pe baza vreunei fapte pe care o facem noi, ci pe lucrarea pe care a isprăvit-o Hristos.

Pavel citează și un alt text din Scriptură, Leviticul 18:5, care spune că omul care va împlini poruncile Legii, va trăi prin ele. Accentul se pune pe cuvintele „le va împlini”. Deci Legea depinde de ceea ce „faci”. Dar împlinirea Legii, prin ceea ce faci, este opusul credinței. Noi, oamenii, nu vom putea fi niciodată acceptați de Dumnezeu pe baza unui alt principiu.

Urmează un comentariu care, probabil, a fost făcut de un alt membru al sinagogii. Acest om poate că și-a pus încrederea în Hristos și semăna cu cei din Galatia, care au ajuns sub influența fraților mincinoși. Omul acesta are și el ceva de spus. „Da, îmi pun încrederea în Hristos, cred în El, ca nu cumva să greșesc și să cad sub blestemul Legii. Însă nu pot spune sigur că Dumnezeu m-a acceptat deja.” Ce a răspuns Pavel? „Desigur, tu nu înțelegi cum ai fost scăpat de sub blestem. Cum ne izbăvește Hristos de sub blestemul Legii? Oare spune Dumnezeu: „Vă iert de păcatele din trecut și de acum, fiți atenți ce vă ofer. Vă ofer ajutorul Meu, astfel încât de acum încolo să nu mai greșiți în ținerea Legii, ca nu cumva să cădeți sub blestemul ei.” Ce-i greșit în acest mod de gândire? Hristos ne-a răscumpărat de sub blestemul Legii, nu ajutându-ne să ținem Legea, ci prin faptul că S-a făcut blestem în locul nostru.

Lucrarea este la timpul trecut. Nu spune că Hristos ne va răscumpăra de sub blestemul Legii ci în 3:13 se spune că „*Hristos ne-a răscumpărat de sub blestemul Legii.*” Și a făcut-o nu prin faptul că ne-a ajutat să ținem Legea, ci prin faptul că ne-a răscumpărat, recunoscând că am călcat Legea. Noi recunoaștem în fața lui Dumnezeu că, de la început până la sfârșit, nu suntem la înălțimea standardului Lui. Oricât am trăi pe pământ, n-am putea spune în nici o clipă, „suntem fără păcat”. Noi trebuie să recunoaștem că am păcătuțit în trecut și că mai suntem încă lipsiți de slava lui Dumnezeu. Acesta este un adevăr. Acesta este verdictul lui Dumnezeu asupra vieții noastre întregi. Putem confrunța acest adevăr acum ca și atunci. Și ce nădejde mai avem că El ne va accepta?

În ce privește Legea lui Dumnezeu, dacă ne măsurăm cu standardul lui Dumnezeu, suntem pierduți. Legea ne blastămă, nu spune: „Da, ai încercat bine și pot să te accept ca credincios.” Legea o să spună că ne mai lipsește ceva și din acest motiv ne va blestema. Atunci cum putem fi răscumpărați de sub blestem, cum putem ajunge în ceruri, acceptați de Dumnezeu? Ce minunată este Evanghelia aceasta! Și când va veni vremea să stăm pe patul de moarte, cum Îl vom mai lăuda pe Dumnezeu și printre lacrimi Îi vom mărturisii și-l vom spune că deși am încercat și ne-am dorit toată viața să fim plăcuți, tot suntem lipsiți de slava Lui. Și acolo, pe patul de moarte, vom auzi șoapta Duhului Sfânt: „Ai merita blestemul Legii lui Dumnezeu, dar Hristos te-a răscumpărat, făcându-se

blestem în locul tău.“ O ce Evanghelie măreață a harului lui Dumnezeu, de care putem fi siguri în inima noastră.

Dumnezeu s-a îngrijit de noi și prin modul în care a murit Hristos. Cum am putea spune că suntem siguri că Hristos a purtat blestemul pentru noi? Este scris în Scriptură că atunci când cineva comitea o crimă grozav de mare împotriva Legii, iar sentința era moartea, trebuia atârnat de un lemn. Scriptura spune: *„Blestemat este oricine este atârnat pe un lemn.“* În marea Sa îndurare, ca să ne dea siguranță în inimile noastre, Dumnezeu S-a îngrijit până și de felul în care Hristos a murit. Dacă Hristos ar fi fost executat după Legea iudeilor, trebuia să fie omorât cu pietre. Dar romanii răstignireau criminalii pe o cruce de lemn. Potrivit înțelepciunii și îndurării lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru minunat a fost atârnat pe lemnul crucii. Dacă ar fi fost o altă cale prin care să ne mântuiască, El ar fi folosit-o și ar putea încă să o facă. Dar nu exista nici o altă cale. De aceea, Dumnezeu L-a lăsat pe Fiul Său să atârne pe lemnul crucii, ca să ne arate că a purtat blestemul în locul nostru, ca să fim eliberați.

Ce uimitor este lanțul de argumente care se bazează pe texte clare din Vechiul Testament și ce minunat au fost folosite în contextul propriu fiecărui text.

5. Un argument solid al practicilor legale - Galateni 3:15-18

Pavel ne-a arătat că nu putem fi îndreptățiți prin Lege, pentru că am greșit, nu suntem la înălțimea standardului lui Dumnezeu și am căzut sub blestemul Legii. Dar Hristos este Cel care ne-a răscumpărat de sub blestemul Legii, făcându-se blestem pentru noi (3:14), dându-ne binecuvântarea dată lui Avraam. Pavel trece mai departe, la legământul încheiat de Dumnezeu cu Avraam, legământ care reprezenta garantul tuturor promisiunilor făcute. Pavel ne reamintește principiile legale pe baza cărora sunt încheiate legămintele. Astfel ajungem la primul argument legal (3:15).

a) O dată ce un legământ a fost încheiat, nimeni și în nici un caz o a treia persoană nu poate să-l desființeze.

Înțelegem și noi, că dacă încheiem o afacere cu cineva și amândoi am fost de acord cu contractul și l-am semnat, o dată ce a fost „întărit” (legalizat) prin semnăturile amândurora, nu se mai poate schimba, deoarece cealaltă parte contractantă te va trage la socoteală. Până și Legea, așa spune Pavel. Dacă omul nu poate desființa legământul făcut cu Dumnezeu, de ce n-ar putea Dumnezeu face lucrul acesta? Pavel ar răspunde: „Unde a lăsat scris Dumnezeu că va desființa legământul făcut cu Avraam?”

Da, dar și cu Moise a încheiat Dumnezeu un legământ, pe care până la urmă l-a și desființat. Aici nu este vorba de legământul încheiat cu Moise. Este vorba de cu totul alt legământ, încheiat cu Avraam. Dumnezeu nu a șters niciodată legământul făcut cu Avraam. Așa cum o să vedem, Legământul a fost făcut de Dumnezeu în favoarea lui Avraam și pentru „sămânța” lui Avraam, iar „sămânța” aceea era Hristos. Un legământ făcut de Dumnezeu în favoarea lui Hristos nu va putea fi desființat niciodată. Dacă Dumnezeu nu-l desființează, atunci nici un om nu-l poate desființa. Nici un teolog din lume nu ar putea trata acest legământ ca și cum nici nu ar fi fost încheiat vreodată.

b) O dată ce un legământ a fost încheiat, nimeni nu poate adăuga condiții la îndeplinirea promisiunilor stipulate în legământ, condiții care nu au fost specificate în mod explicit atunci când a fost încheiat legământul.

De exemplu, mergem la un constructor pentru că vrem să ne construim o casă. Îi dăm toate planurile, cu toate detaliile și-l întrebăm cât ne costă. Constructorul stabilește prețul și suntem de acord cu prețul stabilit de el. Semnăm amândoi contractul și constructorul se apucă de zidit casa. După un timp mergem să o inspectăm și îi reproșăm constructorului că nu este bună. „Eu am vrut zece camere și dumneata ai construit doar șase.“ Și el ne arată contractul în care scrie șase, dar noi îi spunem că ne-am răzgândit. „Ne-am hotărât că ar fi mai bine să aibe zece camere. De ce nu ai zidit zece? Până nu faci cum spun eu, nu o să primești banii.“ Constructorul îți spune: „Biserica ta o să-mi dea banii. Și asta pentru că ai semnat contractul și în contract nu ai menționat zece, ci numai șase camere.“ Nu se mai poate adăuga altceva în contract. Dacă această casă ar fi fost terminată, iar constructorul ne-ar fi cerut mai mult decât era prevăzut în contract: „Dacă nu-mi plățiți, nu vă voi da casa.“ Noi o să-i spunem: „Nu, nu ai spus așa în contract, așa că acum nu mai poți ridica prețul.“

Aceasta ne spune Pavel aici: odată ce un contract, sau un legământ a fost întărit, nimeni nu-l poate desființa și nici nu mai poate adăuga ceva. Așa este și cu legământul lui Dumnezeu încheiat cu Avraam (Genesa 15). Dumnezeu a încheiat un legământ prin care l-a promis lui Avraam și seminței sale o moștenire. În cap.15 nu se menționează Legea lui Moise. Dumnezeu nu i-a spus lui Avraam: „Eu mă leg prin făgăduință, dacă tu ții Legea.“ Legea nu este menționată. Și o dată ce un legământ a fost întărit, așezat, încheiat, nimeni nu mai poate face ca împlinirea legământului să se bazeze pe condiții diferite față de cele stipulate în legământ.

Deci, să ascultăm ce spune Pavel în aplicarea acestui principiu în 3 v.17. Nu poți spune lui Avraam și seminței sale: „Știi, Dumnezeu ți-a făcut toate aceste făgăduințe, dar nu te poți aștepta ca El să le împlinească față de tine, decât dacă ții Legea lui Moise.“ Nu cumva, dacă nu ții Legea lui Moise, legământul ar fi anulat? Așa ceva nu se poate, pentru că este înipotrirea principiilor fundamentale ale legii. Dacă Dumnezeu ar fi dorit să facă în așa fel încât împlinirea făgăduințelor să depindă de Lege, El ar fi lăsat scrisă condiția aceasta în termenii legământului. Dar nu a făcut-o. De fapt, Legea a fost dată după 430 de ani și vom vedea imediat implicația acestui argument. În promisiunea dată lui Avraam, nu a fost vorba numai de un teritoriu din Orientul Mijlociu, ci de o imensă bogăție spirituală.

Cum intrăm noi în posesia acestor făgăduințe? Pe ce condiții ne bazăm? Învățătorii falși spuneau că intrăm în posesia acestei făgăduințe dacă ținem Legea și ne tăiem împrejur. Spuneau că dacă nu ții Legea, nu intri în posesia făgăduinței date lui Avraam. Dar ar fi ilegal să spui așa ceva. Legea, care a fost dată după 430 de ani nu poate desființa făgăduința făcută de Dumnezeu. Preluând limbajul juridic, trebuie să definim termenii cu care lucrăm, deoarece în versetul 18 găsim termenul „făgăduință”. Ce vrea să spună Dumnezeu prin acest cuvânt, „făgăduință”? Să observăm cum Pavel ne arată că acest termen este opusul cuvântului Lege. *„Căci dacă moștenirea vine prin Lege, nu mai vine din făgăduință.”* Cum să le înțelegem? Să ne întoarcem la viața noastră obișnuită de zi cu zi.

oi folosim acest cuvânt în fiecare zi. Dar sunt două feluri de promisiuni în viața de zi cu zi. Unele promisiuni sunt condiționate, iar altele necondiționate. O mamă îi poate spune copilului ei: „Dacă ești ascultător și cuminte astăzi și vei face tot ce-ți spun eu, îți promit că deseară îți dau o înghețată.“ Asta ar fi o promisiune condiționată. Dacă copilul nu ar face ce i-a cerut mama lui, nu ar primi ceea ce i-a fost promis. Cu acest fel de promisiune, împlinirea ei depinde de ascultarea copilului de legea făcută de mama lui.

Dar cum este cu moștenirea aceasta mare? Oare este o făgăduință condiționată? Ne dă Dumnezeu făgăduințele Sale, dacă ținem Legea? În cazul acesta, ar fi fost o promisiune condiționată. Nu spune Pavel că, dacă moștenirea ar veni din Lege (adică, dacă noi am ține legea), nu ar mai veni din făgăduință? Atunci ce înseamnă „făgăduință” pentru Pavel? „Făgăduință” înseamnă promisiune necondiționată. Cu alte cuvinte, nu depinde de faptul că noi ținem Legea, nu depinde de eforturile noastre. O făgăduință dată de Dumnezeu, o făgăduință necondiționată.

Trebuie să observăm ce vrea să spună Dumnezeu prin termenul „făgăduință” în contextul dat. Dacă vrem un exemplu biblic, să ne uităm la promisiunea dată lui Avraam, că va avea un fiu. Ce fel de făgăduință era aceasta? Sara s-a gândit că era condiționată, că depindea de cât de mult se străduia ea. Nu! Dumnezeu i-a spus Sarei și lui Avraam: „Uite, când vă promit un fiu, aceasta este o făgăduință necondiționată. Da, pentru că v-am spus că o să vă dăruiesc un fiu, o să vă dăruiesc un fiu, printr-o făgăduință și de aceea este extrem de important.” În acest context „făgăduință” înseamnă promisiune necondiționată.

c) *Al treilea principiu legal.* În viața de zi cu zi, contractele pot fi diferite. Sunt contracte care pot avea o singură parte implicată (unilateral), pe când altele pot avea două părți implicate (bilateral). Trebuie să înțelegem diferența dintre un contract unilateral și unul bilateral, deoarece trebuie să ne punem întrebarea: „Ce fel de legământ a fost cel încheiat cu Avraam?” A fost un legământ unilateral sau bilateral? Care este diferența?

Să luăm un exemplu din viața de zi cu zi. Un exemplu de contract bilateral: Contractul cu constructorul care zidește o casă implică două părți. Noi arătăm condițiile pe care trebuie să le îndeplinească constructorul. Construiește o casă care trebuie să fie dintr-un anumit material de construcții, camerele trebuie să aibă anumite dimensiuni și instalația de încălzire centrală trebuie să arate într-un anumit fel. Noi specificăm toate detaliile care trebuie îndeplinite de constructor. După aceea, vine constructorul cu partea lui. Și el are unele condiții pe care trebuie să le îndeplinim. Ne costă atâta și plătim în rate, deoarece construcția va dura atâta timp. La sfârșitul primelor luni, vom plăti atât din preț, iar la sfârșit vom plăti restul. Dacă nu îndeplinim condițiile puse de constructor, el nu ne va da casa. Contractul este bilateral. Ambele părți au condiții de îndeplinit: constructorul își are partea lui de îndeplinit, dar și noi avem partea noastră de îndeplinit. Dacă unul nu-și îndeplinește partea, contractul nu are nici un efect. Dacă el nu construiește cum vrem noi, nu-i dăm banii. Dacă noi, la rândul nostru nu plătim, el o să zică: „Îmi pare rău, nu vă dau casa.” Deci, ambele părți trebuie să-și îndeplinească partea din legământ - acesta este un legământ bilateral, sau cu două părți implicate.

Ce putem spune despre legământul unilateral? Să presupunem că ai un unchi bogat în America, care a ajuns la bătrânețe. El hotărăște ca tu să moștenești toate averile lui, după moartea sa. Merge la un avocat și întocmește un testament în care confirmă că îți lasă ție toate lucrurile, fără nici o condiție. Semnează doi, trei martori și unchiul și cu asta s-a aranjat totul. Eu nu trebuie să semnez testamentul, pentru că nu am nici o condiție de îndeplinit. Eu merg

la avocat și-l întreb ce am de făcut ca să intru în posesia moștenirii. El îmi spune: „nimic”. „Ei, trebuie să fie ceva de făcut!“ Și avocatul îmi mai citește o dată: „Nu e nici o condiție, unchiul tău a scris testamentul prin care promite că după ce va muri, tu vei primi totul. Legământul este semnat și au fost și martori când l-a semnat. Nimeni nu mai poate adăuga vreo condiție. Dacă dorești, tot ce ai de făcut este să accepți”. Desigur, dacă nu dorește moștenirea nimeni nu îl obligă să o accepte, poate să o dea altuia. Dar dacă o dorește, nu trebuie decât să creadă testamentul, deoarece este un legământ cu o singură parte implicată.

Am văzut cele două tipuri de legăminte. Se pune întrebarea: Ce fel de legământ a fost cel făcut de Dumnezeu cu Avraam? A fost un legământ unilateral sau bilateral?

Să ne familiarizăm cu modul în care se încheiau unele legăminte. Să ne uităm în Genesa 15 și să observăm ordinea elementelor. Mai întâi, apare făgăduința lui Dumnezeu cu privire la un moștenitor (15:5). Avraam a crezut pe Domnul și lucrul acesta i-a fost socotit ca neprihănire. Aceasta a fost făgăduința cu privire la un moștenitor (15:7). Domnul i-a mai spus că îi dă țara aceea ca moștenire. Avraam a dorit ca Dumnezeu să-i dea și unele detalii (15:8) și Domnul i-a răspuns prin încheierea unui legământ (15:18).

Dumnezeu putea să-i spună lui Avraam că trebuie să se bazeze pur și simplu pe Cuvântul Lui. „Eu când făgăduiesc ceva, vorbesc serios“ Dar Dumnezeu ne cunoaște inima omului, care caută întotdeauna siguranță. Atunci când Avraam a întrebat: „Prin ce voi cunoaște?“ Dumnezeu, în harul și cunoașterea Lui, a făcut un legământ, astfel încât Avraam să înțeleagă. Să observăm aceste detalii curioase cu privire la legământ. În 15:9, Dumnezeu i-a spus ce să facă și Avraam a făcut întocmai: a despiciat animalele în două și a pus fiecare bucată una în fața celeilalte, dar păsările nu le-a despiciat. A făcut astfel două șiruri. Așa se făceau în vechime legămintele. Nu scriau pe hârtie și nu semnau. Mai întâi, făgăduința era verbală și apoi trebuiau să aducă o jertfă. Animalul (care trebuia să fie despiciat) și păsările erau așezate pe două șiruri. După aceea, persoanele care trebuiau să îndeplinească unele condiții, treceau cu pași solemn printre cele două șiruri de animale despicate. În cazul în care ambele părți aveau condiții de îndeplinit, ambele persoane pășeau printre bucățile despicate. Să ne întoarcem puțin la contractul cu constructorul casei, în care amândoi aveam condiții de îndeplinit. În cazul acesta, amândoi trebuiam să trecem printre șirurile de animale despicate.

Să privim la un alt legământ din Ieremia 34:18-20. Exemplul din Ieremia este foarte important, fiindcă este un legământ încheiat tot în forma aceasta, cu animale sacrificate, despicate și așezate în două șiruri și se trecea printre șiruri.

Legământul din Ieremia este legământul pe care oamenii din Iuda l-au făcut cu Dumnezeu. Care era situația? Căpeteniile lui Iuda au silit pe unii oameni să le fie robi, iar lucrul acesta era contrar legilor lui Dumnezeu. Căpeteniile au spus că s-au pocăit de lucrul acesta și au promis eliberarea robilor. Erau atât de hotărâți să-și țină promisiunea, încât au vrut să facă un legământ, prin care îi garantau lui Dumnezeu că îi vor elibera pe robii lor. Și au făcut un astfel de legământ. Au despicat animalele, le-au așezat pe două șiruri și apoi au trecut printre ele. Dar după aceea, au făcut un lucru groaznic: și-au încălcat legământul și au luat robii înapoi. Atunci Dumnezeu le-a promis că va aduce asupra lor pedeapsa Legii. Acest legământ din Ieremia a fost unilateral, deoarece aceste căpetenii l-au făcut promisiuni lui Dumnezeu.

Să ne întoarcem la Genesa 15 și să privim cu mare atenție, deoarece de acest text depinde împlinirea făgăduinței. Dumnezeu îi spune lui Avraam să ia dobitoacele, să le despice, să le așeze pe două șiruri, deoarece „*Eu o să fac un legământ cu tine.*” Întrebarea care se pune acum este: „Cine a trecut printre șirurile de animale?” Avraam a adormit, deci nu a mai putut trece printre animale. „*Și Domnul a zis lui Avraam: «Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară, care nu va fi a ei; acolo va fi robită și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu; și pe urmă va ieși de acolo cu mari bogății. Tu vei merge în pace la părinții tăi; vei fi îngropat după o bătrânețe fericită. În al patrulea neam, ea se va întoarce aici; căci nelegiuirea amoriților nu și-a atins încă vârful.»*” (15:13-16)

Dumnezeu i-a dat făgăduința și a spus foarte clar că Avraam nu avea să primească făgăduința atunci. Avraam avea o moștenire pe care urma să o primească în viitor. Atât de departe era moștenirea, încât Avraam nu avea să apuce ziua împlinirii promisiunii. Tot așa a fost și în istorie: urmașii lui Avraam au intrat într-o țară străină, în care au fost robi 400 de ani. Oare însemna aceasta că făgăduința fusese anulată? Dumnezeu îi spunea de acum, pentru ca atunci când urmașii lui vor fi în Egipt în robie, să nu-și spună: „Sigur că nu mai este valabil legământul, nu se va mai împlini niciodată.” Data împlinirii promisiunii a fost prevăzută exact în legământ. După 400 ani aveau să iasă de acolo cu mari bogății. „Îți voi da moștenirea atunci când va sosi vremea ca Eu să-i judec pe amoriți. Și am să fac două lucruri în același timp: o să cobor judecata Mea asupra acelei civilizații păcătoase și voi aduce sămânța ta în moștenire. Cât despre tine, tu vei merge în pace la părinții tăi.” Cum putea să meargă Avraam în pace, fără să vadă împlinirea făgăduinței? Pe ce se putea baza, cum putea el să moară, având siguranță că așa va fi? (Genesa 15:17)

Cine a trecut printre animalele despicate? Dumnezeu. Nici măcar în vedenia aceea din somn, Avraam nu s-a văzut trecând printre șirurile de animale. În vedenie, el a văzut ce s-a întâmplat, dar nu era el cel care a trecut printre animale, ci niște flăcări. Ne amintim de simbolul celor șapte candelă din Apocalipsa, care erau în fața tronului lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a promis moștenirea, dar aveau să treacă multe generații până avea să se împlinescă. Nu aveau să o primească, decât în clipa când judecata lui Dumnezeu avea să cadă asupra acelor popoare. Cum putea să moară în pace Avraam, cum putea să fie sigur să promisiunea se va împlini? Putea să fie sigur, deoarece el nu a trebuit să treacă printre șirurile de animale. Numai Dumnezeu a trecut. Astfel, acest legământ a avut o singură parte implicată. Toate promisiunile Duhului, ale moștenirii, le-am primit pe baza acestui legământ unilateral.

Mai avem un legământ, Noul Legământ, instituit de Domnul Isus. În seara când Domnul Isus a stat cu ucenicii la masă, a luat pâine și le-a dat-o zicând: *„Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi.“* Apoi a luat un pahar zicând: *„Beți toți din el, căci acesta este sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor.“* Ce fel de legământ este acesta? Un legământ unilateral. Ca să pecetluiască legământul, trebuia să fie vărsat sânge. Cineva trebuia să treacă prin flăcările mâniei lui Dumnezeu care ardeau împotriva păcatului. Am fost noi cumva? Acest legământ binecuvântat, Noul Legământ, pecetluit cu sângele Domnului Isus, este un legământ unilateral. Dacă nu dorim binecuvântările care provin din acest legământ, nu suntem obligați să le luăm. De altfel, lumea de afară nu este interesată de legământul Domnului Isus. Dar dacă dorim binecuvântările legământului, putem să le avem, fiindcă sunt garantate printr-un legământ legal, unilateral, pecetluit cu sângele Domnului Isus Hristos. Ce minunat!

Aș putea să spun și eu, ca Avraam: *„Mi-ai dăruit o moștenire așa de frumoasă, dar eu sunt înaintat în vârstă și voi muri înainte ca Tu să-mi dai acea moștenire nestrăicătoare și care nu se va vesteji. Doamne, să nu Te superi, dar aș vrea să-mi spui prin ce voi cunoaște că voi moșteni această binecuvântare?“* Domnul nu m-ar muștra, ci mi-ar arăta legământul făcut cu Avraam și apoi Noul Legământ făcut de Hristos și mi-ar spune: *„Copilul Meu, tu poți să mori în pace, să fii absolut sigur că vei moșteni această binecuvântare. Poți fi sigur pe baza legământului Meu, care nu poate fi călcat.“* Acest adevăr face ca învățătura falsă a fraților mincinoși din Galateni să fie foarte slabă și săracă. Dar Pavel nu a încheiat seria argumentelor, deoarece Dumnezeu are bunăvoința să arate moștenitorilor promisiunilor Sale, certitudinea absolută a făgăduințelor date.

În Luca 18, vedem un tânăr care dorea să capete viața veșnică prin fapte.

- Bunule Învățător, ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică?

Domnul Isus a început să-i răspundă la întrebare, dar mai întâi i-a pus o întrebare.

- Pentru ce mă numești bun?

Oare tânărul vroia să fie politicoș sau a dorit să spună că într-adevăr, Domnul Isus era bun?

- Nimeni nu este bun decât unul singur, Dumnezeu.

Dacă dorim să punem Domnului nostru o întrebare, trebuie să știm cine este El, pentru a putea primi răspunsul din partea Lui. Dacă El este Dumnezeu și nu accepți ceea ce spune El, atunci ai o problemă foarte serioasă.

- Cunoști poruncile, i-a zis Domnul Isus.

- Toate acestea le-am păzit din tinerețea mea, l-a răspuns tânărul.

- Îți mai lipsește un lucru, vinde tot ce ai și împarte la săraci.

Avea de gând tânărul să asculte sau nu? Căci el dorea să țină poruncile Legii, dar aici Legea i-a fost dată în detaliu. Oare avea să facă ce i s-a spus? Tânărul s-a hotărât să nu facă. Dacă vrei să ții Legea, aceasta înseamnă să ții poruncile date de Lege. El a eșuat și Domnul nostru a avut ceva de spus: „*Cât de anevoie vor intra în Împărăția lui Dumnezeu cei ce au bogății, deoarece mai ușor este să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un om bogat în Împărăția lui Dumnezeu.*” Cei care au auzit au zis: „*Atunci cine poate fi mântuit?*” „*Ce este cu neputință la oameni, este cu putință la Dumnezeu, a răspuns Domnul Isus.*”

Acest verset este ca o umbră a ceea ce avea să spună Scriptura mai târziu. Era intenția lui Dumnezeu ca oamenii să renunțe la Lege. De aceea, facem bine dacă ne amintim că aceasta este voia lui Dumnezeu pentru oameni. Pavel a vrut să spună că nu poți obține îndreptărire prin ținerea Legii și că nu poți câștiga viața veșnică, dacă ții Legea. Noi nu suntem sub Lege. Dar ar fi o greșală mare să spunem că Dumnezeu nu dorește ca noi să ținem acum Legea, deoarece este intenția lui Dumnezeu ca cerințele neprihănite ale Legii să fie îndeplinite de noi, cei mântuiți. Dar aceasta nu ca să câștigăm mântuirea, ci ca un rezultat al mântuirii noastre. Nu vom ține Legea Sa prin eforturile noastre, ci prin puterea Duhului Sfânt.

Ceea ce Legea nu a putut face, din cauză că era slabă din pricina cărnii, Dumnezeu a făcut prin Domnul Isus. Fiul Său S-a făcut om și a murit ca jertfă pentru păcat, condamnând păcatul. A plătit pedeapsa, a murit pentru noi și a înviat din nou, pentru ca acum să ne dea viață veșnică fără plată și să ne dea Duhul Său prin harul divin. Dumnezeu vrea ca cerințele Legii să fie împlinite

prin noi, cei care nu umblăm prin fire, ci prin Duhul. Ceea ce este cu neputință la oameni este cu putință la Dumnezeu.

Să revenim la Luca, dar nu ne oprim la întâmplarea cu tânărul bogat, ci să vedem ce s-a întâmplat atunci când Domnul trecea prin Ierihon. Era un orb care ședea lângă drum și cerșea. Domnul l-a privit și i-a zis: „*Credința ta te-a mântuit.*“ Următoarea întâlnire este cu Zacheu, un om foarte bogat. Domnul l-a mântuit și pe el, deci și unii oameni bogați pot fi mântuiți. Amândoi aveau un mod nesatisfăcător de a-și câștiga existența. Orbul trăia cerșind de la alții, Zacheu se îmbogățea înșelându-i pe alții. Iar Domnul i-a mântuit pe amândoi și le-a schimbat modul de a-și câștiga existența. Zacheu era un vameș foarte bogat. Din cauza aceasta a fost dat afară din sinagogă. Dar toată propovăduirea Legii din sinagogă nu-l schimbaseră pe Zacheu. El continua să facă bani, înșelându-i pe oameni. Ce l-a schimbat? Nu Legea. Într-o zi, a trecut Domnul Isus pe acolo și l-a văzut urcat în copacul acela. L-a chemat jos de grabă. Zacheu a fost foarte surprins. Niciunul din învățătorii Legii nu au fost pregătiți să-l primească în casa lor, dar Hristos a venit la el deoarece El iubea oamenii „*pe când erau ei încă păcătoși*”. L-a acceptat pe Zacheu exact așa cum era. Așa ceva nu i s-a întâmplat niciodată lui Zacheu. Acest mare Fiu al lui David l-a iubit exact așa cum era, fiind pregătit să vină la el acasă. Credem că în drum spre casă, Zacheu a încercat să-L pună pe Domnul Isus în temă cu privire la casa lui, iar în plus a mai declarat că jumătate din averea lui o dă la săraci - era ceva nou pentru Zacheu.

Ce l-a făcut pe Zacheu să facă lucrul acesta? Nu porunca Legii, ci mântuirea care i-a adus-o Hristos. El, care L-a iubit așa cum era, care avea să moară pentru Zacheu. Descoperind în sinea lui că era acceptat de Hristos, inima lui a fost revoluționată și astfel în viața lui Zacheu au început să fie împlinite cerințele Legii. „*Dacă am năpăstuit pe cineva, dau înapoi împătrit.*“ Domnul a zis atunci: „*Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, fiindcă și el este un fiu al lui Avraam*“ - dar nu numai din punct de vedere fizic, ci și spiritual, fiind îndreptățit prin credință. Acum, el arăta rezultatele acestei mântuiri, prin faptul că dorea de bună voie să împlinească Legea și chiar mai mult decât Legea, deoarece ceea ce este cu neputință la oameni este cu putință la Dumnezeu.

Galateni 3:19-29

Să mai vorbim despre încă un termen legal. Argumentul bazat pe practici legale, pe care Pavel l-a folosit împotriva învățătorilor falși, este solid. Pavel ne arată nu numai că suntem îndreptățiți prin credință, dar că am primit și promisiunile lui Dumnezeu prin credință. Toată moștenirea aceasta mare, pe care am

primit-o sub legământ și toate binecuvântările, pe care le primim, sunt prin credință. De aceea, noi am cercetat legământul pe care Dumnezeu l-a făcut mai întâi cu Avraam și cu urmașii lui. Să mai privim câteva principii legate de legământ. Un legământ putea fi unilateral, cu alte cuvinte, numai Dumnezeu avea condiții de îndeplinit.

d) După ce se încheie un legământ, nimeni nu mai poate adăuga condiții. Dar fie o parte, fie ambele părți, sunt libere ca să dea celeilalte, mai mult decât a promis.

Să ne întoarcem la contractul cu constructorul, care zidește o casă frumoasă. Noi am scris condițiile pentru constructor și i-am dat detaliile. El ne-a prezentat condițiile lui, pe care trebuia să le respectăm. A sosit ziua finală și constructorul spune: „Mi-ați cerut să vă construiesc o casă, sunt foarte fericit să vă fac cunoscut că v-am construit casa aici, dar v-am făcut și o căsuță la țară.“ Noi reacționăm imediat și îi spunem că nu o să-i plătim nimic pentru căsuța de la țară, iar constructorul zice: „Nici nu aveam de gând să vă cer ca să mi-o plătiți. Eu am avut libertatea să vă fac mai mult decât ceea ce mi-ați cerut, nimeni nu mă poate opri.“ Ce am face? I-am mulțumi foarte mult, am fi foarte încântați de gestul făcut. Dar să spunem că ar fi invers și constructorul ar veni să ne predea casa. Noi îi plătim suma stabilită în contract și încă o sumă în plus. Sigur, suntem liberi să facem lucrul acesta, chiar dacă este mai mult decât i-am promis.

Dumnezeu a făcut un legământ cu Avraam, în care a specificat anumite teritorii din Orientul Mijlociu. Dar la Romani 4:13, Dumnezeu îi promite că va moșteni lumea. Dumnezeu îi promite lucrul acesta înainte de Genesa 17, când a fost tăiat împrejur. Ceea ce Dumnezeu face aici este o extindere a ceea ce prevedea legământul. Nu există nici un principiu legal care să stea împotriva acestei adăugiri. Acest lucru este de înțeles. Pavel vrea să spună că atunci când Dumnezeu a încheiat legământul cu Avraam și „sămânța” lui, „sămânța” la care S-a gândit Dumnezeu, a fost Hristos. În Psalmul 2:7-8 și în Romani 8 ni se spune că noi suntem moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Isus Hristos. Cu alte cuvinte, Dumnezeu își va cinste legământul.

e) Odată ce un legământ a fost încheiat, nimeni nu mai poate adăuga un alt nume pe lângă beneficiarii specificați în legământ.

Să ne întoarcem la exemplul cu moștenitorul unchiului bogat din S.U.A. Avocatul mă anunță că unchiul a murit și frații mei și cu mine plecăm să vedem ce ne-a lăsat unchiul. Avocatul citește testamentul. Conform testamentului, casa

îi revine Anei, acțiunile și banii lui Beniamin iar mașinile, vapoarele și avioanele lui Constantin, și cu asta testamentul se încheie. Eu mă revolt. Nu se poate, eu nu am primit nimic. Îi spun numele, verifică în testament, dar numele meu nu apare. Eu nu pot să trec nimic în testament. Ce este scris, rămâne. Nimic nu se mai schimbă sau adaugă. Tot astfel este cu Legea.

Acum, cum putem beneficia de legământul încheiat cu Avraam? Este legământul și pentru noi? În Galateni 3:27, spune: „*Toți care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos*” Cuvântul acesta se referă la o haină lungă, la o manta care ne acoperă din cap până în picioare. În lumea antică, oamenii se cunoșteau după modul cum se îmbrăcau. Dar când ne îmbrăcăm cu această mantie care este Hristos, toate deosebirile dintre noi sunt acoperite și nu se văd; toți suntem la fel, în Hristos (3:28). Dacă suntem în Hristos, suntem și „sămânța” lui Avraam (3:29), deoarece toată moștenirea era a lui Hristos. Dacă sunt în Hristos și mie mi se cuvine moștenirea. Trebuie să înțelegem bine lucrul acesta. Totul depinde de statutul meu: dacă sunt sau nu în Hristos. Cum am ajuns să fiu în Hristo ? Prin credință (3:26)! Ce minunat lucru! Ne așteptăm ca potrivit cu ace t verset să trăim ca milionari, din pricina moștenirii vaste pe care o avem în Hristo

Galateni 3:19 ridică o întrebare. Pentru ce este Legea? Această întrebare a fost ridicată în multe sinagogi, unde Pavel expunea Evanghelia. Dumnezeu ne-a dat Legea. De ce nu mai este bună? Ne-a dat-o chiar așa, pentru nimic? Cum poți să o dai la o parte și să o arunci la coșul de gunoi? Există vreun motiv serios? Pavel a trebuit să răspundă și acestei obiecții. El a demonstrat partea pozitivă a cazului său - parte care spunea că îndreptățirea este prin credință și nu prin faptele Legii. Dar acum trebuie să dovedească și partea negativă - scopul Legii. Dumnezeu a dat Legea și noi trebuie să știm de ce. Când vom cunoaște adevăratul motiv pentru care Dumnezeu a dat Legea, vom descoperi că nu este nici un conflict între Lege și Evanghelie.

În Galateni 3:19, Pavel accentuează faptul că Legea a fost o măsură temporară, deoarece a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină sămânța căreia i-a fost făcută făgăduința. Legea nu a fost un legământ unilateral. În Lege erau implicate două părți: Dumnezeu pe de o parte și Israel pe cealaltă parte. Între cele două părți au fost mijlocitori: îngerii și Moise. Legea a fost foarte diferită de legământul făcut cu Avraam.

În Exodul 24:3, Dumnezeu a prezentat condițiile și, de bună voie, Israel s-a legat să împlinească aceste condiții. După aceea, Moise a luat măsuri de precauție și a scris toate cuvintele într-o carte, ca nu cumva să vină cineva cu argumente împotriva acordului. Moise a luat cartea și a citit-o în fața poporului. Cu

alte cuvinte, și-a luat măsuri de siguranță: nu numai că a scris, dar le-a și citit ceea ce scrisese în carte (Exodul 24:7). Când a citit în carte oameni au mai spus o dată: „*Vom face și vom asculta tot ce a spus Domnul.*” Observăm că a fost un legământ bilateral. Dumnezeu avea condiții de îndeplinit. El promitea să ia pe Israel din mijlocul altor națiuni și să-i facă o națiune specială, pentru ca de acum să fie poporul Lui deosebit. Nu că toate celelalte popoare ar fi fost pierdute, ci Israel era un popor cu un rol deosebit în istorie – acela de a fi preoții lui Dumnezeu. Dar problema era că ei aveau de îndeplinit anumite condiții cu care au fost de acord: „*Da, vom face lucrul acesta.*” Atunci s-au adus jertfele pentru legământ, Moise a luat sângele și a stropit poporul și cartea. Astfel a fost întărit acest legământ bilateral. Trebuie să înțelegem aceasta foarte clar.

Ce s-a întâmplat? Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Eu îți voi da termenii Legii, scriși pe table de piatră.” Una din primele condiții era: „*Să nu ai alți Dumnezei, afară de mine.*” Nici nu a apucat să scrie aceste condiții pe tablele Legii, că oamenii din vale încălcase deja prima și cea mai mare poruncă. Dumnezeu era gata să-i ștergă de pe fața pământului. Moise a intrat în joc și a mijlocit pentru popor. Au scăpat din nou și prin harul lui Dumnezeu, li s-a permis să mai trăiască. Putem să vedem încă o dată că moștenirea nu putea veni niciodată prin Legea lui Moise. Dacă noi, oamenii, ar fi trebuit să îndeplinim Legea ca o condiție a moștenirii, niciodată nu am fi fost moștenitori.

În Galateni 3:21, Pavel mai pune o întrebare. Dumnezeu a făcut o făgăduință lui Avraam, ca să-i dea o moștenire mare lui și moștenitorilor lui. Atunci, la ce bun să mai vină cu al doilea legământ de pe muntele Sinai? Oare Dumnezeu a încheiat legământul de pe Sinai ca să-l desființeze pe primul? Oare Dumnezeu a ales legământul de pe Sinai pentru a face imposibil de îndeplinit primul? Oare Legea aceasta dată ulterior, avea să fie împotriva făgăduințelor date la început? Nu, desigur că nu era așa. Deja am văzut că Legea dată după 430 de ani nu putea desființa legământul încheiat de Dumnezeu cu Avraam.

Care a fost scopul Legii? În 3:21, Pavel spune: „*Dacă s-ar fi dat o Lege prin care să poată da viața, atunci, într-adevăr, neprihănirea ar fi venit din Lege.*” Dar Legea nu a putut să aducă viață și din cauza aceasta, neprihănirea nu poate să vină prin Lege. Atunci pentru ce a fost dată Legea?

În următorul verset (3:22) găsim răspunsul la întrebare. Legea a fost dată ca să ne conducă la Hristos. Aici spune că: „*Scriptura a închis totul sub păcat.*” Asta nu înseamnă că Dumnezeu ne face să fim sub păcat. Dar dacă Dumnezeu are să ne ierte vreodată, trebuie să descoperim în primul rând că suntem păcătoși și apoi va avea sens faptul că Dumnezeu și-a dăruit Fiul ca să moară pentru păcatele noastre. Dumnezeu a trebuit să dovedească faptul că suntem păcă-

toși. Cum putem ierta pe cineva care nu recunoaște că este păcătos? Are sens să le spui oamenilor că Hristos a murit pentru păcatele lor? Sunt unii în lume care habar nu au că sunt păcătoși. În timpul lui Hristos, erau mulți farisei care nu au văzut rostul morții lui Hristos. Ei țineau Legea și credeau că sunt decenti. E credeau că, dacă făceau un salt mai sus, ajungeau în ceruri! În această situație nu puteau să fie mântuiți. Fariseii trebuiau aduși în situația în care să vadă că sunt păcătoși, altfel nu s-ar fi încrezut niciodată în Hristos.

Legea a fost dată cu scopul ca oamenii să fie conduși la Hristos, pentru ca făgăduința dată prin credința în Isus Hristos, (diferită de orice promisiune dată de Lege) să poată fi dată celor ce cred. Pentru a explica mai bine, Pavel folosește o ilustrație din viața de zi cu zi. Pedagogul grec (3:24) era un sclav. Slujba lui era să-i ducă pe copii la școală. Pedagogul avea autoritate din partea tatălui, asupra copilului. El trebuia să-l ducă pe copil la școală, nu avea voie să-l lase singur, trebuia să se îngrijească de educarea lui și-l putea chiar pedepsi.

Până ce a venit Domnul Isus, Dumnezeu ne-a lăsat Legea care este „îndrumătorul (pedagogul) nostru.“ Legea ne-a făcut să ne confruntăm cu standardele lui Dumnezeu. Legea pronunță pedepsele și dacă este necesar le și execută. Așa se face că Legea a instruit Israelul și, la sfârșit, scopul Legii era acesta: nu să le arate cât de buni ajunseseră, ci cât de răi (erau imposibili) și să-i convingă că nu pot să capete neprihănirea prin Lege, că erau păcătoși și merita pedeapsa Legii. Deci, scopul Legii era să-i atragă pe drumul cel bun, ca să înceapă să înțeleagă de ce anume a trimis Dumnezeu pe Fiul Său să moară pentru păcatele lor. Hristos era singura lor nădejde. Chiar Legea lor spunea că singura nădejde pentru iertare este Hristos, Cel care a venit să se dea pe Sine pentru păcatele oamenilor, ca să poarte pedeapsa Legii pe care ei o merita, ca ei să poată fi îndreptățiți și acceptați în fața lui Dumnezeu, prin credință. Pentru aceasta a fost dată Legea.

Dar când a venit Hristos, a început o epocă nouă. Așa cum era obiceiul în casele romane din vremea antică, băieții trebuiau să stea cu pedagogul până ce creșteau și deveneau maturi. Atunci pedagogul era îndepărtat. Pavel dorește să ne spună, că atunci când a venit Hristos, a început o etapă nouă. Israeliții, care până acum au fost copii, aveau să fie eliberați de sub Lege și nu numai că aveau să fie iertați, dar Tatăl avea să le dea poziția de fii maturi. Tatăl avea să le dea și resursele prin care puteau să trăiască ca fii maturi.

Evenimentul acesta este minunat. Dumnezeu este Cel care ne-a promis această moștenire minunată și ne-a garantat-o printr-un legământ unilateral. Toate avantajele din legământ sunt pentru Hristos, căci Hristos este sămânța căreia i-a fost făcută făgăduința. Prin harul infinit a lui Dumnezeu și prin cre-

dința sinceră din inima noastră și noi am fost așezați de Dumnezeu în Hristos. În clipa când Hristos moștenește marea moștenire și eu o moștenesc împreună cu El!

6. Argumentul analogiei - Galateni 4:1-7

Care este scopul Legii? - Legea se aseamăna cu sclavul care trebuia să-i ducă pe copii la școală și să aibă grijă ca ei să învețe bine. Legea ne arăta ce dorea Dumnezeu să împlinim. Legea i-a învățat pe oameni ce este păcatul. Legea i-a învățat pe oameni că nu pot fi acceptați în fața lui Dumnezeu. Israelii trebuiau să înțeleagă că singuri nu puteau ajunge la înălțimea standardului lui Dumnezeu, că sunt păcătoși și au nevoie de un Salvator, care să-i izbăvească de sub pedeapsa Legii și să le dea pacea lui Dumnezeu. În acest fel, Legea a acționat ca un îndrumător care-i conducea pe oameni spre Hristos.

Pavel mai avea de răspuns la o obiecție: Care era statutul lui Israel sub Lege? Ce poziție aveau ei în fața lui Dumnezeu, înainte de venirea Domnului Isus? Au fost oare mântuiți? Sau au fost pierduți cu toții? În aceste șapte versete, Pavel ne explică starea lui Israel, înainte de venirea Domnului Isus, atunci când se aflau sub Lege și care este statutul lor, de când a venit Hristos. Pavel ne explică și diferența dintre cele două poziții.

Învățătorii falși căutau să-i întoarcă pe credincioși la statutul pe care-l avea Israel înaintea venirii Domnului Isus. Ar fi fost absurd, deoarece israeliții înșiși au fost eliberați de sub Lege. Și atunci s-a pus întrebarea: De ce să-i aducem pe neamuri în aceeași situație? Pavel era preocupat să scape neamurile de această absurditate periculoasă. Mai mult, Pavel era preocupat ca nu cumva să fie înțeles greșit. El a descris în culori foarte vii, felul de viață al credincioșilor israeliți care se aflau sub Lege: prizonieri ținuti în custodie, nu erau liberi, erau sclavi. În lumea antică, sclavii nu erau în mod obligatoriu asupriți. Unii dintre ei aveau poziții înalte de învățători, doctori în familiile bogate, ba unii au avut slujbe de rang înalt în administrația împăratului. Problema era că, indiferent cât de înaltă era poziția lor, ei tot sclavi rămâneau. Arătând că evreii credincioși de sub Lege, erau „sclavi”, Pavel nu îi insultă pe marii eroi ai credinței din Vechiul Testament, ca David, Isaia și Ieremia, nici pe credincioșii evrei de rând și în nici un caz nu tăgăduia că erau copiii lui Dumnezeu, în înțelesul deplin al cuvântului.

Diferența dintre un prunc și un fiu matur

Din punct de vedere fizic, este o diferență mare, de asemenea și din punct de vedere intelectual, moral și emoțional. Dar din punct de vedere legal, de îndată

ce se năștea un copil, el devenea moștenitorul tatălui său și ajungea să fie stăpân peste toate lucrurile tatălui său. Dar, deși era stăpân peste tot ce avea tatăl, de fapt, copilașul nu era tratat mai diferit de un sclav din casă. Avea tot felul de îngrijitori (epitropi), adică oameni care aveau autoritatea ca să-l trateze pe copilaș întocmai ca pe un sclav. Îi spuneau ce are de făcut și copilașul trebuia să asculte de îngrijitorii aceștia. Deși într-o zi avea să fie stăpânul îngrijitorilor, acum nu se prea vedea diferența între copilaș și sclav, atâta vreme cât el rămânea copilaș. Să nu uităm că el era moștenitorul tuturor lucrurilor, chiar dacă acum era doar prunc.

Să aplicăm această analogie. Să vedem poziția israeliților în starea lor de pruncie.

În Galateni 4:3, când spune „noi”, Pavel se referă la israeliți. Trebuie să privim problema cu toată seriozitatea. Înainte de a veni Hristos, iudeul, care era credincios Dumnezeului lui Israel, se asemăna cu un fiu, dar care era copilaș în casa tatălui său. Încă nu era crescut îndeajuns. Dar cu toate acestea, era moștenitor al lui Dumnezeu. În ciuda faptului că nu era încă matur, era un copil al lui Avraam, căruia i-a fost făcută făgăduința și din pricina aceasta era moștenitor. Evreii, care a avut parte de marile făgăduințe, erau moștenitori cu toate că erau prunci.

Vechiul Testament se referă la copiii lui Israel ca fiind copiii lui Dumnezeu și câteodată noi, creștinii, uităm lucrul acesta. În Deuteronom 32:19, Moise vorbește despre comportamentul rău al israeliților. În ciuda acestui fapt, Dumnezeu îi numește „*fiii și fiicele Lui*”. Ei erau moștenitori, dar din pricină că erau încă prunci - din punct de vedere moral și spiritual - Dumnezeu a făcut exact ce făcea tatăl dintr-o familie bogată. I-a pus sub „îngrijitori”. I-a pus sub Lege, care i-a tratat ca pe niște sclavi. Dar avea să vină vremea, când aveau să crească și aveau să devină fii maturi ai lui Dumnezeu. Atunci nu mai aveau nevoie de îngrijitori, fiindcă deveneau fii ai lui Dumnezeu, în sensul în care suntem și noi astăzi, copii ai lui Dumnezeu. Dar de-a lungul veacurilor, până când a venit Domnul Isus, Dumnezeu i-a tratat ca pe niște prunci.

Acum trebuie să luăm în considerare o expresie dificilă: „*Învățăături rudimentare*” (4:3) în greacă este „*stoicheia*”. Ce înseamnă acest cuvânt în acest text? Evrei 5:11-12 vorbește de „*cele dintâi adevăruri, lucrurile rudimentare ale lui Dumnezeu*” folosind aceeași expresie ca în Galateni. Unul din înțelesurile cuvântului în greacă este: primele litere din alfabet și anume „alpha, beta, gama”. Această expresie se referă la principiile elementare a unui subiect oarecare. Drept urmare, „*cele dintâi adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu*” se referă la acele învățăături elementare care au pregătit pe Israel să primească învățăturile

lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, erau învățăturile de bază pe care Dumnezeu a trebuit să le dea israeliților pe când erau încă prunci. Deși erau elementare, erau foarte valoroase. Aceste învățături au arătat capacitatea lui Dumnezeu de a-i învăța chiar și pe prunci!

Unii nu sunt mulțumiți cu această interpretare. De ce? Pavel spune că aceste învățături elementare erau „*învățături începătoare ale lumii*”. Cum să îndrăznești să descrii învățăturile din Vechiul Testament ca fiind „ale lumii”? În Evrei 9:1, se afirmă că Legământul dintâi era „pământesc”, ceea ce însemna că a fost făcut din lucruri materiale. Cortul întâlnirii construit de Moise nu a fost adevăratul locaș de închinare, ci doar o umbră a celui adevărat. Cu alte cuvinte, Cortul întâlnirii era făcut din lucruri materiale și multe alte lecții date de Dumnezeu lui Israel erau din lucruri materiale. De exemplu, jertfele de animale, legile pentru mâncare, legile pentru spălarea mâinilor, sau hainele frumoase ale preoților sau tămâia aceea mirositoare, candelarele care răspândeau o lumină frumoasă, toate lucrurile acestea erau fizice, materiale, pământești, din lumea aceasta. Dumnezeu a folosit aceste lucruri pământești ca să-l învețe pe Israel unele lucruri elementare. Ce bun și amabil a fost Domnul Dumnezeu!

Dumnezeu îi învăța anumite lucruri prin jertfele de animale. Atunci când Israel păcătuia, ei învățau că Dumnezeu era gata să-i ierte. Dar pentru ca Dumnezeu să-i poată ierta, ei trebuiau să aducă o jertfă de animale. Veneau cu animalul, așezau mâinile pe capul animalului, mărturiseau păcatul, după care jertfeau animalul și vărsau sângele. Dumnezeu îi învăța marele principiu spiritual care spune: „*Fără vărsare de sânge nu este iertare de păcate.*” Desigur că acum noi înțelegem că sângele animalelor nu putea să șteargă păcatele. La urma urmei, animalele nu se îngrijorează de păcat niciodată, sunt doar animale! Fiiințele umane pricep problema păcatului. Numai oamenii au cugetul pătat de vină. Atunci cum poate fi iertat păcatul? Dumnezeu a trebuit să învețe poporul Israel că, fără vărsare de sânge nu este iertare de păcate. Dumnezeu i-a învățat lecția aceasta, punându-i să sacrifice animale. Sângele animalelor nu a putut îndepărta păcatul, însă i-a pregătit pe israeliți pentru ziua aceea, când Dumnezeu avea să trimită pe Fiul Său să plătească prețul real pentru păcat. A fost înțelept din partea lui Dumnezeu!

Când am fost copil, am avut mulți frați și surori. Și părinții mei s-au hotărât să ne dea un joc cu care să ne jucăm. Jocul se numea „Magazinul de jucării”. Erau tot felul de sticlute mici, dulciuri de jucărie, chiar și monede, dar nu adevărate, ci doar de jucărie. Era și o caserie. Iată cum era jocul nostru: fetele erau vânzătoarele și noi băieții, aveam monede. Noi veneam să cumpărăm dulciuri și nu aveam voie să înșelăm. Nu aveam voie să furăm dulciurile! Noi știam

desigur că dulciurile nu erau adevărate și că nici monedele nu erau adevărate. Atunci ce rost avea acest joc stupid? Să stăm liniștiți în casă și să nu facem gălăgie, atunci când ploua afară! Dar nu era numai aceasta: părinții au vrut să ne învețe valoarea lucrurilor, ei doreau să ne pregătească pentru timpul când noi aveam să mergem în lumea reală. Au vrut să ne pregătească să ne confruntăm cu faptele reale: dacă dorim să cumpărăm dulciuri adevărate, atunci trebuie să avem bani adevărați. A fost înțelept din partea lor!

Nu mai rețin ce s-a întâmplat cu jocul acela, acum nu mai am nevoie de el, deoarece am descoperit de mult că banii de plastic nu au nici o valoare. Oricine ar spune că nu sunt normal, dacă m-aș duce să cumpăr ceva cu bani de jucărie, deoarece am crescut de atunci! Dar lecția pe care am învățat-o pe când eram mic a fost că dulciurile costă. Ele au un preț pe care trebuie să-l plătim. Lecția aceasta s-a dovedit să fie permanentă în viață. Tot așa a fost și cu jertfele israeliților. Dumnezeu i-a învățat abc-ul prin aceste lucruri fizice, „pământești” Îi pregătea pentru ziua când Fiul lui Dumnezeu avea să vină și să plătească prețul real pentru păcat, răscumpărându-i astfel de sub blestemul Legii.

Pavel spune că atunci când israeliții erau prunci, erau sub robia învățăturilor începătoare ale lumii - adică toate regulile, legile și ritualurile date de Dumnezeu. Una din acestea era tăierea împrejur, un simbol al tăierii împrejur a lui Hristos. Sau așa cum spune Pavel în Filipeni 3:3: „ *Căci cei tăiați împrejur, suntem noi, care slujim lui Dumnezeu, care ne lăudăm în Hristos Isus și care nu ne punem încrederea în lucrurile pământești.* ” Aceasta a fost lecția din Filipeni 3, care au învățat-o prin circumcizia fizică . Tăierea în carne nu a fost decât simbolul fizic al unei atitudini spirituale. Realitatea este următoarea: cei tăiați împrejur într-adevăr, suntem noi, cei care ne închinăm prin Duhul lui Dumnezeu și nu ne punem încrederea în fire.

Contextul în care amintește Pavel aceste cuvinte este acesta: eu aveam o cale personală de neprihănire în fața lui Dumnezeu și aveam o mare încredere în firea mea, evreu dintre evrei, fariseu tăiat împrejur a opta zi, plin de râvnă pentru aceste legi și reguli. Am stat în fața contemporanilor mei, zidindu-mi o neprihănire personală, după care m-am întâlnit cu Hristos, ca să descopăr că efortul meu nu a fost suficient. Și, stupoare, mă aflam cu mult sub standardul Lui de neprihănire. Toate simbolurile s-au întors împotriva mea. Mi-a arătat că sunt păcătos înaintea lui Dumnezeu și că sângele taurilor și al țapilor nu puteau să-mi ia păcatul iar circumcizia fizică nu putea să-mi ridice păcatul. M-au lăsat fără nădejde în păcatul meu, în momentul în care Dumnezeu mi l-a arătat pe Mântuitorul meu. Atunci am renunțat la toate aceste lucruri exterioare, am încetat să-mi mai pun încrederea în fire, în trup. Mi-am pus încrederea în Hristos,

nemaiaivând o neprihănire care vine din Lege, ci o neprihănire care vine prin credința în Isus Hristos. Iată cum aceste învățături începătoare au fost învățături ale lumii!

Cei care nu sunt de acord cu punctul meu de vedere, mai au încă o critică de adus. Ei zic: dacă aceste învățături începătoare au fost folosite de Dumnezeu ca să-i învețe pe Israel, atunci cum poți afirma că ele îi țineau în robie, după cum scrie la Galateni 3:3? Este corect să consideri toate ceremoniile din Vechiul Testament, o „robie”? Pavel, Petru, toți le consideră astfel! Fapte 15:10 le prezintă ca un jug al robiei.

Ilustrație. Un copil se naște într-o familie de împărat și din clipa aceea, este moștenitor la tron. Ce fac cu el acum, îl înfășoară în scutece și-l așează pe tron? Nu. Nu-l așează pe tron, până când nu-și dă seama că este moștenitorul acestei poziții înalte. Tatăl îi asigură tot felul de îngrijitori. Aceștia „fac pe stăpânii” cu copilașul și copilul este ca un sclav. Dacă face rele, este pedepsit și nimeni nu-i ia la rost pe îngrijitori, deoarece tatăl l-a pus pe copilaș sub îngrijirea acestora. El este tratat aproape ca un sclav. Nu este o insultă nici la adresa lui Dumnezeu, nici a israeliților, să spui că sub sistemul vechi al Legii ei erau doar puțin mai buni decât sclavii.

Dacă citim Psalmii, descoperim că David a păcăuit și s-a făcut vinovat de adulter și de crimă. Pentru cei care săvârșeau o crimă în mod voit, Legea nu prevedea nici o jertfă. Ca să fie iertat de acel păcat, trebuia să găsească iertarea în afara Legii. În Psalmul 51, descoperim că David a recunoscut lucrul acesta: „Tu nu dorești jertfe, dacă ai fi dorit, Ți le-aș fi adus.” El a înțeles că iertarea venea din afara sistemului de jertfe. Dumnezeu vedea ziua în care Hristos avea să vină și să plătească prețul real, cu „bani adevărați”, pentru păcatul lui David. Să observăm ce s-a întâmplat cu David. Când și-a mărturisit păcatul, Dumnezeu l-a iertat. David a izbucnit într-un strigăt de bucurie în Psalmul 32:1-2.

Uneori mă gândesc cum ar fi să ne întoarcem în timp și să ajungem pe vremea lui David. Să intrăm în audiență la David și să-i mulțumim pentru cuvintele scrise în Psalmul 32.

- Și noi, împărate David, am experimentat acest adevăr. Este minunat să știi că toate păcatele au fost îndepărtate.
- Sunt mulțumit că voi, fii și fiice ale mele, ați înțeles aceasta, ar spune David.
- Am avea o sugestie, împărate! Ce ar fi să vă luați harfa și să mergem în Sfânta Sfintelor și să cântăm împreună Psalmul 32, arătându-ne recunoștința față de Dumnezeu?
- Nu se poate face una ca asta, nu puteți intra în Sfânta Sfintelor!

- De ce, nu ești iertat? Cum nu poți intra în Sfânta Sfintelor?

David nu putea intra, deoarece era tot un prunc sub Lege și era tratat ca un sclav, căruia nu-i era îngăduit să intre în Sfânta Sfântelor de atunci, în apropierea lui Dumnezeu. David ne-ar spune:

- Acum sunt iertat, dar dacă aș mai păcătui, ar trebui să aduc o altă jertfă.

Să-I mulțumim acum lui Dumnezeu, deoarece situația e diferită de când a venit Domnul Isus. Din acest motiv, Domnul Isus a spus: „*Ferice de voi că ați văzut și ferice de voi că ați auzit; au fost mult împărați și prooroci care ar fi dorit să vadă și să audă ceea ce auziți voi, dar nu au auzit.*” Ce poziție minunată este poziția în care ne aflăm acum! Nu mai trebuie să aducem jertfe, deoarece printr-o singură jertfă, a lui Hristos, avem iertare completă și avem îndrăzneala să intrăm în prezența lui Dumnezeu, în Locul Prea Sfânt.

Să ne punem o întrebare: când și cum au devenit israeliții fii adulți ai lui Dumnezeu? Trebuie să înțelegem că în cazul lor, nu au ajuns la maturitate printr-o creștere treptată. Ca să devină adulți, mai întâi de toate trebuiau să fie răscumpărați și scoși din poziția de sclavi. Nu numai că au fost prunci, dar evreii au și păcătuțit împotriva lui Dumnezeu. Au fost prunci neastămpărați și răzvrățiți. Nu puteau să zică: „Acum am crescut, nu mai suntem copilași.” Ca să poată fi scoși de sub Lege, trebuiau să fie răscumpărați. Galateni 4:4-5 ne arată ceea ce înseamnă statutul deplin de copii maturi ai lui Dumnezeu. Este minunat! Pavel se referă tot la israeliți, ca să răspundă la întrebarea: „cum au primit israeliții statutul de fii adulți”?

Ca să facă lucrarea aceasta, Dumnezeu a trimis pe Însuși Fiul Său. Fiul lui Dumnezeu are cea mai înaltă poziție pe care ne-o putem imagina vreodată. El este Fiul veșnic, al Tatălui veșnic - nu putem găsi o poziție mai înaltă în tot universul! Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în aceeași școală în care i-a trimis pe israeliți. S-a născut din femeie - înseamnă că era într-adevăr ca noi - născut sub Lege. Să ne gândim puțin. Domnul Isus a fost tăiat împrejur în a opta zi. A avut emblema aceleiași școli, a crescut sub Lege, însă nu a fost nici un elev mai perfect decât Domnul Isus în toată școala evreilor. Și zi de zi, Dumnezeu L-a învățat ca pe un începător. În toate lucrurile, a fost făcut asemenea nouă, cu excepția păcatului. El, care era Dumnezeu din Dumnezeu, S-a smerit într-atât încât a luat chipul unui rob, a murit și s-a așezat în locul nostru. A învățat toate lecțiile la perfecțiune și a făcut voia lui Dumnezeu în totalitate. Lucrul acesta a fost minunat. El nu a avut păcate, ci S-a jertfit ca să plătească și datoriile pe care le aveau israeliții care nu credeau în Dumnezeu. I-a răscumpărat de sub blestemul Legii, pentru ca și ei să poată deveni la rândul lor fii maturi ai lui Dumnezeu.

Dar aceasta nu e tot ce s-a întâmplat. Una e să primești statut legal de fiu și alta e să trăiești ca atare. Când israeliții erau încă prunci, Moise, prin Legea lui, i-a convins foarte greu să se poarte cum trebuie. Oare ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost scoși de sub stăpânirea Legii? Poate că s-ar fi sălbăticit de-a binelea. Dumnezeu a trebuit să mai facă ceva. După ce L-a trimis pe Fiul Său ca să-i răscumpere de sub Lege, L-a trimis și pe Duhul Fiului Său, ca ei să trăiască ca fii maturi ai lui Dumnezeu. Nu ni se pare un lucru mareț? Duhul Dumnezeului Atotputernic și al Minunatului Fiu de Dumnezeu să fie așezat în inima noastră! Un alt lucru minunat este următorul: poziția de fii maturi al lui Dumnezeu nu a fost dată numai israeliților credincioși, ci și nouă, credincioșilor din națiunile păgâne, din clipa în care ne-am pus credința în Hristos. Ar fi stupid ca să ne țină pe noi, neamurile, în starea aceea veche de pruncie a lui Israel.

De unde știm că acest lucru este adevărat? Dumnezeu a trimis Duhul Fiului Său în inima noastră, prin care noi strigăm: „Ava”, adică „Tată!” (Galateni 4:6). „Ava” este cuvântul în aramaică, tradus prin „Tată” în greacă. „Ava” este un cuvânt de mare respect, dar în același timp de intimitate, prin care un copil se adresează tatălui său. Atunci când ucenicii L-au auzit pe Domnul Isus rugându-Se, spre uimirea lor, L-au auzit folosind cuvântul „Ava”. Iată cât a fost de intim Domnul Isus cu Tatăl Cel Atotputernic. Acest cuvânt era o descoperire pentru ei, deoarece Dumnezeu era Tatăl lui Isus. Ei au păstrat cuvântul din aramaică și au adăugat cuvântul din greacă, iar primii creștini se rugau: „Ava, Tată”. Așa facem și noi.

În 4:5, Pavel spune că, din punct de vedere legal, suntem fii. Dar ca să putem începe să trăim ca niște adulți, Dumnezeu a lăsat Duhul Său să locuiască în inima noastră, ca noi să putem striga acum „Ava, Tată”. Această expresia nu este o prefăcătorie, sau o formalitate religioasă, ci arată că Îl cunoaștem pe Dumnezeu ca Tată. Ioan scrie: „Copilașilor, fiindcă L-ați cunoscut pe Dumnezeu ca Tatăl ...”

Ilustrație. Era un cuplu creștin și li s-a născut primul copil. Erau hotărâți să-l crească în teama de Domnul și doreau ca primul cuvânt pe care copilul să-l rostescă să fie „Isus”. Mama îl legăna, îi dădea de mâncare și pronunța des numele „Isus”. Copilul nu înțelegea nimic încă. Când venea rândul tatălui să-l legene și să-l îngrijească, rostea și el numele lui „Isus”. A sosit ziua când copilul a rostit primul său cuvânt. Mama și tata i-au repetat „Isus, Isus” dar copilul a spus „ta-ta”. Din instinct, copiii mici rostesc aceste silabe. Toți avem acest instinct spiritual, din clipa în care Dumnezeu a trimis Duhul Fiului Său în inima noastră, care ne îndrumă să spunem: „Ava, Tată!”

7. Un alt argument din experiența convertirii galatenilor - Galateni 4:8-20

La începutul epistolei, Pavel a mai folosit acest argument, dar pe scurt. A fost vorba de experiența convertirii. Dacă convertirea este adevărată, veritabilă, ea reprezintă o temelie pe care poți să zidești. E ca un fascicol de lumină din viața unui credincios, la care se poate întoarce ca să înțeleagă mai clar care a fost semnificația aceluia eveniment. Experiența mântuirii răspândește lumină ca un far care călăuzește drumul pe care trebuie să mergi. În același timp, în contrast, arată și locurile unde sunt stânci ascunse, care trebuie să fie ocolite.

Să analizăm argumentul lui Pavel din acest text. În argumentul dinainte, Pavel ne vorbea despre pruncia spirituală a lui Israel (4:3). Evreii erau în robia învățăturilor începătoare ale lumii. Dar acum el dorește să le amintească galatenilor despre pruncia lor. Ei nu s-au bucurat de aceleași privilegii ca evreii. Nu au avut parte de o educație spirituală în profunzime. Deoarece galatenii nu au avut Vechiul Legământ, nu au primit lecțiile acelea mari, elaborate, de la Cortul întâlnirii, ci au avut doar Legea lui Dumnezeu scrisă în inima lor (Romani 2). Din cauza aceasta, ei aveau o conștiință morală, după care au fost educați în parte. Legea lui Dumnezeu era scrisă în inima lor, dar codul de legi nu era atât de dezvoltat ca al israeliților. Apoi, în perioada în care Pavel a scris epistola sa, religiile neamurilor au degenerat în absurdități și tot felul de nonsensuri și deșertăciuni mincinoase, după cum ne descrie Vechiul Testament.

La început, religia omenirii nu a fost rea. Melhisedec nu era nici creștin, nici evreu, dar era preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt. El întrebuița acest nume a lui Dumnezeu, pe care și neamurile, care-l slujeau pe Dumnezeu, îl știau. Dumnezeu l-a folosit pe Melhisedec ca să slujească unui patriarh. Cu toate acestea, nu ascundem faptul că religia neamurilor a decăzut în idolatrie și tot felul de superstiții îngrozitoare. Pavel a observat că pe vremea când nu erau convertiți, galatenii erau robi unor idoli care nu era dumnezei, prin natura lor. Cu alte cuvinte, se îndepărtaseră de cunoștința singurului Dumnezeu creator și au început să facă „dumnezei” din forțele naturii. Au început să se închine soarelui, (ca și cum soarele ar fi Dumnezeu), lunii și stelelor. Ca urmare a acestor superstiții, atunci când era o eclipsă de soare sau lună, erau îngroziți. În anumite țări, dacă era eclipsă de lună, femeile mergeau pe străzi cu oale și alte vase și făceau zgomot mare, ca să încerce să alunge „demonul” care a pus mâna pe Lună. Lucrul trist era că, atunci când luna ieșea din eclipsă, ei își imaginau că zgomotul făcut de ei a reușit să-l alunge. Din cauza aceasta au intrat tot mai adânc în superstițiile lor idolatre.

Dar și în lumea noastră modernă, mulți s-au întors la idolatria aceasta învechită. Sigur că oamenii nu-și fac chipuri cioplite, dar ei Îl tăgăduiesc pe singu-

rul Dumnezeu adevărat. Dacă îi întrebi pe oameni care sunt puterile supreme care controlează omenirea, răspunsul lor va fi bazat pe aceleași idei din lumea antică. Ateul modern spune că puterile supreme care controlează universul și oamenii, sunt puterile fizice ale universului: forța energiei, electromagnetismul, puterea atomică și gravitația. Dar toate legile acestea sunt forțe fără intelect, sunt impersonale. Dar pentru că s-au descotorosit de Dumnezeu cel viu și adevărat, atei moderni cred în puterea unor forțe care nu au capacitatea de gândire. Ateul spune că aceste forțe impersonale, care nu gândesc, au creat omul. Dar nu au avut nici un scop pentru care au creat omul, pentru că nu au minte ca să se gândească la un scop. Drept urmare, atei susțin că nu există nici un scop suprem al vieții, fiindcă într-o zi, aceleași forțe fără gândire, despre care se presupune că au creat omul, vor distruge omenirea și universul. Poți concepe faptul că intelectul uman poate fi robul unor puteri fizice care nu gândesc?

Am arătat lucrul acesta ca să vedem că nu numai neamurile antice se aflau sub robia unor dumnezei falși. Sunt mulți oameni moderni care persistă în aceeași robie. Pavel numește aceste învățături, „sărăcăcioase și slabe”. Educația lui Israel a fost prin „învățături începătoare”, dar Pavel nu le-a descris ca fiind „slabe și sărăcăcioase”, erau „abc”-ul prin care Dumnezeu i-a învățat pe israeliți. Dar învățătura neamurilor era formată din învățături slabe și sărăcăcioase, care îi țineau pe oameni într-o robie groaznică.

De aceea, Pavel se mira cum, după ce L-au cunoscut pe Dumnezeu Cel viu și adevărat (sau mai bine spus, au fost cunoscuți de Dumnezeu și au intrat într-o relație personală cu El), cum puteau galatenii să se întoarcă iarăși la acele învățături slabe și sărăcăcioase și să fie gata, de bună voie, să se supună din nou unei robii îngrozitoare? Cum ar putea oare un om care a gustat pâine adevărată, să se întoarcă și să mănânce rumeguș? Cum poate cineva care a experimentat libertatea, să se ofere să se întoarcă în închisoare? Cum ar putea un bărbat în toată firea sau o femeie adultă, oameni care au experimentat realitățile vieții adulte, să se întoarcă la poveștile și jucăriile din copilărie? Pavel era uimit de-a dreptul.

Cineva poate să spună aici: da, dar învățătorii mincinoși nu le spusese credincioșilor să se întoarcă la păgânism, ci la legile din pruncia Israelului. Și ce rău ar fi fost în asta? Sigur că era mare rău, deoarece religia Israelului era o listă întregă cu reguli și zile speciale pe care ei, în starea lor de pruncie trebuiau să le păzească: sabbatul, luna nouă, anul nou, ziua secerișului, anul sabbatic, paștele, praznicul corturilor, etc. Lista aceasta părea fără sfârșit. Atitudinea unui creștin matur față de aceste lucruri, este atitudinea pe care o găsim în Coloseni 2:17. „*Toate acestea sunt o umbră, dar realitatea acestor lucruri este Hristos.*” Dacă ai realitatea, oare de ce ai vrea să te mai întorci la umbra realității?

Putem să-l înțelegem pe copilul care se joacă cu o mașinuță de jucărie. Tăticul lui are o mașină adevărată în garaj. Ce straniu ar fi să-l vezi pe tatăl copilului că se joacă cu mașinuța de jucărie. Cine l-ar vedea, ar da din cap și ar spune că „a dat în mîntea copiilor”.

Tot așa, dacă adulții spirituali se întorc la copilărie, chiar și cea a Israelului, înseamnă că au ajuns rău. Dar din cauza trecutului lor păgân, pentru neamuri era extrem de periculos să se întoarcă la „copilărie”. Ei puteau foarte ușor să se gândească că aceste ritualuri contribuiau la mântuirea lor. Dar mai exista și un alt pericol: în zilele lor păgâne, neamurile aveau tot felul de ritualuri superstițioase.

Iată un exemplu de ritual păgân din Malaezia. Într-o anumită zi, chinezii din Malaezia au o sărbătoare numită „praznicul zeilor flămânzi”. Ei pun lumânări sau candelă afară, invitând duhurile celor au murit, să se întoarcă în casa în care au locuit. Pregătesc o masă bogată ca să hrănească aceste duhuri. Este absurd să ne gândim că duhurile ar mânca mâncarea! Oricum, cei vii mănâncă mâncarea, dar ei spun că le dau o șansă duhurilor să mănânce dacă le este foame. După ce se încheie ospățul, ei conduc înapoi spre cimitir duhurile care au luat masa cu ei. Cu speranța că duhurile vor rămâne în mormânt un an de zile, ei aduc mâncare și o așează pe morminte. Sunt așa de mulți creștini în Irlanda de Nord, care în noiembrie, țin sărbătoarea numită „Halloween”. De obicei, se aprind multe lumânări în casă. Unii oameni scobesc câte o ridiche sau o gulie mare, sau chiar un dovleac: fac două găuri pentru ochi, una pentru gură, după care așează o lumină înăuntru și o atârnă afară lângă fereastră. Când se întunecă, forma aceea ca de craniu, privește la cei din casă prin fereastră. Nu ar trebui să-i învinuim prea mult, pentru că ei nu știu ce fac. Dacă acești creștini ar ști ce simbolizează lumina aceea de la fereastră, în mod sigur nu ar mai scobi nici un dovleac! Să nu uităm că sunt mulți care spun că sunt creștini și continuă cu practicile păgâne. Am vizitat recent o țară și am intrat într-o biserică. Preotul a cerut binecuvântare peste mâncare, iar oamenii au dus mâncarea la cimitir și au ținut un praznic pe mormântul celor dragi. În felul acesta, ei aduceau jertfe pentru cei morți. Această practică este păgânism curat!!

A-i lua pe galatenii tocmai convertiți de la păgânism și a-i pune să se întoarcă la ceremoniile și ritualurile Israelului, ar fi reprezentat un pericol foarte mare! Ei ar fi confundat ritualurile date de Dumnezeu în Vechiul Testament cu ritualurile lor vechi, păgâne. Ar fi putut să le confunde și să le amestece, gândindu-se că fac parte din creștinism. De aceea spune Pavel: „*Mi-e teamă pentru voi, sunteți într-adevăr mântuiți? Oare m-am ostenit în zadar pentru voi?*” Pavel le amintește de schimbarea care a avut loc atunci când le-a propovăduit Evanghelia pentru prima dată. Cât de plină de bucurie era viața lor,

cât de recunoscători erau lui Pavel! Dacă ar fi fost posibil și ar fi trebuit, și-ar fi scos și ochii din cap să-i dea lui Pavel! Dar acum s-a întâmplat ceva serios. Atitudinea lor față de Pavel se schimbase, acum îl tratau pe Pavel ca pe un dușman. Putem deosebi dacă o doctrină este adevărată sau falsă, după acest criteriu: cum afectează doctrina respectivă atitudinea oamenilor față de Pavel? De-a lungul istoriei creștinătății, doctrina lui Pavel a fost atacată. Au fost atacate și doctrinele lăsate prin Petru și Ioan, dar cel mai aprig a fost atacată doctrina îndreptării prin credință! Această doctrină se ridica împotriva iudaismului, insistând asupra faptului că suntem îndreptățiți prin credință, nu prin faptele Legii, nici prin ritualurile Bisericii! Pavel i-a avertizat constant ca nu cumva să se întoarcă la iudaism.

El le arată galatenilor de atitudinea lor, care s-a schimbat față de el, și seriozitatea acestei implicații. Dar, spre sfârșit, el arată totuși încredere în ei (4:19). Li se adresează cu „copilașii mei”, cu toate că ei erau fii maturi ai lui Dumnezeu. Primiseră Duhul lui Dumnezeu, dar erau tot copilași. Încă nu erau tineri părinți în credință, căci s-au abătut și s-au rătăcit pentru o perioadă. Hristos era în ei, dar totuși, Pavel spune: „*iarăși simt durerile nașterii, până ce va lua Hristos chip în voi.*” Din punct de vedere fizic, conceperea unui copil este un lucru, iar dezvoltarea unei noi vieți care tocmai s-a format, este cu totul altceva. Din momentul în care ne încredem în Salvatorul, Hristos e în noi. Dar dorința lui Pavel este ca Hristos să crească în noi și astfel să creștem în El. Să nu ne întoarcem la iudaism, fiindcă efectele sunt distrugătoare.

Exemplu. În Evrei ni se spune că perdeaua dinlăuntru al Templului era pusă acolo ca să impresioneze pe oamenii care intrau. Sub Lege, nu aveau acces în Sfânta Sfintelor, chiar dacă erau credincioși. Dar acum, Hristos a venit și s-a adus ca jertfă pentru păcat, o dată pentru totdeauna. Dumnezeu a rupt perdeaua dinlăuntru, iar noi avem acum intrare în Sfânta Sfintelor. De-a lungul veacurilor, începând cu părinții Bisericii, oamenii au citit acel text din Vechiul Testament, fără să priceapă că cea mai mare parte este desființată. Unii creștini n-au înțeles că Cortul întâlnirii iudeilor a fost desființat. Ei au pus o perdea în fața altarului și le spun oamenilor din Biserică că numai preotul are voie să intre după perdea, pe când ceilalți oameni trebuie să stea de cealaltă parte a perdelei. Și, astfel, s-a creat în mintea oamenilor de rând o tăgăduire veritabilă a Evangheliei creștine.

Acesta este un lucru foarte periculos pentru neamurile care au crezut că trebuie să se întoarcă din nou la ritualurilor iudeilor. Să ascultăm bine avertizarea

lui Pavel, să rămânem la statutul de fii maturi ai lui Dumnezeu și să nu ne lăsăm înfășurați iarăși de un jug al robiei.

Galateni 4:21-31

Mulți oameni găsesc dificultăți în acest pasaj, în care Pavel folosește un prototip din Vechiul Testament. El vorbește despre fiul care s-a născut lui Avraam din Agar. Ismael era copilul unei roabe. Pavel socotește acest eveniment ca fiind temelia argumentului său și privește această întâmplare din Vechiul Testament ca fiind cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. Porunca lui Dumnezeu pentru Avraam era: „*Izgonește pe roabă și pe fiul ei.*” El aplică această poruncă la situația spirituală în care se găseau convertiții din Galatia.

Mulți oameni cred că acest text este dificil. Teologii liberali spun că Pavel interpretează Vechiul Testament într-un mod greșit și anume că, întâmplarea din Vechiul Testament a fost o întâmplare istorică și Dumnezeu n-a intenționat niciodată să reprezinte o alegorie. Și totuși, Pavel o ia și o folosește drept alegorie. Dar teologii liberali spun că lecțiile pe care le trage Pavel din această întâmplare, nu sunt valabile. Dar cei dintre noi care credem că și cartea Genesa este inspirată de Dumnezeu, noi care credem despre Pavel că era un apostol inspirat de Dumnezeu, nu suntem de acord cu această obiecție ridicată de către liberali.

Cu toate acestea chiar și mulți credincioși adevărați consideră acest text, ca fiind dificil. Aceasta pentru că le este teamă de „spiritualizarea unui text” din Scriptură. Și acești creștini buni susțin că unii predicatori, în loc să expună adevăratul înțeles clar al Scripturii, se ocupă cu spiritualizarea Scripturii. Din cauza acestei metode de spiritualizare, unii predicatori ajung să emită tot felul de fan-tezii și imaginații. Ei interpretează Biblia, spiritualizând evenimentele istorice.

De exemplu, sunt unii care au preluat legile referitoare la lepra din Vechiul Testament și le-au aplicat la disciplina din bisericile de astăzi. Vechiul Testament spunea că dacă se găsesc urme de lepră pe pietrele sau cărămizile din care era făcută casa, trebuia să dai jos și tencuiala de pe pereți. Dacă e păcat în biserică, susțin oamenii aceștia, trebuie să dăm jos tencuiala. Ei bine, nu tencuiala clădirii în care ne adunăm, desigur! Dar despre ce „ziduri” poate fi vorba? se întreabă ei atunci. Și de aici, interpretările sunt arbitrare. Pot apărea tot felul de idei. În viața mea lungă de 70 de ani, cine știe ce expuneri neautorizate de acest gen am mai prezentat și eu oamenilor și m-am făcut vinovat de ele! Însă eu unul cred că acest text din Galateni a fost dat de Duhul lui Dumnezeu. Dacă credem în inspirația Scripturii, atunci să nu spunem că această expunere a lui Pavel este o spiritualizare plină de imaginație și neautorizată.

Să discutăm puțin despre anumiți termeni tehnici din Vechiul Testament, după care să cercetăm un exemplu în care a fost folosit în Noul Testament. Presupun că cunoaștem cu toții termenul de „tipar” (model). De exemplu, Cortul întâlnirii îl considerăm un tipar. Biblia ne spune că lui Moise i s-a spus să facă acest Cort după chipul celui arătat pe munte. Cu alte cuvinte, după tiparul celui arătat pe munte. În acest sens, Cortul întâlnirii nu a fost un tipar, ci ceea ce ce i s-a arătat lui Moise a fost modelul sau tiparul. Moise a făcut o copie după acel model. Epistola către Evrei numește Cortul întâlnirii nu tipar, ci un „arhetip” (o copie care corespunde cu modelul celui arătat pe munte).

Deci, noi credem până acum că Cortul era modelul, iar arhetipul este Hristos! Iar acuma ni se spune că lucrurile stau invers. De fapt, Cortul întâlnirii era arhetipul iar tiparul (sau modelul) era marea realitate cerească. Eu nu pot să vă ajut mai mult decât atât. Dacă am produs confuzie, este din cauză că uneori avem tendința să folosim cuvintele puțin diferit de felul în care le folosește Scriptura. De aceea, este un lucru sănătos și bine venit să mai examinăm din când în când termenii pe care îi folosim, în lumina Noului Testament .

Cu alte cuvinte, modelul arătat lui Moise a fost o mare realitate spirituală pe care Dumnezeu i-a prezentat-o lui Moise Ceea ce a „construit” Moise - ca să folosesc un termen simplu - a fost o copie a lucrurilor cerești, sau o umbră a realității cerești. Desigur că și această copie a fost planificată de Dumnezeu, astfel încât să poată să aducă acele realități spirituale cerești la nivelul de înțelegere al israeliților, în zilele în care ei erau doar prunci spirituali. Deci a folosit o analogie.

Să luăm cazul unui matematician renumit. El speră că băiatul lui de patru ani, va deveni într-o zi un matematician bun, care va putea să înțeleagă tot felul de noțiuni complicate de matematică. Dar nu poate să înceapă cu algebra, ci trebuie să-l învețe lucrurile elementare din matematică. Cum îi va explica matematicianul nostru noțiunea aceasta abstractă: $1+1=2$? El întrupează acest concept abstrat în niște cărămizi sau cuburi din lemn. Aduce o cărămidă din lemn și încă una și le pune una lângă cealaltă. Acum sunt două. Aceste cuburi sunt o reprezentare fizică a principiului abstract. La început, copilul se gândește că „unu” înseamnă cub. Când va vedea un ceas, el nu înțelege de ce se spune „un” ceas, pentru că pentru el „unu” era cubul. El nu face diferența între principiul filosofic abstract și reprezentările fizice ale acestui principiu. El va învăța, dar pentru moment, tatăl lui trebuie să-i dea o copie fizică a adevărului matematic abstract. Când va crește mare, sperăm că o să lase cuburile și o să învețe echivalentul modern - „un” calculator. Într-o zi, mintea lui va pricepe aceste lucruri abstracte din matematică.

Deci, adevărurile spirituale abstracte formează un model, un tipar. Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să facă o copie vizibilă a lucrurilor invizibile. Lucrul foarte valoros a fost că Dumnezeu a planificat totul de la început. Și, așa cum ne gândeam mai devreme, atunci când israelitul venea la altarul făcut de mâini omenești și atunci când sângele de taur sau de țap era vărsat, el începea deja să învețe adevărul spiritual din spatele acestui lucru fizic. Acest lucru era foarte folositor. Dumnezeu poate lua un lucru fizic și să-l folosească pentru învățarea unui adevăr spiritual.

Ascultați afirmația lui Pavel cu privire la Evanghelia: *Evanghelia înseamnă că „Hristos a murit pentru păcatele noastre.”* Oare este o definiție completă a Evangheliei? Nu! Evanghelia nu cuprinde doar faptul că „El a murit pentru păcatele noastre”, ci că *„a murit pentru păcatele noastre, după Scriptură!”* Care Scriptură? Desigur, Scriptura Vechiului Testament. Scriptura Vechiului Testament nu a proorocit numai despre venirea lui Mesia (Isaia 53), dar a și ilustrat însemnătatea morții lui Hristos. Dacă mi-ai spune foarte simplu:

- Hristos a murit pentru păcatele mele!
- Ce înseamnă că a murit pentru păcatele mele? Adică, eu L-am omorât, sau ce?
- u, nu, îmi pare rău, nu e vorba doar de crimă!
- Atunci, a murit ca un martir!
- Da, a fost martir într-un sens.

Dar nu ajunge să spui doar atât, nu-i așa? Care este semnificația morții Sale? Ce înțelegem atunci când spunem că a murit pentru păcatele noastre? Haideți să luăm Vechiul Testament: atunci când un evreu păcătuia, urma ritualul dat de Dumnezeu. Trebuia să aducă un animal, să-și pună mâinile pe capul animalului, să-și mărturisească păcatul și să înjunghie animalul. De ce trebuia să moară animalul? Ca un exemplu pentru acel om? Că acesta era modul de a muri? Nu, animalul nu murea din cauza aceasta! El murea ca substituent al omului păcătos. Lucrul acesta este foarte important, deoarece mulți teologi liberali din zilele noastre tăgăduiesc faptul că jertfa lui Hristos a fost substituentă (înlocuitoare). Dar ei sunt mincinoși! *„Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi!”* Modelul lăsat în Scriptură a fost modelul animalului adus ca jertfă pentru păcat, animal care murea ca un înlocuitor al păcătosului. Iată cum modelul din Vechiul Testament devine extrem de important. Avem nevoie de acest model chiar și astăzi. Este ceea ce oamenii numesc azi „model de gândire”.

Voi știți ce încearcă să facă oamenii de știință când vor să studieze atomul? Ei încearcă să înțeleagă ce se află în interiorul atomului. Construiesc o machetă bazată pe toate conceptele pe care le au despre atom, dar ne avertizează dinainte: „Interiorul atomului nu este exact ca macheta pe care am făcut-o noi;

dar acest model, ne ajută să ne imaginăm atomul.“ În același fel, Dumnezeu ne dă în Vechiul Testament o „măchetă”, un „model de gândire”, pe care-l putem folosi, pentru a înțelege marea lucrare a lui Hristos. Dacă vrem în continuare să numim Cortul Întâlnirii, modelul sau tiparul, nu este nici o problemă, deoarece cunoaștem că este o copie, dată de Dumnezeu, a realității lucrurilor cerești. Cu toți înțelegeau că Cortul întâlnirii a adus marile realități cerești la nivelul înțelegerii omenești.

Noul Testament spune că, Cortul întâlnirii și jertfele aduse reprezentau „o umbră a bunurilor viitoare”. Cu alte cuvinte, Cortul și jertfele nu erau o lecție practică pentru acele zile de început, ci o umbră a ceea ce avea să vină. Cu toate acestea, mulți israeliți nu și-au dat seama de lucrul acesta. „Bunurile acestea viitoare” erau desigur întrupate în Hristos, în jertfa Sa măreață și în preoția Lui. Noi acum îl avem pe Hristos și nu mai avem nevoie de umbre. Noi nu trebuie să construim temple sau corturi, însă umbrele acestea antice sunt foarte valoroase. Foarte curios, dar umbrele te pot ajuta să decizi care este adevărată realitate. Realitatea adevărată este Hristos. De unde știm? Unul din modurile prin care cunoaștem că Isus este Hristosul, este să-L comparăm pe Hristos cu „umbra” Sa. Dacă se potrivește, atunci este adevăratul Hristos.

Cu câțiva ani în urmă, cu un prieten creștin a construit o măchetă la o scară destul de mare a Cortului Întâlnirii. A fost făcută la o universitate din Rusia. Eu am predat după această măchetă, ateilor de la universitate! Când au auzit prietenii de acasă ce am construit, au zis că noi ne-am „șticnit puțin la cap”. Cine a mai auzit să faci o măchetă a Cortului Întâlnirii și să predai ateilor. Era cel puțin ciudat. Dar a fost o metodă minunată de a vorbi ateilor! În fiecare seară, veneau 200 de oameni de la universitate. Poate doar un sfert erau credincioși, restul erau profesori și studenți ate. Participanții erau uimitor de interesați.

Cortul întâlnirii, după Biblie, este umbra bunurilor viitoare. Eu le-am pus întrebarea: „De ce trebuie să studiem această umbră, dacă Hristos a venit deja pe pământ?” Le-am spus: „Am fost în Piața Roșie într-o zi. Toate clădirile erau roșii și erau uimitor de frumoase. Dar de unde să știu eu care este clădirea cutare, care este cealaltă. Din fericire, aveam un manual turistic cu fotografii. Eu știam că nu poza era catedrala, ci era doar o fotografie a catedralei din Piața Roșie. Ce înseamnă o fotografie? O fotografie apare atunci când îți o lumină asupra catedralei, iar lumina este reflectată pe o matriță, formând o umbră. Deci, eu mă uitam la umbra catedralei din Piața Roșie și am descoperit care este catedrala. Umbra m-a ajutat să recunosc realitatea. Deci, umbra din Vechiul Testament este încă foarte folositoare. Umbrele din Vechiul Testament ne ajută să recunoaștem marile realități întrupate în Hristos, ca să facem distincția între

El și toți ceilalți impostori.“ Le-am spus ateilor ruși că ghidul meu plin de umbre mă ajută. Am căutat și alte obiective turistice. Cu ajutorul „umbrei“ mormântului lui Lenin, am găsit pe adevăratul mormânt (dacă nu aș fi avut fotografia, nici nu aș fi căutat mormântul lui Lenin). Umbrele date de Dumnezeu în Vechiul Testament ne pot arăta uneori ce putem căuta.

Exemplu. În curtea din Cortul Întâlnirii erau două vase. Altarul cel mare și un lighean mai mic. Ambele vase ofereau curăția de care aveau nevoie oamenii care doreau să se apropie de Dumnezeu. Primul dintre ele se afla în locul unde se vărsa sângele. Altarul îi curăța pe oameni de vina păcatului - curăție prin sânge. Al doilea vas conținea apă și oferea curățirea prin apă. Acestea sunt umbre, dar oare care este realitatea? Hristos ne oferă curățire prin sânge, fiindcă Biblia spune: „*sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curăță de orice păcat.*“ Oare vorbește Evanghelia și despre curățire prin apă? Răspunsul îl primim în Efeseni 5:25-26 și Evrei 10:22. Deci, și prin sângele lui Hristos și cu o apă curată (Tit 3:5).

Iată o ilustrație simplă a faptului că exact după cum, în Vechiul Testament, Dumnezeu s-a îngrijit ca să existe două feluri de curățiri, atât cu sânge, cât și cu apă, tot așa în Hristos, Dumnezeu ne oferă o dublă curățire. Nu este vorba de nici un secret, dar uneori aceste lucruri par dificile pentru credincioși și ei zic: „Acum, noi suntem curățiți prin sângele lui Isus Hristos. De ce să mai avem nevoie de o altă curățire? De ce să mai avem nevoie de o curăție prin apă? Oare nu ajunge sângele lui Hristos?“

Desigur că sângele Lui este suficient pentru ceea ce e lăsat să fie suficient. Adică, pentru curățirea cugetului nostru. Sângele lui Hristos ne curăță conștiința de vina păcatului, dar mai avem nevoie și de o altă curățire (Efeseni 5:26). Nu o curățire de vina păcatului, ci o curățire de „pete, zbârcituri” și tot felul de lucruri urâte din viața noastră. Cu alte cuvinte, toate acele lucruri urâte care ne-au pătat caracterul și temperamentul nostru: iuțimea, invidia, gelozia și toate lucrurile urâte din noi, care ne murdăresc personalitatea. Sângele lui Hristos ne curățește de faptele noastre păcătoase, dar curățirea caracterului nostru trebuie să fie făcută prin spălarea regenerării sau nașterii din nou, făcută de Duhul Sfânt. Căci este scris: „*Cine se naște din apă și Duh...*“ Curățirea cu apă trebuie aplicată constant prin Cuvântul lui Dumnezeu. În Cortul Întâlnirii, dubla curățire a fost o machetă, un mod de gândire, planificat de Domnul, ca să ne fie de folos. Iată cum lucrurile din trecut, ne pot ajuta să înțelegem lucrarea lui Hristos de astăzi.

Efeseni 5:26 ne spune că Hristos și-a curățit Biserica prin „botezul cu apă”, ceea ce nu este corect. În Noul Testament, în limba greacă, în Efeseni 5:26 nu apare cuvântul „botez” și de aceea, nu este o referire la botez. Botezul cu apă este un lucru fizic. Evrei 10:22 ne spune că „inimile să ne fie stropite cu sângele lui Hristos” Să înțelegem aceste cuvinte la propriu? Să fie vorba de sângele care a curs pe cruce? Tot așa, când Biblia spune „cu trupul spălat cu o apă curată”, nu se referă la apa botezului. Tit 3:5 ne spune ce este această spălare de fapt: „spălarea nașterii din nou” - regenerare făcută de Duhul Sfânt.

Dar rămâne o problemă. Este corect ca să analizezi Cortul Întâlnirii astfel, deoarece a fost proiectat de Dumnezeu de la început până la sfârșit. Dar ce putem spune despre pasajele istorice din Biblie? Oare este corect să folosim un eveniment istoric drept machetă? Nu cumva acest lucru ar fi o spiritualizare, care nu ar fi valabilă? Deoarece în pasajul din Galateni, Pavel nu vorbește despre Cortul Întâlnirii, ci vorbește despre o întâmplare din istorie. Cum a putut prelua el acest exemplu din istorie? Putem noi să învățăm de aici lecții cu privire la Hristos și Evanghelie? Poate fi folosită o istorie din Vechiul Testament ca o imagine a bucuriilor viitoare, care ne sunt aduse în Hristos? Sau lecțiile pe care le învățăm în istoria Vechiul Testament sunt doar lecții istorice clare, așa cum se citesc? Răspunsul este: nu este întotdeauna vorba de primul caz, nici de al doilea, ci foarte adesea, de amândouă.

Dar, în mod sigur, atunci când interpretăm Vechiul Testament ar trebui întotdeauna să începem cu sensul istoric, literar și să învățăm lecțiile de la acest nivel. Însă, există anumite locuri în Scriptură, unde istoria are loc după principii, care sunt exprimate la un nivel mai înalt, în lucrarea lui Hristos. Să ne gândim mai întâi la proorociile din Vechiul Testament, care erau de fapt preziceri. În Matei 21 ni se relatează că Domnul Isus a luat un măgăruș, S-a urcat pe el și a intrat astfel în Ierusalim. Matei spune că toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se îplinească ce fusese vestit prin prorocul Zaharia. Această proorocie a fost foarte clară și s-a împlinit exact așa cum scria. Acesta a fost un exemplu de împlinire a unei proorocii.

În Luca 22:15-16, Domnul vorbește despre Paște. El le-a spus ucenicilor: „*Nu le voi mai mânca până la împlinirea lor în Împărăția lui Dumnezeu.*” Este foarte interesant. Paștele din vechime nu au fost o prezicere, ci mai întâi de toate, un eveniment istoric care a avut loc în cursul acelei nopți când israeliții au ieșit din Egipt. În fiecare an după acel eveniment, israeliții au sărbătorit acel Paște. Nu li s-a spus să facă lucru acesta ca o prezicere a viitorului, ci în semn de aducere aminte a ceea ce s-a întâmplat în trecut. Nu a fost o prezicere a viitorului. Atunci cum a putut spune Domnul Isus în Luca, că trebuie să se

împlinescă Paștele, dacă nu a fost vorba de o prezicere? Astfel ajungem să înțelegem modul în Noul Testament interpretează adesea Vechiul Testament. Înțelegem că moartea lui Hristos a împlinit Paștele.

Dar ce s-a întâmplat în istorie, în mod fizic? Dumnezeu i-a izbăvit de mânia îngerului nimicitor, prin jertfa unui miel. Au luat sângele mielului, au stropit ușorii ușii și au stat în spatele ușii. În noaptea aceea, au fost scăpat de judecata lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu a spus: „Când o să văd sângele, o să trec pe lângă casele voastre.“ Să ne gândim că mielul era fizic, a existat în istorie, iar judecata a fost tot istorică, nu a fost vorba de judecata finală, ci una temporară. În orice casă unde nu se vedea sânge pe ușorii ușii, cădea judecata lui Dumnezeu asupra întâiului născut. Dar era vorba de o judecată fizică și aceasta însemna moartea întâiului născut.

Dar în acest exemplu de răscumpărare la nivel istoric, funcționau anumite principii, chiar și la acest nivel. Principiul de eliberare a oamenilor de sub mânia lui Dumnezeu prin sângele unui miel, care trebuia să moară. Nu a fost o prezicere, ci un eveniment istoric. Dar la nivelul acela istoric, s-au enunțat anumite principii, care aveau să fie exprimate la un nivel infinit mai mare, în momentul în care Domnul Isus avea să moară pe cruce. Atunci avea să fie vorba de judecata eternă a lui Dumnezeu. Nu mai era vorba de un miel fizic, ci de Domnul Isus, deși se poate folosi și cuvântul „miel” cu privire la Domnul. Când foloim cuvântul „miel” pentru Domnul Isus, îl folosim în sens metaforic și înțelegem același principiu de bază pentru răscumpărare. De data aceasta, răscumpărare de sub mânia veșnică a lui Dumnezeu. Noi suntem răscumpești tot prin sânge, dar acum nu mai este vorba de sângele unui miel adevărat, ci de sângele lui Hristos. În acest sens, Domnul Isus spune că ceea ce s-a întâmplat în Vechiul Testament se împlinește acum la un nivel mai înalt.

Să folosim o ilustrație din viața modernă. Când eram copil, dacă trecea un avion pe deasupra școlii, toți alergam să vedem avionul. Ce mașinărie ciudată: două aripi din lemn, îmbrăcate cu hârtie și ceva plastic. Cum putea să zboare? Deși erau primitive, avioanele acelea respectau principiile aeronauticii. Sigur, nu erau perfecte și nu se puteau ridica prea sus, de multe ori chiar se prăbușeau. Constructorii de avioane au reușit să întrupeze în avioanele lor, câteva principii ale aeronauticii. Acum, avioanele moderne sunt diferite de primele avioane. Ele se ridică la sute de mii de metri. Nici nu se mai aseamănă cu avioanele primitive, sunt mult mai sofisticate. Dar, totuși, anumite principii ale aeronauticii, care au stat la baza primelor avioane, stau la baza și avioanelor noi, dar desigur, la un nivel mult mai sofisticat. Astfel, inginerii numesc primul avion, nu un avion de „tipul” unui avion de acum, ci „prototipul” avioanelor de acum.

La multe din întâmplările din Vechiul Testament învățăm lecția la nivel istoric, dar apoi descoperim anumite principii care sunt mai târziu exprimate la un nivel infinit mai înalt, în răscumpărarea pe care o avem în Hristos. În sensul acesta, istorisirile din Vechiul Testament nu sunt „tipare”, ci „prototipuri”. Vom studia acum întâmplarea cu Avraam, Sara, Agar și Ismael și o să descoperim că Pavel folosește aceste întâmplări din istorie ca prototipuri.

Galateni 4:21-31

Am remarcat că mulți consideră acest pasaj ca fiind dificil, fiindcă Pavel pare a folosi o alegorie (iar lor nu le place alegoria, care poate fi o interpretare greșită a Scripturii). Pavel face referire la niște întâmplări istorice din cartea Genesa. Unii cred că Pavel trece dincolo de sensul istoric și spiritualizează evenimentele, iar acest mod de interpretare al evenimentelor istorice nu este legitim. Descoperim că Pavel nu se abate de la sensul istoric al evenimentelor la care se referă în acest text. Am petrecut destul timp discutând cei doi termeni tehnici: tip și prototip. Nu mai este cazul să repetăm diferențele dintre cei doi termeni. Pavel nu face altceva decât să trateze acest text ca un prototip. Este adevărat că în 4:24 folosește cuvântul grecesc „alegorio”, care în limbajul nostru este adesea tradus prin „alegorie” (rom. „alt înțeles”). Dar acest pasaj nu este o alegorie, în sensul modern al cuvântului, nici nu se aseamănă cu alegoriile din literatura universală. De aceea, o traducere mai adecvată pentru noi ar fi următoarea: lucrurile acestea conțin un limbaj figurativ. Pentru a înțelege pasajul, trebuie să avem o atitudine de credință. Dacă Dumnezeu ar deschide cerurile și ne-ar vorbi direct, nu ne-ar spune altceva decât ceea ce ne-a spus prin acest pasaj.

Mai întâi, faptele istorice (v. 22-23). Pavel face referire la textul din Genesa. Avraam a avut doi fii: unul din roabă, celălalt din femeia liberă, Sara. Până aici istorie curată, nici urmă de alegorie! Urmează v.23 - „*cel din roabă s-a născut în chip firesc, cel din femeia liberă s-a născut prin făgăduință*”. Ce înseamnă aceste cuvinte? Oare vrea să spună că fiul roabei s-a născut prin procesul normal de naștere? Nu aceasta înseamnă „chip firesc”? Dacă nu, ce vrea să spună? Pavel intenționează să descrie un contrast aici. Un fiu s-a născut în chip firesc, iar celălalt fiu prin făgăduință.

Să ne amintim ce înseamnă că „*fiul femeii libere s-a născut prin făgăduință*”. Nu e un limbaj alegoric, ci o descriere a ceea ce s-a întâmplat în istorie. Dumnezeu a venit la Avraam și la Sara și le-a făcut promisiunea că le va da un fiu. Dar pentru împlinirea acestui lucru, era nevoie de o minune. Minunile nu sunt alegorii, ci sunt o realitate clară a istoriei. Acest fiu s-a născut, potrivit făgăduinței, printr-o minune făcută de Dumnezeu. Este istorie curată, nici urmă

de alegorie! De asemenea, nici afirmația „*fiul roabei s-a născut în chip firesc*” nu este alegorie. „În chip firesc” înseamnă că s-a născut doar prin eforturile omenești ale lui Avraam. Este o realitate faptul că Avraam a crezut că trebuie să folosească propriile sale resurse, ingeniozitatea lui omenească, pentru a împlini promisiunea făcută de Dumnezeu. Așa că a luat-o pe Agar și prin propriile lui forțe a încercat să îplinească promisiunea lui Dumnezeu. Astfel s-a născut Ismael. A făcut-o pe baza unui principiu greșit.

Deci, nu am găsit nimic alegoric până aici, ci o simplă relatare a modului cum s-au petrecut lucrurile. Avraam și Sara sunt personaje istorice reale, la fel ca Agar și Ismael. Avraam și Sara au adoptat o atitudine greșită, dând naștere unei realități istorice clare, Ismael. Când au învățat să-și pună încrederea în Dumnezeu, s-a născut Isaac, potrivit promisiunii, iar acest lucru a fost de asemenea, o realitate istorică clară. În versetul 24, Pavel afirmă că lucrul acesta conține o alegorie. Se naște întrebarea: ce anume vrea să spună Pavel prin cuvântul grecesc „alegorio”? Să vedem ce ne explică Pavel din întâmplarea relatată.

Cele două femei reprezintă două legăminte, „*unul de pe muntele Sinai, naște pentru robie și este Agar (căci Agar este muntele Sinai din Arabia) și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie cu copiii săi. Dar Ierusalimul cel de sus este slobod și el este mama noastră.*” La prima vedere, este alegorie. Să privim mai atent. Pavel spune că cele două femei reprezintă două legăminte. Este lucrul acesta o alegorie? Să căutăm un echivalent modern.

Dacă aș spune că președintele Mao și Margaret Thatcher reprezintă două sisteme politice diferite, am spune că este o alegorie? Nu, sigur că nu! Cei doi au fost lideri politici. Dacă aș vorbi despre „thatcherism”, am spune „ce interesant este să folosim un asemenea limbaj!”, dar este o alegorie. Dacă am spune că sistemul politic al lui Mao a făcut o mulțime de sclavi, (indiferent de ce altceva am crede despre sistemul lui), nu am spune că este o alegorie. Tot astfel, când Pavel spune că „*Agar reprezintă muntele Sinai și naște copii pentru robie*”, nici aici nu folosește un limbaj alegoric. Căci Pavel a afirmat mai devreme că Legea Vechiului Testament i-a tratat pe oameni ca pe niște robi. Dumnezeu în mod intenționat a dat această Lege lui Israel, ca un tată bogat care își punea fiul sub epitropi, iar aceștia îl tratau pe fiul bogatului ca pe un rob. Petru, vorbind despre tăierea împrejur și Lege, le numește „*un jug pe care nici noi, nici părinții noștri nu l-am putut purta.*” Pavel a afirmat deja aceste lucruri și ne-a arătat deja ce înțelege prin aceste afirmații, într-un limbaj teologic clar.

Acum, când revine la istoria lui Avraam, el vede un lucru semnificativ. ce fel de femeie era Agar? Era roabă, iar fiul care s-a născut a rămas rob tot restul

vieții lui, până când Avraam l-a alungat de la casa lui. Putem zice: „Ce ilustrație potrivită!” Folosind propriile mijloace pentru a împlini promisiunea lui Dumnezeu, Avraam ia o roabă, iar produsul este un fiu rob. Israel, care încearcă să păzească cerința Legii potrivit Vechiului Legământ, demonstrează aceeași atitudine. Legea a fost dată pentru a-i instrui în standardele lui Dumnezeu, pentru a cunoaște ce înseamnă neprihănirea, pentru a-i convinge de existența păcatului, pentru a-i încărca de pedeapsa păcatului. Legea nu a fost dată nici o clipă pentru a câștiga mântuirea prin ea. Scopul Legii a fost să-i conducă la Hristos, ca să fie mântuiți prin Hristos. Încercarea de a păzi Legea pentru a câștiga mântuirea, va duce la robie. Ierusalimul de astăzi este tocmai în această stare.

Acum, vom spune că cel puțin aici este o alegorie. Cum poate o femeie să reprezinte un oraș? Și cum poate fi un oraș în robie? Nu este un limbaj alegoric? Aceste cuvinte îi reprezintă pe toți israeliții și în special pe cei care țin Legea pentru a câștiga mântuirea. Astfel au devenit robi, iar roaba Agar și fiul ei rob sunt exemple vii de robie. Deci nu este alegorie! Dar de ce vorbește despre Ierusalimul cel de sus (Galateni 4:26)? Este acesta un limbaj alegoric? Dacă ar fi, atunci nu aceasta a fost intenția lui personală. Învățăturile rabinice afirmă că Ierusalimul de sus era arhetipul ceresc, care în perioada mesianică va fi coborât jos pe pământ. Ne amintim că Ioan, în Apocalipsa, a avut o vedenie a cetății veșnice. El spune: „*Am văzut cerurile deschise și am văzut coborând din ceruri o cetate, numele ei era Noul Ierusalim.*” De ce i-a dat Dumnezeu un nume nou, „Noul Ierusalim”? Datorită legăturii care există între cele două.

De exemplu, luăm cazul unei filozofii. Oricine poate da naștere unei filozofii. Nu are importanță cine este părintele ei, câtă vreme logica filozofiei este corectă. Dar Evanghelia nu este o filozofie. Evanghelia relatează acțiunile deosebite ale lui Dumnezeu în cursul istoriei. El L-a ales pe Israel dintre națiunile pământului, pentru a-l face un martor pentru Dumnezeu. L-a ales pentru a-i da Legea și Sabatul, pentru a protesta împotriva idolatriei, pentru a respecta promisiunea că într-o zi Îl va trimite pe Mesia. De unde avea lumea să știe că El va fi Mesia? Mesia va veni prin Israel, din seminția lui Iuda, din casa lui David. Ierusalimul era capitala Israelului. Mai mult, când a venit, a fost răstignit în afara Ierusalimului. Iar Evanghelia creștină încredințată apostolilor, ca ei să o ducă până la marginea pământului, este următoarea: s-a oferit iertarea în numele lui Isus, care a fost răstignit în afara porților Ierusalimului. Credința noastră este legată în mod indisolubil de Ierusalim! Dar acum, există ceva mai mare decât Ierusalimul pământesc. Fiindcă Dumnezeu are un plan mai mare. El formează o comunitate mai mare, nu numai din evrei, ci și din neamuri. Noi eram odinioară străini. Ierusalimul nu era capitala noastră.

Acum însă prin Mesia, venit prin evrei, respins de Israel, Evanghelia a ajuns în lumea întreagă. Dumnezeu formează o nouă comunitate. Evreii și neamurile, mântuiți prin Hristos, formează o nouă cetate, care va fi o cetate veșnică. Cum ar fi trebuit Dumnezeu să pună numele acestei cetăți? Desigur, „Noul Ierusalim”, tocmai pentru a arăta legătura dintre noul și vechiul Ierusalim și toate lucrările uimitoare ale lui Dumnezeu de pe planeta noastră.

Când Ioan a văzut această cetate cerească, el și-a îndreptat privirea spre temeliele orașului ceresc. Era o temelie sigură. De aceea, Noul Testament ne mai spune că Avraam a rămas pelerin tot restul vieții sale. El nu s-a stabilit niciodată într-o cetate aici pe pământ, deoarece era în căutarea cetății ale cărei temelii erau veșnice și a cărui constructor este Dumnezeu. Dumnezeu vorbește despre Ierusalimul ceresc într-un limbaj figurativ, dar aceasta nu înseamnă că este o alegorie. Orașul respectiv este mai real decât oricare oraș de pe pământul nostru. Ierusalimul de sus este „liber și mama noastră a tuturor.”

Deci pentru a încheia analogia făcută de Pavel: cei care încearcă să ajungă la mântuire prin Lege, prin eforturile lor pământești de a păzi poruncile, demonstrează aceleași caracteristici ca și Avraam. Atunci când a încercat prin propriile lui puteri omenești să împlinească promisiunile lui Dumnezeu, rezultatul a fost că o femeie roabă a dat naștere unui fiu rob. După aceste evenimente, Avraam a învățat lecția, punându-și încrederea în promisiunea făcută de Dumnezeu. El a devenit tatăl unui copil născut prin puterea lui Dumnezeu, care a făcut o minune. Acest copil, Isaac, s-a născut din femeia slobodă și a fost un fiu liber încă din prima clipă. El a devenit moștenitorul lui Avraam. Astfel, Sara reprezintă Ierusalimul cel ceresc. Vom spune că aceasta este o alegorie.

O clipă! Cum se face că Ierusalimul de sus este slobod și nu este plin de sclavi? oi nu vom fi robi când vom ajunge sus în ceruri, ci fii liberi ai lui Dumnezeu! Noi nu încercăm că fim mântuiți păzind poruncile lui Dumnezeu. Dar atunci, cum ați fost socotiți neprihăniți? Vom răspunde: Prin credință. Cine a fost primul care v-a învățat această lecție? Avraam. Scriptura afirmă că Avraam este tatăl nostru al tuturor, „*tatăl celor credincioși*.” Viața și experiența lui sunt cele pe care Dumnezeu a așezat temelia neprihănirii prin credință. Acestea sunt realități istorice. Atunci, pe bună dreptate, Sara reprezintă „Ierusalimul cel ceresc” cu toți copiii lui.

Vedeți, în v.27, Pavel recurge la un nou citat din Vechiul Testament. Este un citat din profeți. Ce are acest text de a face cu întreaga discuție? În Isaia, Dumnezeu adresa aceste cuvinte Sionului istoric, cetății pământești a Ierusalimului. Cetățenii ei au fost răi și nu s-au pocăit. De aceea, Dumnezeu i-a trimis în exil. Cetatea Ierusalimului a ajuns în ruine (la propriu), asemenea unei

mame căreia i-au murit fiii. Dumnezeu, „creatorul și soțul” ei a părăsit-o și a lăsat-o plină de întristare și rușine. În Isaia, cetatea Ierusalimului este personificată. O vom vedea plângându-și pustiirea, așa cum plânge o femeie abandonată de soțul ei, o femeie care și-a pierdut fiii, sau o femeie care se simte văduvă. Dar în contextul mai larg, profetul cere Ierusalimului și fiilor lui să-și amintească originea lor spirituală și cearască (Isaia 51:1-2), momentul în care a luat ființă națiunea. Tatăl ei Avraam era singur, nu avea nici un copil și Dumnezeu l-a înmulțit. Prin ce proces l-a făcut Dumnezeu pe Avraam părintele unei mulțimi mari de oameni?

Cu aceasta, am revenit la istoria din Galateni. Iată-l pe Avraam care îi spune lui Dumnezeu: „Nu am nici un fiu, nici un moștenitor” și Dumnezeu îi promite: „Îți voi da un moștenitor.” El i-a spus că fiii lui vor fi la fel de mulți ca stelele cerului sau ca nisipul de pe malul mării. Aceasta a fost făgăduința. Cum anume urma Dumnezeu să-l transforme pe Avraam în părintele a mii de oameni? Cum urma să aibă loc acest lucru? Trebuie să recunoaștem că a fost ideea Sarei să facă ceva: „Ia-o pe roabă și vom avea copii prin ea.” Avraam o luat-o pe roabă și când roaba a văzut că a născut un fiu lui Avraam, s-a semețit și nu a mai fost supusă Sarei. Atunci Sara s-a purtat aspru cu Agar, până când ea a fugit de la Avraam. Când a întâlnit-o îngerul Domnului, ea rățacea prin pustie. Îngerul i-a spus să se întoarcă înapoi la Avraam. Sara nu s-a bucurat de reîntoarcerea Agarei și s-a purtat și mai aspru cu ea. Atunci, când în cele din urmă, Ismael s-a născut, s-a întâmplat exact cum profetise îngerul.

Să ne imaginăm mulțimea de scene dificile din cortul lor. Atunci când acționezi în firea pământescă, dai naștere la răzvrățiți, necazurile se înmulțesc! Lui Avraam i-a plăcut de Ismael și a mers până acolo încât i-a cerut lui Dumnezeu să-l accepte pe Ismael. În tot acest timp, Sara era stearpă și acum i se părea că, până și pe soțul ei l-a pierdut pentru Agar. Roaba avea un copil, iar ea era stearpă. De ce oare i-a reamintit Dumnezeu Ierusalimului această întâmplare, după atâtea secole?

Fiindcă sub Lege, Ierusalimul a păcătuit împotriva lui Dumnezeu, care i-a alungat. Acum Ierusalimul rămăsese fără copii, fără locuitori. Dumnezeu dorește să se îndure de Ierusalim. Pentru aceasta, îi amintește de o situație străveche când în cele din urmă, Avraam și Sara au învățat să nu mai conteze pe propriile lor puteri firești. Când au învățat să-și pună încrederea în promisiunea lui Dumnezeu, atunci El le-a dat un copil. De fapt, nu un singur copil, ci sute de copii, nepoți și strănepoți. Și ce credeți, câți dintre neamuri au fost mântuiți prin credință și îndreptățiți prin credință? După exemplul lui Avraam și Sara, un număr nespus de mare de oameni. Dacă numim acest limbaj poetic sau

figurativ, el descrie evenimente literar-istorice, oameni reali, atitudinile lor reale, atitudini greșite reale și atitudini corecte reale, iar calitatea de părinte spiritual nu este o alegorie, ci un adevăr spiritual. Ce linie uimitoare de descendenți spirituali parcurge veacurile!

Îngerul Domnului a trimis-o înapoi pe Agar în cortul lui Avraam. Ea a rămas la Avraam și l-a născut pe Ismael. În cele din urmă s-a născut și sămânța promisă, care a fost Isaac. În Genesa 15:3,5, Avraam îi spune Domnului că nu are urmași, iar Dumnezeu îi arată cerul și-i spune: „*Așa de mare va fi sămânța ta.*” Este promisiunea sămânței. Avraam a crezut promisiunea lui Dumnezeu și aceasta i-a fost socotită ca neprihănire (Genesa 15:6).

În Genesa 16 găsim istoria lui Avraam și Agar, fuga ei de acasă, modul cum Domnul însuși a trimis-o înapoi acasă. În 21 v.1-7 ni se prezintă partea frumoasă a întâmplării, „nașterea sămânței promise.” Această sămânță promisă a sosit. Însă versetele următoare ne spun că Ismael și Agar au fost alungați. Sara l-a văzut pe Ismael, purtându-se aspru cu Isaac și i-a spus lui Avraam în 21:10: „*Izgonește pe roaba aceasta și pe fiul ei, căci fiul roabei nu va moșteni împreună cu fiul meu Isaac.*” Avraam nu a vrut să facă lucrul acesta, dar de data aceasta, Dumnezeu a fost de acord cu ideea Sarei. Îi spune lui Avraam că-l va face pe Ismael o națiune puternică, dar nu el este sămânța puternică, ci Isaac. Așa că Avraam alungă pe roabă și pe fiul ei.

Să observăm ordinea în care s-au întâmplat lucrurile în istorie: în primul rând, este promisiunea sămânței făcută lui Avraam (capitolul 15). În capitolul 16, Agar și Ismael sunt așezați în casa lui Avraam și fiul rămâne rob în casă până când sosește sămânța promisă. De îndată ce sămânța promisă sosește, roaba și fiul ei au fost alungați. Iată două diagrame de istorie adevărată. Nici una nu este alegorie. Pe una am numit-o perioada scurtă, pe cealaltă perioada lungă.

Perioada scurtă

Genesa 15	Genesa 16		Genesa 21
1	2	până când . . .	3

Perioada lungă

Genesa 15	Exodul 19-24		Noul Testament
1	2	până când . . .	3

Ce spune Pavel: „*Izgonește-o pe roabă și pe fiul ei*” (Galateni 4:30). Pavel începe cu perioadele din Genesa și ne sugerează să remarcăm principiile spiri-

tuale expuse acolo. Apoi observăm această perioadă mai lungă din istorie și descoperim aceleași principii de demult. Acum ne sunt prezentate la un nivel mai înalt. Prima perioadă devine un prototip pentru cea de a doua. La asta se referă Pavel când spune: „*Legea a fost adăugată prin pricina călcărilor de lege, până când avea să vină «Sămânța», căreia îi fusese făcută făgăduința ...*” (3:19). Exact cum Agar și Ismael au fost în casa lui Avraam, până când a venit sămânța promisă, Isaac, la fel, Legea a fost așezată peste Israel până când a venit Sămânța promisă, Domnul Isus. Din momentul respectiv, funcția Legii a încetat. Strigătul acesta se aude și în Galateni. Acesta este adresat credincioșilor de atunci și până în zilele noastre, dar de data aceasta înfrumusețând limbajul Genesei: „*alungă pe roabă și fiul ei.*” Lecția practică pentru noi este că Hristos ne-a făcut slobozi. Să rămânem dar tari și să nu intrăm iarăși în jugul robiei: „*izgoniți-o pe roabă și pe fiul ei.*”

Până acum l-am ascultat pe Pavel vorbind și argumentând din mai multe puncte de vedere. A sosit vremea să prezentăm ultimele trei tipuri de argumente din Galateni.

9. Galateni 5:2-12

Pavel argumentează împotriva doctrinei false, arătând implicațiile acesteia

10. Galateni 5:13 - 6:10

Pavel argumentează adevărul Evangheliei prin har și ne arată că doctrina îndreptăririi prin credință și nu prin fapte, nu ne conduce la o viață de trăire în păcat, ci dimpotrivă, la o viață sfântă. În acest text, ne mai arată că principiul care ne conduce la o viață sfântă, nu este principiul Legii, ci „*principiul puterii Duhul Sfânt*”.

11. Galateni 6:11-18

Se prezintă argumentul că învățătura învățătorilor falși era mincinoasă. Pavel expune motivele nevrednice cu care aceștia își prezentau învățătura, în comparație cu caracteristicile adevăratei lucrări apostolice, pe care el însuși le-a dovedit.

12. Galateni 5:2-12

Această parte se numește partea pastorală a Epistolei. Dacă dorim să fim păstori buni ai copiilor lui Dumnezeu, am face bine dacă am reflecta asupra naturii credincioșilor pe care-i avem în jur. Nici o ființă umană, nu poate gândi logic tot timpul, 24 ore pe zi. Nimeni nu este logic în fiecare zi din săptămână și uneori nu suntem atât de logici cât ar trebui să fim. Din cauză a aceasta, foarte adesea se întâmplă ca credincioșii adevărați și sinceri să înbrățișeze o doctrină falsă, deoarece la suprafață pare bună, evlavioasă, spirituală și atrăgătoare.

Așa se face că unii creștini buni îmbrățișează o doctrină falsă, fără să se gândească la implicațiile ei. Dacă oamenii s-ar gândi în mod logic la implicațiile doctrinei pe care o adoptă și ar înțelege bine ce înseamnă aceste implicații, nu le-ar accepta. Lucrul acesta se vede în multe din epistolele lui Pavel. Multe din necazurile care existau în Biserica de atunci, se datorau acestui fapt. După ce Pavel pleca de la credincioșii care crezuseră în Domnul, veneau alți învățători falși și le prezentau doctrine care păreau sfinte, dar nu erau adevărate. Până la urmă, aceste învățături mincinoase distrugeau credința. Din pricina aceasta, Pavel se vedea nevoit să le scrie, arătându-le implicațiile logice ale unei învățături false în mijlocul lor. Fără îndoială că mulți dintre credincioși, care înțelegeau seriozitatea acestor învățături false, le abandonau. Pentru cei care nu au dorit să le abandoneze, implicațiile au fost foarte grave.

Să ne amintim de cei din Corint. Printre multele lor greșeli, unii dintre ei (nu toți), au îmbrățișat doctrina falsă că nu există învierea în trup. Această greșală era ușor acceptată de greci, deoarece erau mult mai educați decât alții. Au învățat sistemul filosofic al lui Platon, care credea în nemurirea sufletului. El argumenta că în momentul în care trupul murea, sufletul supraviețuia morții, și ajungea la judecată în fața lui Dumnezeu.

O să observăm același lucru, dacă ascultăm terminologia evanghelică chiar și în zilele noastre. Sunt unii predicatori care spun: „Oamenii au un suflet nemuritor!“ Lucrul acesta este adevărat, dar această expresie nu apare niciunde în Noul Testament. Este o expresie care provine tocmai din filosofia greacă. Ideea afirmată este bună și adevărată, dar formularea nu este deloc bună. O să vedem lucrul acesta dacă ne uităm cu atenție la învățătura Domnului nostru despre mântuirea sufletului. El a spus: „Calea mântuirii sufletului este să mori.“ Corintenii acceptau cu ușurință ideea că sufletul este nemuritor. Dar „învierea trupului“, era o idee dificilă pentru ei, deoarece unul din marii lor dramaturgi afirmase într-o tragedie că nu există înviere. Astfel, unii din credincioșii din Corint au încercat să se gândească logic la credința lor. Ei au ajuns la concluzia că nu poate să existe învierea trupului. Problema aceasta nu i-a făcut să abandoneze creștinismul, dar exact această idee ar fi distrus Evanghelia de la rădăcină.

Astfel, Pavel le-a prezentat corintenilor argument după argument, ca să le arate că învierea trupului lui Hristos este o parte importantă din Evanghelia. Dacă Hristos nu ar fi înviat din morți, nu ar mai putea predica nici o Evanghelia. Dacă Hristos nu este viu, atunci noi toți suntem încă în păcatele noastre. Dacă Hristos nu a înviat, „noi apostolii, suntem o adunătură de mincinoși. Dar noi am mărturisit că Dumnezeu L-a înviat pe Domnul Isus din morți. Dacă nu ar fi

învierea, atunci Dumnezeu nu L-a înviat nici pe Isus Hristos din morți și, prin urmare, noi suntem mincinoși”. A trebuit să le arate eroarea gravă din această învățătură falsă. Desigur că, după aceea, Pavel aduce dovezile învierii. Cunoscând anumite dificultăți cu care se confruntau unii credincioși cu privire la acceptarea învierii în trup, Pavel a adus dovezi în sprijinul argumentului său. Le-a arătat că dificultățile lor nu erau chiar atât de reale și că argumentul său se putea înțelege din punct de vedere intelectual destul de bine. Cu alte cuvinte, poți să ai un intelect strălucit și în același timp să crezi în învierea trupului! Oare ce s-a întâmplat cu corintenii când au citit epistola? Când adevărații credincioși au văzut implicațiile acestei învățături false, s-au lăsat imediat de ea. Unii poate s-au împotrivit cuvintelor lui Pavel și nu au acceptat învierea morților.

Avem astfel de afirmații în multe locuri din Evanghelia. În Ioan 8 ni se spune că mulți au crezut în Isus, iar Domnul Isus a început să le explice mai clar Evanghelia celor care crezuseră în El. El le-a spus că trebuie să continue în Cuvântul Său, să cunoască adevărul, care îi va face slobozi de puterea păcatului. Dar unii au obiectat foarte aspru la auzul acestor cuvinte. Ei s-au considerat insultați. Nu aveau nevoie de o asemenea Evanghelia! Ei nu erau robi, ca să fie eliberați și nu aveau de ce să stea în fața lui Hristos care le spunea că sunt robi. Probabil că l-au mulțumit, spunându-l că nu aveau nevoie să fie eliberați de nici o putere a păcatului. Hristos le-a spus: *„Voi aveți de tatăl pe diavolul.”* Ei spuneau că sunt credincioși, dar adevărul a ieșit la iveală: *„După roadele lor îi veți cunoaște!”* Ei au respins Evanghelia lui Hristos, ceea ce ne arată că nu au fost credincioși. Un om care respinge adevărul Evangheliei, nu este și nu a fost niciodată credincios.

Cu aceste gânduri în minte (care sunt ca o temelie, pe care se așează Noul Testament), ajungem în paragraful în care galatenii se aflau într-o situație similară. Învățătorii mincinoși au încercat să-i înduplece că, dacă doreau să fie mântuiți pe deplin, trebuiau să se lase tăiați împrejur. Nu știm ce argumente au folosit ei în fața galatenilor, dar se pare că au fost foarte simple și convingătoare. Galatenii nu aveau decât Vechiul Testament și precis, învățătorii falși le-au spus: „Oare nu a poruncit Dumnezeu oamenilor Săi să fie tăiați împrejur?” „Desigur.” „Oare nu este clar că cei care cred în El, trebuie să asculte de poruncile lui?” „Da, sigur că da.” „Oare nu toți sfinții din Vechiul Testament au fost tăiați împrejur?” „O, chiar, toți!” „Și ce a spus Dumnezeu că se va întâmpla cu cel care refuză să fie tăiat împrejur?” „Scrie clar va fi tăiat din mijlocul poporului Său!” „Deci, dacă vrei să fii mântuit, trebuie să fii tăiat împrejur.” Galatenii nu erau mari teologi și li se părea foarte logic ce spuneau oamenii aceștia. Dacă

vrei să fii mântuit, trebuie să te tai împrejur. Și dacă nu vrei ca Dumnezeu să te nimicească și nu ești încă tăiat împrejur, neapărat trebuie să faci lucrul acesta. Desigur, că frații din Galatia nu au dorit să aibă dezbinări între ei, așa că s-au supus. La urma urmei, ce rău este dacă ești tăiat împrejur?

S-au ridicat o mulțime de întrebări. Dacă au acceptat că trebuie să fie tăiați împrejur ca să fie mântuiți, atunci au înțeles ei vreodată Evanghelia? Sau, situația era următoarea: au crezut într-adevăr Evanghelia, dar pentru că erau convertiți de curând de la păgânism și pentru că nu erau logici tot timpul, au îmbrățișat această doctrină falsă, fără să-și de-a seama de implicațiile ei. De unde știm lucrul acesta? Până la urmă ne vom da seama după ceea ce au făcut, când Pavel le-a arătat implicația gravă a acestei învățături false. Iată cum începe:

Galateni 5:2

Deși Pavel era un om smerit, au fost momente când era neclintit în poziția sa de apostol al lui Hristos Atunci când trebuia să se impunea, Pavel era foarte hotărât să se poarte cu toată autoritatea primită. Când era vorba de doctrina mântuirii, (care era în joc în cazul acesta), el a insistat asupra autorității sale apostolice, deoarece învățătorii falși nu erau apostoli. De aceea le spune foarte răspicat: „*Eu, Pavel, vă spun*“, iar ei trebuiau să hotărască ce atitudine să aibă în fața autorității unui apostol.

Hristos le-a spus ucenicilor, când i-a trimis în lucrare: „*Cei care vă primesc pe voi, pe Mine mă primesc. Iar dacă oamenii vă resping pe voi ca apostoli, pe Mine mă resping, iar cei care Mă resping pe Mine, resping pe Tatăl Meu.*“ De aceea spune Pavel: „*Eu vă spun că dacă vă veți tăia împrejur, Hristos nu vă va folosi la nimic.*“ Oare de ce? Ei credeau că trebuie să ai parte și de tăierea împrejur și de Hristos, ca să fii mântuit. Pavel le arată acum că este imposibil așa ceva. Fie Îl ai numai pe Hristos ca să fii mântuit, fie alegi tăierea împrejur, fără Hristos. Cele două afirmații nu se împacă, deoarece Hristos nu este doar „un ’ Mântuitor, El este „singurul” Mântuitor. Hristos nu a realizat doar o parte din mântuirea noastră El a înfăptuit toată mântuirea noastră. Nu există o parte din mântuirea noastră, pe care El să nu fi înfăptuit-o. Nici o parte din mântuirea noastră nu trebuie completată cu altceva. În mântuire, e vorba de Hristos și numai de Hristos. Cui insistă că trebuie să mai adauge ceva pentru „a ajuta” mântuirea, Hristos îi spune: „Atunci nu Mă ai pe Mine!“

Fiindcă Hristos este Dumnezeu Cel întrupat. În Vechiul Testament, Dumnezeu Și-a avertizat poporul împotriva idolatriei, care nu-i putea salva. El le spunea adesea: „Eu sunt Dumnezeu și nu mai este nici Unul afară de Mine.

Uitați-vă la Mine și primiți mântuirea.“ Dumnezeu nu vrea să-și împartă rolul de Mântuitor cu idolii. Tot așa este și Hristos, când e vorba de mântuire și acceptare în fața lui Dumnezeu. Trebuie să-L alegi pe Hristos, care să câștige mântuirea pentru tine. Dacă vrei, poți alege tăierea împrejur, prin care crezi că vei câștiga mântuirea, dar nu poți avea și tăierea împrejur și pe Hristos. Este un fapt real. Dar ce putem spune despre galateni? Care era poziția lor? Ei nu văzuseră încă de ce nu poți avea și pe Hristos și tăierea împrejur. Dar acum trebuie să vadă acest adevăr. Întrebarea este: Ce o să facă ei în urma auzirii adevărului?

Galateni 5:3

Al doilea argument este că ei nu s-au gândit până acum că trebuie să țină toată Legea! Unora le place să creadă că un lucru mărunț, cum ar fi tăierea împrejur, este necesar pentru mântuire. Dar ei nu se gândesc că atunci, ar trebui să țină toată Legea, ca să fie mântuiți. Vedeți implicația acestui lucru? Tăierea împrejur nu este decât o poruncă din Lege, și încă una foarte mică. Dacă e adevărat că trebuie să ții o poruncă din Legea Domnului ca să fii mântuit, atunci trebuie să împlinești toată Legea. Dacă ai de gând să obții mântuirea prin ținerea Legii, nu poți să spui: „Eu sunt cel care alege această poruncă a Legii, pe care o s-o păzesc.“ Dacă vrei să ții Legea, atunci trebuie să o ții pe toată.

Imaginați-vă un om, care l-a tot urmărit pe rivalul său în afaceri. Și într-o zi, s-a dus și i-a strecurat puțină otrăvă în băutura și pentru că era și inafiot, l-a împușcat pe managerul de la bancă. Și iată-l acum la tribunal, în fața judecătorului. Judecătorul îi zice:

- Ai încălcat legea!
- Vă rog domnule, dar eu țin legea. Întotdeauna conduc pe partea cea bună a drumului, cum se cuvine!

Nu credeți că judecătorul o să spună:

- Nu fii atât de prost! Crezi că dacă nu încalci legile rutiere, ajunge? În țara aceasta trebuie să păzești toată legea.

Așa este și cu Dumnezeu! Dacă ai de gând să faci ca mântuirea ta să depindă de ținerea Legii, atunci nu-ți ajunge să fii numai tăiat împrejur, ar trebui să împlinești toată Legea. Dar până acum n-ai ținut toată Legea și nu ai nici o nădejde că vei ține toată Legea de acum încolo. Dacă susții că trebuie să ții Legea, rezultatul final ar fi că Legea lui Dumnezeu te-ar blestema. Alege Legea, dacă trebuie să o alegi și faptele Legii, dar vei fi pierdut pe vecie. Care este calea mântuirii? Să depinzi numai de Hristos și să accepți lucrarea pe care numai El a încheiat-o. Galatenii trebuiau să aleagă.

Galateni 5:4

Aici Pavel ne arată, mai întâi, implicația doctrinară a acestei învățături, după care ne prezintă efectul acestei învățături mincinoase în relația unei persoane cu Hristos.

Implicația doctrinară. Ați căzut din har? Această întrebare este de ordin doctrinar și logic. Într-un context cum este acesta, „har” se definește ca fiind „opusul faptelor” (Efeseni 2:8,9). Aici se vede clar că harul este opusul faptelor. Nu se poate să le ai pe amândouă în același timp. În Romani 11:6 ni se spune că: „*Dacă este prin har, nu mai este prin fapte, altminterlea harul nu ar mai fi har.*” Nu poți amesteca faptele cu harul.

Ilustrație. Iată un ceas.

- V-ar place să aveți un ceas? Dacă vreți, vă dau ceasul meu de mână.

Poate m-ați întreba:

- Ce trebuie să plătesc pentru a-l avea?

- nimic. Dar dacă nu-l vreți, nu trebuie să-l luați. Cine-l vrea, nu trebuie decât să întindă mâna și să-l ia. Este un dar, nu trebuie să plătiți nimic pentru ceas care este un cadou.

Să presupunem că aş spune:

- Iată ceasul. Acest ceas este foarte bun.

- Cât costă?

- Un leu.

Atunci nu mai putem spune că este un dar. Dar nu e scump: ce este un leu, un bănuț fără valoare. Oare nu merită ceasul meu nici atât? Cadranul ceasului meu arată 12 ore. Dacă împarți un leu la doisprezece, ce mai rămâne? Este un dar, ce mai atâta vorbă. Nu, nu este un dar! Nu este un dar, dacă trebuie să plătești ceva. Chiar dacă plata este un amărât de leu. Dacă l-ai cumpăra cu un leu, ai spune: „Ce chilipir!” Ar fi un chilipir bun, dar nu un dar. Mântuirea este prin har și este un dar prin excelență. Nu o poți plăti nici măcar cu echivalentul unui leu. Nici măcar o faptă micuță, indiferent cât de micuță ți s-ar părea. Ar însemna că ai cumpăra mântuirea sau ai câștiga-o și ar înceta să fie un dar. Ești mântuit fie prin har, fie prin fapte. Nu se poate prin amândouă.

Galatenii nu au fost prea inteligenți și nu au văzut până acum contrazicerea între fapte și har. Fiindcă aceasta era implicația doctrinară și legală a ceea ce susțineau ei. Dar odată confrunțați cu această contradicție, ei trebuia să înțeleagă că mântuirea este fie prin har, fie prin fapte.

Dar nu apare numai o problemă doctrinară. Această învățătura falsă afectează relația mea personală cu Domnul Isus. Cum sunt legat de Domnul Isus? El îmi oferă mântuire, nu doctrina. Avem nevoie de o doctrină bună, dar nu doctrina bună ne mântuiește! Însuși Hristos este Cel care mă mântuiește. Care este relația mea cu El? Oare vin la El ca la un om de afaceri? Ca la un comerciant, de la care cumpăr mântuirea? Sau vin la El ca unul care a falimentat și-L rog să mă scape fără plată și fără să mă coste nimic? Oare depind numai și numai de El? Sau Îi spun: „Doamne, într-adevăr, depind de Tine în problema aceasta: 95% din mântuire Ți-o datorez Ție, căci depinde într-adevăr de lucrarea Ta pe care ai isprăvit-o la Calvar. Dar trebuie să fiu sincer, Doamne, trebuie să depind de tăierea împrejur în restul mântuirii.“ Ce ar spune Domnul? „Ai venit aici ca să Mă insultezi? Îmi spui tu Mie acum că nu e îndeajuns Persoana Mea? Că lucrarea Mea isprăvită nu este suficientă?“

Dacă am spune că mântuirea depinde în parte de tăierea împrejur, acest lucru ar afecta relația noastră personală cu Domnul Ne-am înstrăina de Hristos. Poate spui: până acum, galatenii nu au știut care era implicația teologică. Dar ce-au făcut când li s-a arătat implicația teologică? Răspunsul lor depindea de faptul că erau credincioși adevărați sau nu. Femeia păcătoasă din Luca și-a arătat devotamentul față de Domnul Isus, dar Simon fariseu! nu, deoarece el depindea de faptele lui și de ținerea Legii ca să fie mântuit. În plus, o disprețuia pe prostituata aceea care a intrat în casa lui. Simon depindea de Lege ca să fie mântuit și nu avea nici un devotament față de Hristos. Dacă galatenii erau adevărați credincioși, în momentul în care li s-au arătat implicațiile clare ale doctrinei false, ei ar fi trebuit să ia hotărârea de a abandona credința că tăierea împrejur îi poate mântui.

Care este semnul caracteristic al unui credincios adevărat? Pavel ne spune în 5:5. Să observăm contrastul între „*voi care doriți să fiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit de Hristos; ați căzut din har*“ (v.4) și „*căci noi prin Duhul, așteptăm prin credință nădejdea neprihănirii*“ (v.5). Ce vrea să însemne această diferență? V. 5 nu se referă la faptul că am fost socotiți neprihăniți prin credință, ceea ce era adevărat, ci descrie atitudinea unui credincios adevărat, care este o așteptare a nădejzii neprihănirii. Ce înseamnă aceasta? Care este nădejdea neprihănirii?

Trebuie să înțelegem un lucru. Pavel nu spune că sperăm că într-o zi vom fi neprihăniți. Îndreptățirea prin credință a avut loc în trecut (Romani 5:1), nu este o chestiune ce va fi hotărâtă în viitor. Dacă suntem adevărați credincioși, nu ne exprimăm așa: „Sper că într-o zi voi fi îndreptățit prin credință.“ Omul care depinde de faptele lui se exprimă așa: „Mă străduiesc cât pot de bine și sper că

Dumnezeu mă va accepta.“ Evanghelia spune că cine s-a pocăit și a crezut în Hristos, nu va fi socotit neprihănit prin credință, ci a fost socotit îndreptățit prin credință și astfel are pace cu Dumnezeu. Da, Pavel, spui foarte bine, dar dacă nu ești încă în ceruri și ești departe de a fi perfect, atunci care este nădejdea ta pentru viitor?

Pavel spune că nădejdea lui pentru viitor este aceasta: „am nădejdea că într-o zi voi fi asemenea chipului Său în întregime.“ Am nădejdea că voi ajunge să am slava lui Dumnezeu. În Romani 5 spune că după ce am fost socotiți neprihăniți, prin credință, noi beneficiem de harul lui Dumnezeu și avem această încredere în care ne bucurăm. Ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu. Mai târziu ne arată pe ce se bazează această nădejde. Este nădejdea pe care o primim prin îndreptățirea prin credință. Este nădejdea care se bazează pe neprihănirea lui Dumnezeu. Este nădejdea că într-o zi, vom fi făcuți asemenea chipului Fiului Său. oi așteptăm ziua aceea, pentru că nu am ajuns în stadiul acela încă. Verbul de aici este același cu verbul pe care-l folosește în Filipeni 3:20-21: „*Așteptăm pe Mântuitorul nostru din ceruri, care va schimba trupul stării noastre smerite și ne va preface asemenea trupului slavei Sale.*“ Îl așteptăm pe Domnul să vină și așteptăm și harul pe care ni-l va arăta Domnul atunci. Așteptăm ziua când vom fi ca El.

Dar pe ce ne bazăm când avem această nădejde? Pe faptele noastre? Depinde venirea Domnului Isus de faptele noastre? Venirea Domnului nu depinde de faptele mele. Pavel ne spune că „*așteptăm prin Duhul*“. Ce vrea să spună? Trupul nostru este ca un cort care a fost făcut pentru un timp (2 Corinteni 5:1-10). Ploile și vânturile bat în pânza corturilor, care, fiind destul de fragile, până la urmă se prăbușesc și nu mai sunt bune. „Așa este și trupul meu“, spune Pavel. Așa este și al nostru. Dar noi știm că, dacă se desface cortul, avem o clădire veșnică, o casă făcută de Dumnezeu în ceruri. Atâta vreme cât suntem în cortul acesta, din punct de vedere fizic, noi nu suntem în prezența Domnului, însă în momentul în care părăsim trupul, noi vom fi acasă cu Domnul. Pavel abia aștepta clipa aceea glorioasă. Tânjea să ajungă acasă la Dumnezeu. Pavel era pregătit să stea dacă era necesar. Dar tot mai bine era acasă la Domnul! Nu era o renunțare la luptă. Dumnezeu este Cel care creează în inima noastră dorința de a merge acasă, prin Duhul Sfânt. Duhul Sfânt este arvuna marii noastre moșteniri. El ne face să dorim să ajungem să vedem recolta deplină a mântuirii lui Dumnezeu. Deci, Duhul Sfânt este Cel care ne dă nădejdea aceasta.

În Hristos Isus, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu are vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste. Versetul acesta parcă se contrazice.

Acum spune că depinde de fapte, acum că nu depinde de fapte. Care este secretul acestor afirmații? „*Credința care lucrează prin dragoste*”. Ne întoarcem la chestiunea noastră mai veche. Mântuirea nu se primește prin fapte, ci prin credință. Însă dacă credința este sinceră, ea te va conduce la fapte. Trebuie să observăm diferența între condițiile de primire a vieții și dovada că ai viață.

Ilustrație. Cum primește viața bebelușul? Dacă strigă și plânge tare, dacă dă din mâini și din picioare și dacă se murdărește cu tot felul de lucruri? Nu, nu primește viață, dacă face așa ceva. El nu se naște, fiindcă plânge destul de tare! El primește viață de la părinții lui și este un dar pe care nu l-a meritat deloc. Bebelușul se naște și moașa îl ia de mână și de călcâie. Îl lovește pe bebeluș și el începe să țipe cu putere. Ce crudă este moașa. Dar toți care așteaptă afară, doresc să audă țipătul copilășului, căci dacă un copil se naște și nu țipă, este mort. Plânsul nu este mijlocul prin care bebelușul primește viață, ci dovada că bebelușul este în viață!

Astfel, ajungem la următorul argument al învățătorilor falși. Cel puțin pentru o vreme, falșii învățători au reușit să oprească procesul de creștere și de dezvoltare al credincioșilor „*Voi alergați bine, cine va tăiat calea, ca să nu mai ascultați de adevăr?*” (Galateni 5:7). Aici Pavel folosește o ilustrație din atletism. Viața de credință este o cursă. Trebuie să alergăm și să continuăm să alergăm. Dar uneori credincioșii se poticnesc și li se taie calea. Și Petru a avut parte de un prilej de poticnire de felul acesta. A crezut Evanghelia, a alergat bine dar, datorită presiunii oamenilor din Ierusalim, a început să se abată de la traseu. Nu mai mergea drept înainte, în concordanță cu adevărul pe care îl credea. Cineva îi tăiasse calea, a fost oprit. Pavel a trebuit să-i vorbească atunci, să-l ajute să treacă peste piatra de care s-a poticnit, ca să continue să alerge ca înainte. Dar lucrurile care opresc un credincios din alergare, nu vin de la Dumnezeu. Fiindcă în Galateni 5:8 spune: „*înduplecarea aceasta nu vine de la Cel care v-a chemat.*” Cred că vedem argumentul: doctrina aceasta mincinoasă este judecată după efectul pe care l-a avut asupra credincioșilor. Și efectul arată care a fost sursa acestei doctrine mincinoase. Sursa nu a fost Dumnezeu.

De ce oare atâta zgomot în jurul unui lucru mărunț, tăierea împrejur? Fiindcă lucrurile mărunte pot să fie importante în viață. Puțin aluat poate să dospească toată plămădeala. Tăierea împrejur poate să fie o drojdie micuță. Dacă accepți faptul că tăierea împrejur este necesară pentru mântuire, până la urmă întreaga ta doctrină va fi pervertită.

În continuare, apostolul ne dezvăluie ce crede el în adâncul inimii sale despre destinatarul epistolei sale. Oare erau ca cei de pe vremea lui Ioan, care spuneau că cred în Hristos, dar când li s-a explicat Evanghelia clar, au refuzat-o, spunând „nu” lui Hristos? Sau erau credincioși care, au fost opriți și împiedicați pentru o perioadă, dar după ce Evanghelia le-a fost prezentată clar, aveau să abandoneze tăierea împrejur, înțelegând că trebuie să-și pună credința numai în Hristos? De unde putem ști ce fel de oameni au fost? Răspunsul final îl vom afla urmărind ce hotărâri au luat în urma prezentării din nou a Evangheliei. „Dar chiar de pe acumă”, spune Pavel (5:10), „avem încredere ...” Pe ce se baza încrederea lui Pavel? El are încredere cu privire la ei, nu încredere în ei. El spune că încrederea lui este în Domnul. Pavel Îl cunoaștea pe Domnul și știa ce i s-a întâmplat lui Petru cu câțva timp în urmă. Petru era un credincios. Dar Domnul a îngăduit ca el să se lepede. Era extrem de periculos să te lepezi de Domnul. Dacă este o persoană care toată viața continuă să-L tăgăduiască pe Hristos și Hristos se va lepăda de acea persoană. Hristos i-a spus lui Petru: „Te vei lepăda de Mine”, dar el a răspuns: „Nu mă voi lepăda!” Ce om nechibzuit, să nu-L creadă pe Hristos. Hristos a mai adăugat: „Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca credința ta să nu se piardă” (ce cuvinte minunate au fost acestea!). Toate celelalte au pierit: curajul, mărturia, încrederea în sine (ceea ce a fost un lucru bun) dar credința lui nu a pierit. De ce n-a pierit? Fiindcă Hristos S-a rugat ca credința lui să nu se piardă. Când Petru s-a lepădat de Domnul, a spus tot felul de minciuni. El de fapt, credea cu adevărat în Domnul. Dar dacă am fi fost acolo lângă el, atunci când s-a lepădat de Domnul de trei ori și cineva ne-ar fi întrebat: „Ce ziceți, este omul acesta într-adevăr credincios?” Ce am fi spus? „O, chiar că nu știu. Credeam că este credincios și se părea că a dovedit acest lucru, dar drept să spun, mi-e cam teamă de el. Adică, el spune că nu este credincios. Dacă el spune că nu-i, cum pot eu să spun că este?”

Cu alte cuvinte, mărturia contrazicea faptele. Mi-e teamă ca uneori mărturia din viața mea să nu fie în contradicție cu faptele mele. Dacă m-ați fi cunoscut și m-ați fi văzut în unele împrejurări, poate ați fi spus: „Sunt surprins că merge și mai predică în public. Nu m-aș fi așteptat ca omul acesta să se enerveze așa de repede, să fie așa de sarcastic în unele situații, nici atât de nerăbdător uneori.” Dovada poate fi uneori contradictorie. Acest lucru ne pune într-o situație dificilă cu Petru. Era el un adevărat credincios care s-a poticnit? Sau era un iudeu, care nu a fost niciodată un credincios adevărat?

Ca să găsim răspunsul final, trebuie să vedem sfârșitul acestei întâmplări din viața lui. Mulțumim Domnului, care a știut răspunsul de la bun început.

- Mă rog pentru tine, ca credința ta să nu se piardă și după ce te vei întoarce

(nu dacă vreodată te vei ridica) ci după ce te vei ridica, întoarce-te la frații tăi și întărește-i.

A fost reabilitat și s-a întors. După lepădare, a crezut în Domnul mai mult ca niciodată în viața lui, căci Domnul îi spusese:

- Petre, o să te lezezi de Mine de trei ori
- Nu, Doamne, a spus Petru foarte sigur. Știi Doamne, câte o dată mai greșești și Tu. Nu sunt chiar atât de nechibzuit.

Dar Petru s-a lepădat într-adevăr de Domnul, căci Domnul îi zisese: „*Înainte ca cocoșul să cânte de trei ori, te vei lepăda de trei ori.*” Și în clipa când Petru s-a lepădat a treia oară, s-a auzit cântecul cocoșului. Biblia spune că Domnul S-a uitat către el. În clipa aceea, Petru a crezut în Domnul mai mult decât înainte, pentru că și-a amintit cuvintele Domnului care s-au adevărit. Nu avea altă alternativă decât să-L creadă pe Domnul. Prin această întâmplare, Petru a primit o întărire extraordinară, pentru că Domnul i-a spus și: „*după ce te vei întoarce...*”

Dacă prima parte a fost adevărată și a doua parte este adevărată. Petru a reușit să treacă peste această întâmplare și a trăit o viață lungă, ca să dovedească și să demonstreze că a fost într-adevăr un credincios adevărat. Petru a mai alunecat o dată, în Antiohia. Atunci s-a mai clătinat puțin. (Unii dintre noi ne pricepem la clătinat). Dar Domnul l-a trecut și prin cea de a doua alunecare.

Este minunat că în rugăciunea din Ioan 17, Domnul Isus explică: „Le-am dat Cuvântul Tău și acum ei cred. Tată, Eu i-am păzit pe toți în credința lor și nu l-am pierdut pe nici unul măcar, cu excepția lui Iuda, care nu a fost niciodată un credincios.” Domnul Isus a specificat că Iuda n-a fost credincios niciodată. „*Acum Te rog păzește-i Tu, Tată.*” Credeți că Dumnezeu Tatăl nu se pricepe la fel de bine ca Hristos? Dacă Hristos nu a pierdut pe nici unul, nici Tatăl nu va pierde! Este interesant că în Ioan 17 spune „*pe nici unul nu l-am pierdut*”, iar în Ioan 18, Petru se leapădă de Domnul. Putem spune: „Acum e acum, Doamne. Unul a căzut. L-ai pierdut pe unul, Doamne!” Dar să așteptăm până în Ioan 21, unde Hristos a dovedit că afirmația Lui a fost adevărată. El nu l-a pierdut pe Petru, ci l-a adus înapoi. „*Din toți aceia pe care Mi i-ai dat, pe niciunul nu l-am pierdut.*”

În final să observăm care a fost atitudinea lui Pavel cu privire la acești predicatori: „*Dacă mai propovăduiesc tăierea împrejur, de ce mai sunt prigonit? Atunci pricina de poticnire a crucii s-a dus*” (5:11). Ei l-au vorbit de rău pe Pavel și poate că au auzit că, așa cum a fost cazul lui Timotei, Pavel i-a tăiat împrejur pe anumiți tovarăși de lucru. Probabil oamenii aceștia au auzit zicându-se: „Iată, în anumite împrejurări Pavel totuși predică tăierea împrejur.” Dar

au interpretat cu totul greșit. Pavel l-a tăiat împrejur pe Timotei, dar nu a fost o tăiere împrejur pentru mântuire. „Dacă mai propovăduiesc tăierea împrejur pentru mântuire, de ce mai sunt acum prigonit peste tot unde merg în sinagogile Iudeilor?” Sunt prigonit, deoarece predic crucea lui Hristos, cruce care spune Iudeului că tăierea împrejur și ținerea Legii nu folosește la nimic. Din cauza aceasta mă prigonesc, din cauza pricinii de poticnire a crucii. De aceea, el spune în versetul 12: „*O, de s-ar schilodi odată cei care vă tulbură*”, pentru că ei pervertesc mesajul meu și mă vorbesc de rău, ca să-mi strice reputația demnă de încredere pe care o am.

Am petrecut mult timp asupra acestor versete. Dar și versetele care ne-au mai rămas sunt foarte importante. Paragraful anterior a fost crucial, căci trebuie să ne cercetăm inima în toate aceste privințe. Trebuie să ajungem la una din cele două opinii. Unii ajung să creadă una dintre opinii, alții ajung să creadă cealaltă opinie. Eu am spus ceea ce cred eu și fie ca să ne hotărâm cu toții care dintre păreri o luăm pentru noi. Cu toate acestea, să ne iubim unii pe alții.

10. Argumentul faptului că Evanghelia justificării prin credință include trăirea în sfințenie și ceea ce este și implică ea - Galateni 5:13-6:10

Prin acest argument, Pavel susține că doctrina îndreptării prin credință este adevărată, pentru că asigură resursele necesare unei vieții sfinte. Pavel ne va descrie care anume sunt aceste resurse și ce anume implică ele. Pavel susține că resursa trăirii în sfințenie, este puterea Duhul Sfânt, după care scoate în evidență că, dacă suntem conduși de Duhul, nu suntem sub Lege. Iată cum Pavel continuă să susțină același punct de vedere și anume, că mântuirea nu depinde de ținerea Legii. El va argumenta nu numai că nu putem fi socotiți prin Lege, dar și că Legea nu poate să ne sfințească în adevăratul sens al cuvântului.

Să acordăm puțină atenție sensului cuvintelor „*nu sunteți sub Lege*”. Legea lui Dumnezeu nu este un simplu sfat. Cu siguranță, ea ne dă învățătură despre modul în care trebuie să trăim. Avem nevoie de învățătura pe care ea ne-o aduce. Standardele arătate de Lege trebuie îndeplinite. Însă Legea nu se reduce la învățătură. Legea este „poruncă + pedeapsă pentru neascultare”. Legea ne obligă să nu coborâm sub standard. Dacă nu atingem standardele respective, Dumnezeu ne va respinge și vom ajunge sub blestemul Legii. Legea ne obligă prin amenințarea pedepsei, dar nu acesta este modul prin care Dumnezeu ne face sfinți. Noi nu suntem sub acest sistem, suntem deja acceptați de Dumnezeu, pe temeiul jertfei lui Hristos și al credinței. Dar continuă să fie dorința lui Dumnezeu ca noi să îndeplinim cerința Legii. Însă El nu ne mai

obligă să facem aceasta de frica Legii, ci ne conduce să o împlinim prin puterea Duhul Sfânt, pe care ni l-a dat. Aceste două principii diferă mult între ele.

Când eram mai tânăr, tatăl meu stabilise o lege: „dacă fugi prin grădină și prin noroiul de pe stradă, nu ai voie să dai buzna în casă cu noroiul pe pantofi, pentru că îi vei da mult de lucru mamei. Va trebui să curețe după tine. Deci, să nu te prind că intri în casă cu noroi pe pantofi. Dacă totuși vei intra, o să-ți dau șase lovituri de să mă ții minte.“ Așa funcționează Legea. După ce am crescut, tatăl meu tot nu mi-a dat voie să intru cu noroi în casă, doar pentru că eram mai mare. Dar nu mi-a mai spus: „Vezi că dacă intri cu noroi în casă o să-ți dau șase de să mă ții minte.“ Dar nici nu am mai intrat cu noroi în casă. De ce? Fiindcă îmi era frică că mă bate tatăl meu? Nu, ci pentru că între timp crescusem. Acum duhul tatălui meu era în mine, aveam sentimentul valorilor lui și nu mai doream să murdăresc covorul cu noroi. Am continuat să respect cerința legii, dar pe baza unui principiu complet diferit. Exact același lucru îl spune și Pavel. Să urmărim schița argumentului său.

Galateni 5:13 - Libertatea pe care ne-o aduce îndreptățirea prin credință nu ne dă „permisul” de a păcătui. Ești liber, dar nu-ți folosi libertatea ca să dai posibilitate firii pământești să se manifeste. Libertatea nu poate da niciodată libertatea de a păcătui, pentru că păcatul este robie. Păcatul nu este libertate. Mulți oameni cred că a păcătui înseamnă să fii liber. Dar a păcătui este robie. Și cu cât păcătuiești mai mult, cu atât se strânge mai tare lanțul robiei. Hristos a spus: „*Dacă veți rămâne în Cuvântul Meu, veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi.*” Îndreptățirea prin credință ne eliberează, dar nu ne dă dreptul să păcătuim.

Galateni 5:14 - Întreaga Lege se cuprinde într-o poruncă. Intenția pe care a urmărit-o Dumnezeu prin faptul că ne-a mântuit prin credință, este ca cerințele morale și spirituale ale Legii să fie nu abrogate, ci împlinite. Acest lucru trebuie să-l înțelegem foarte clar. Faptul că nu suntem sub Lege, nu înseamnă că nu trebuie să ținem cont de Lege. Dumnezeu dorește ca noi să ne ridicăm la standardele Legii, nu pentru a câștiga mântuirea, ci pentru că am primit deja mântuirea. Dumnezeu ne-a dat Duhul Său ca împlinirea acestor legi să fie posibilă.

Galateni 5:15 - Ne amintește următorul lucru: prin credință în Hristos suntem liberi de pedeapsa păcatului, dar nu suntem liberi de puterea păcatului. Nu suntem neapărat liberi de consecințele păcatului. Ce diferență este între pedeapsă și consecință!

Exemplu. Să presupunem că într-un moment de ispită, mă îmbăt, cad pe fe-reastră, îmi rup un picior așa de tare încât trebuie amputat. După ce ies din sala de operație, mă pocăiesc de păcatul meu și Îl rog pe Domnul să mă ierte. Domnul mă va ierta și îmi va aminti versetul: „*Iată, acum nu mai este nici o osândire pentru cei ce trăiesc în Isus Hristos!*“ Deci nici o pedeapsă! Dar cum rămâne cu consecințele? Rămân în sala de operație și-L rog pe Domnul să-mi pună piciorul la loc? Probabil că nu o va face, până în clipa în care îmi va da un trup nou. Pedeapsa este un lucru, iar consecințele sunt un alt lucru.

Călătoresc în multe părți ale lumii. Toți oamenii lui Dumnezeu sunt niște oameni minunați. Dar modul în care unii creștini (nu departe de România) sunt în stare să se certe unii cu alții, este uimitor! Am văzut cum lucrarea lui Dumnezeu a fost spulberată de creștini care se luptă unul cu celălalt, care se mușcă între ei și se poartă mai rău decât necredincioșii. Nu este nici o osândire, nici o pedepă, dar există consecințe. Dacă ne mușcăm unii pe alții, vom secera consecințele - ne vom mânca între noi. Trebuie să fim foarte atenți!

Galateni 5:16-18 - Adevărata sfințenie nu este produsă de Lege, ci de dragostea care este în noi. Dacă umblăm călăuziți de Duhul, nu vom împlini poftele firii pământești. Desigur, firea rămâne cu noi. Din moment ce suntem credincioși, în noi se dă o bătălie: firea pofteste împotriva Duhului și invers, așa că „*nu puteți face tot ce voiți*“. Aceste două puteri sunt adversare. Firea mă va trage într-o direcție, să fac anumite lucruri, iar Duhul Sfânt va dori ca să fac altceva. Eu trebuie să mă alinez direcției Duhului.

Călătoresc în multe țări și am parte de diferite dușuri. La mine acasă, dușul e prevăzut cu un sistem cam nefericit. Apa fierbinte vine pe o conductă și apa rece pe altă conductă. Odată făceam duș și apa era caldă și plăcută. Dintr-o dată, apa rece a început să vină cu o presiune mai mare decât apa caldă. Era ca un aisberg! Apoi, a venit apa fierbinte cu presiune mai mare și m-am opărit. Cam așa este uneori în viață. Duhul râvnește împotriva firii pământești, firea pofteste împotriva duhului, iar noi trebuie să învățăm să-i îngăduim Duhului să ne conducă. Acesta este secretul noului legământ. Legea era scrisă pe table de piatră, fără să-ți dea puterea să o îplinești. Noul Legământ este următorul: prin Duhul lui Dumnezeu, El scrie Legea în inimile noastre, iar noi trebuie să urmăm călăuzirea Duhului. Trebuie să-L lăsăm să ne cârmuiască, să-L lăsăm să scrie legile respective tot mai adânc în personalitatea și caracterul nostru. Nu sunt doar cuvinte, ci sunt expresia și puterea vieții noi.

După aceea Pavel ne atrage atenția asupra faptelor firii (5:19-21). El încheie această secțiune cu un avertisment solemn: „*Vă spun mai dinainte, cum am mai*

spus, că cei ce fac astfel de lucruri nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu.” Trebuie să lăsăm Scriptura să ne vorbească cu toată autoritatea ei neștirbită. Cei care în mod constant practică faptele firii pământești, fără să se pocăiască, neavând intenția să trăiască altfel, nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu.

Să reținem: cum vom deveni moștenitori? Prin credință, nu prin faptele Legii. Dacă cineva nu moștenește împărăția lui Dumnezeu, atunci nu este un credincios. Cum devenim moștenitori? Datorită faptului că suntem în Hristos, suntem și moștenitori. Dacă oamenii nu moștenesc împărăția, ce ne arată acest lucru? Nu sunt în Hristos. Este un avertisment solemn. Cei care în mod constant practică păcatul, fără să se pocăiască, fără să aibe intenția de a-și schimba viața, nu sunt credincioși de categoria a doua, ci sunt necredincioși. Cu acest avertisment solemn, Ioan spune: „ Prin aceasta știm care sunt copiii lui Dumnezeu și copiii Diavolului. Cel care în mod constant trăiește în păcat este de la Diavolul.” Toți credincioși pot să cadă, nimeni nu este desăvârșit, dar semnul distinctiv al unui adevărat credincios, este că atunci când păcătuiește, se pocăiește de îndată.

În fiecare duminică, venim la cina Domnului și Domnul ne cere la fiecare în parte să ne cercetăm. Dacă suntem credincioși adevărați și nu ne cercetăm, Domnul ne va pedepsi, până când ne vom pocăi. Dar ce se întâmplă cu omul care merge înainte cu viața lui și nu are de gând să se pocăiască? Un asemenea om nu este un credincios, iar Ioan afirmă „ este de la diavolul.” Trebuie să luăm cuvintele așa cum ne sunt spuse.

Am cunoscut și eu un asemenea caz. Un om din Irlanda fusese credincios și a fost implicat într-o afacere dubioasă. A luat-o pe pantă în jos, s-a îndepărtat de Domnul, s-a implicat în multe afaceri păcătoase. Și Domnul a început să se preocupe îndeaproape de el. Afacerile nu i-au mai mers bine, a început să aibe probleme psihice. Din disperare, a încercat să-și salveze afacerea și într-o seară a trecut pe lângă o sală unde se predica Evanghelia. A văzut numele unui englez ce urma să predice în ziua următoare. El nu mai intrase în casa de rugăciune de 40 ani și s-a născut în inima lui dorința să asculte Evanghelia. Predicatorul din seara aceea avea ca subiect mărturisirea lui Petru. A descris lepădarea lui Petru, a descris panica trăită de Petru și modul în care Domnul l-a ridicat. A văzut mila unui Dumnezeu care l-a chemat înapoi. În ziua următoare, am primit un telefon, urmând să ne întâlnim la prânz. Și omul s-a întors la Domnul. Dumnezeu este plin de îndurare, dar aceasta nu neagă adevărul acestui avertisment solemn: cei care în mod constant trăiesc în păcat și nu se pocăiesc de purtarea lor, acești oameni nu sunt credincioși și nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu.

Sunt enumerate elementele roadei Duhului, iar când Pavel încheie lista, repetă din nou: „*Împotriva acestor lucruri nu este Lege*” (5:23). Cei mântuiți

trăiesc prin credință și nu prin faptele legii, iar când Duhul produce roada Duhului în viețile lor, până și vrăjmașii lor trebuie să recunoască că nu au nici un temei să-i acuze. În general vorbind, este adevărat că oamenii care au fost într-adevăr mântuiți prin credință, vor demonstra standarde înalte în viață, standarde care nu vor fi doar religioase.

Galateni 5:24 - „Cei ce sunt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei.“ Este vorba de ceea ce facem. În ochii lui Dumnezeu am fost răstigniți împreună cu Hristos. Atunci când Hristos a murit, noi am murit. Din punct de vedere legal, Dumnezeu ne consideră ca și cum am fi fost noi răstigniți. Dar din punctul nostru de vedere, noi trebuie să ne răstignim firea pământească. Este o metaforă foarte puternică. Atunci când ne-am pocăit, noi am afirmat: „firea noastră veche cu dorințele ei rele, este un lucru putred, care merită ținut pe crucea Lui.“ Decizia pe care am luat-o atunci, continuă în fiecare zi. Și când firea coboară de pe cruce, să-i spunem: „Stai o clipă! Tu trebuia să fii acolo ținută pe cruce. Cum ai coborât jos? Dă-mi voie să te pun la loc. Și dacă te mai dai jos, voi proceda la fel.“ Este o muncă de o viață, deoarece oridecâte ori nu veghem, firea veche coboară de pe cruce și produce mult necaz, până când o punem la punct și o trimitem înapoi la locul unde trebuie să fie.

Evanghelia îndreptării prin credință taie rădăcina mândriei. Dacă sfințenia ar depinde de eforturile mele, voi avea impresia că cel de lângă mine nu este la fel de bun ca mine. Și atunci mă voi mândri. Când tu vei greși, eu voi râde și în loc să-ți spun ție, merg la altcineva să-i spun. Am să-i zic: „Sigur, eu nu vreau să vorbesc de rău pe nimeni și știu că poate ar fi mai bine să nu-ți spun, dar tu îl cunoști pe fratele cutare. Știi ce l-am văzut ieri făcând?“ Astfel, eu mă mândresc că sunt mai bun decât fratele meu. În clipa respectivă dovedesc că am uitat Evanghelia. Am fost atât de rău, încât tot ce a mai putut face Dumnezeu cu mine a fost să mă ținuiască pe o cruce. Acest lucru nu trebuie să-l uit! Dacă veți descoperi că am căzut într-o greșală, datoria voastră este să mă iubiți și să vă amintiți că și voi ați fi putut face același lucru, foarte ușor. Veniți alături de mine și ajutați-mă să înving. Mândria este ultimul lucru pe care trebuie să-l posedez un credincios. Dacă, într-un fel, am fost ajutat să păzesc Legea sfântă a lui Dumnezeu, întregul credit nu trebuie să mi se atribuie mie, ci Duhului Sfânt din mine.

Galateni 6:6-10 - Îndemn practic

Trebuie să semănăm în Duhul și din Duhul vom secera viața veșnică. Dacă vom semăna în firea pământească, vom secera din ea putrezirea. Încă o dată, aceas-

ta nu înseamnă că ne câștigăm mântuirea sau ne câștigăm viața veșnică. Viața veșnică o primim în dar. Avem viața veșnică? Vom răspunde: „Sigur că da!“ Dar unde o ținem? Am pus-o undeva în siguranță într-o cutie și am dus-o la bancă? Și când va veni Domnul, Îi vom spune: „Numai o clipă, așteaptă-mă. Trebuie să fug la bancă, să-mi scot viața veșnică“? Vom zice: „Ei, nu suntem așa naivi. Viața veșnică nu este un lucru pe care-l punem într-o cutie. Este o viață care trebuie trăită, o viață care ascunde un potențial imens. Acest potențial trebuie dezvoltat.“ Așa cum, poți avea o fetiță care să se nască cu un talent muzical deosebit, dar dacă acest talent nu e dezvoltat, nu va da nici un rod.

La fel și noi, avem viața veșnică cu un potențial etern și prin puterea Duhul Sfânt suntem chemați să lucrăm la dezvoltarea potențialului respectiv. Ce vom obține dacă facem așa? Ce altceva, decât viața veșnică! Ce uimitoare este această viață veșnică, cu potențialul ei infinit și etern. Dacă însă îmi investesc timpul, energia și banii doar ca să fac pe voie firii pământești, atunci voi secera putrezire, lacrimi și durere și tot ce am realizat va pieri. În cel mai bun caz, roadele mele vor dăinui o vreme, după care vor pieri. De aceea, să investim în Duhul. „*Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit, vom culege ceea ce am semănat.*“ Dacă sămănăm grâu, nu o să obținem orz, ci vom obține grâu. Dacă am semănat în Duhul, vom secera viața veșnică. Dacă semănam în firea pământească, vom secera în firea pământească. Atunci nu va folosi la nimic să merg să-l spun lui Dumnezeu: „Doamne, știi eu nu am vrut secerișul acesta slab. Te rog frumos transformă-l în altceva.“ Nu, Dumnezeu nu se lasă batjocorit: Obții ceea ce ai semănat.

Pavel încheie epistola sa, scoțând la lumină motivele incorecte ale învățătorilor mincinoși. Sunt motive triste. Motivația lor este de a se mândri cu trupul celor care-i ascultă. Dimpotrivă, Pavel ne arată care este o motivație corectă: „*Ferească Dumnezeu, să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos.*“ Ea este modalitatea prin care am fost răstignit față de lume și lumea față de mine. Nu îmi asum această slavă. Întreaga slavă trebuie dată lui Hristos și crucii Sale.

În afară de faptul că predic, ce alt semn ai autenticității mele mai puteți vedea? Uitați-vă la oboseala și la mâinile mele. Uitați-vă la spatele meu. Veți găsi urme de răni pe tot trupul meu, cicatrici de toate formele și mărimile, din cauza pietrelor ce au căzut peste mine, a întemnițărilor, a naufragiilor și a oamenilor care au încercat să mă ucidă. Toate acestea, ca să vă aduc Evanghelia. Vreți să știți dacă Evanghelia mea este adevărată? Spuneți de ce port eu toate acestea semne în trupul meu? Am răbdat toate acestea persecuții, pentru ca să-mi câștig mântuirea? Sunt mântuit prin credință și dacă n-aș suferi pentru voi, tot

aș fi mântuit. Pe vremea când credeam că mântuirea se primește prin fapte, nu-mi păsa de loc de voi, galatenilor. Nu aveam nici o urmă de dragoste pentru voi, neamurile. Asta era pe vremea când credeam că mântuirea se obține prin fapte. Dar când am descoperit că mântuirea este un dar, că Hristos a murit pentru mine, pe când eram vrăjmaș al Său, dragostea Lui mi-a umplut inima într-o asemenea măsură, încât am simțit că trebuie să vin să vă spun și vouă Evanghelia. Chiar dacă m-ar fi costat viața, tot aș fi venit să vă predic Evanghelia. Acesta este semnul caracteristic al unui adevărat credincios. Eu port semnele Domnului nostru Isus Hristos pe trupul meu, semne care arată că sunt robul Lui. Fie ca Domnul să-Și binecuvinteze Cuvântul Său pentru noi.

Rugăciune. *„Încă o dată, Tată, venim să-Ți mulțumim pentru Cuvântul Tău sfânt și pentru apostolul Tău, pe care l-ai inspirat să scrie aceste cuvinte. Îți mulțumim pentru bucuria studiului. Îți mulțumim pentru ajutorul care ni-l putem da unii altora, în studierea Cuvântului Tău. Îți mulțumim pentru tot ceea ce Duhul Tău ne-a deschis ochii ca să vedem. Mărturisim înaintea Ta, că ade-seori studiul Cuvântul Tău este o muncă dificilă. Am investit multe ore de muncă în acest studiu, dar ne bazăm pe fângăduința Tale, că ceea ce seamănă omul, aceea va și secera. Știm că vom secera la vremea cuvenită, timpul pe care l-am petrecut studiind Cuvântul Tău. Doamne încredințăm totul în mâna Ta. Recunoaștem că cele mai mari dificultăți nu le întâmpinăm în domeniul înțelegerii Cuvântului Tău, ci în împlinirea Lui. Așa că acum, Îți cerem în mod deosebit harul Tău, pentru că suntem mai răspunzători, din moment ce am învățat mai mult. Ajută-ne să demonstrăm puterea Duhul Sfânt în viețile noastre, ca să-Ți fim plăcuși. Fă-ne niște reclame vii ale Adevărului, ale Evangheliei Tale. Toate acestea Te rugăm din pricina dragostei Fiului Tău preaiubit, pe care ai pus-o în inimile noastre. Ajută-ne să creștem zilnic în înțelegerea dragostei Tale pentru noi, așa încât și dragostea noastră să crească, pentru a putea sluji din inimă. Te rugăm, binecuvintează-ne. Binecuvintează bisericile și familiile din care venim. Toate acestea Ți le cerem în Numele Domnului nostru Isus Hristos. Amin.”*

